

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 97 / III Legislatura / Setè període

Dijous, 25 d'abril de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 71

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Institut Ramon Llull (Punt setè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4900).

Posició dels grups: I. Sr. Martín (CDS) (p. 4901), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 4901), I. Sr. Casanovas (M) (p. 4902), I. Sr. Lorda (S) (p. 4902) i I. Sr. Colomines (CiU) (p. 4903).

Votació: *rebutjada per 12 vots a favor, 57 en contra i 22 abstencions* (p. 4904).

El M. H. Sr. President condemna, en nom de tota la Cambra, la repressió del poble kurd pel règim iraquí de Saddam Hussein (p. 4904).

Elecció d'un vice-president del Ple de la Junta de Museus i de cinc vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Votació: *és elegit Vice-president el Sr. Joan Ainaud de Lasarte per 92 vots i són elegits vocals el Sr. Pau Verrié i Faget per 92 vots, el Sr. Josep Benedito i Rovira per 90 vots, el Sr. Francesc Fontbona de Vallescar per 90 vots, el Sr. Ramon Folch i Guíllén per 90 vots i el Sr. Lluís Monreal i Agustí per 90 vots* (p. 4904).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Codina (CiU) (p. 4905).

Resposta: H. Sr. Conseller de Governació (p. 4905).

Rèplica: I. Sr. Codina (CiU) (p. 4906).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 4907).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Obiols (S) (p. 4907).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de medi ambient (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Ribó (IC) (p. 4908).*

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller de Medi Ambient (p. 4910).*

Rèplica: *I. Sr. Obiols (S) (p. 4911) i I. Sr. Ribó (IC) (p. 4912).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4913).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política d'educació infantil (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 4914).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4915).*

Rèplica: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 4916).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4917).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'actual bloqueig del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4918).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de patrimoni històric-cultural del Govern de la Generalitat (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4918).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General del Transport Ferroviari (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU) (p. 4918).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, de modificació; 3, de supressió; 4 i 5, de modificació, i 6, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Tomàs (S) (p. 4919).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4920).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU) (p. 4921).*

L'I. Sr. Tomàs (S) i l'I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU) intervenen per fer uns aclariments (p. 4922).

La I. Sr. Secretària Tercera llegeix el text de l'apartat 1 de la Moció amb les esmenes incorporades (p. 4922).

Votació de l'apartat 1: *aprovat per unanimitat (p. 4922).*

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix el text de l'apartat 2 de la Moció amb les esmenes incorporades (p. 4922).

Votació de l'apartat 2: *aprovat per unanimitat (p. 4922).*

El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de l'apartat 3 de la Moció (p. 4923).

La I. Sr. Secretària Tercera llegeix el text de l'apartat 4 de la Moció amb les esmenes incorporades (p. 4923).

Votació de l'apartat 4: *aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4923).*

L'I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU) anuncia la retirada de l'apartat 5 de la Moció (p. 4923).

Votació de l'esmena núm. 5, del G. Socialista: *aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4923).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i un minut i es reprèn a les dues i dos minuts.

L'I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU) i l'I. Sr. Latorre (CDS) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 4923).

Votació de la primera part de l'esmena núm. 6, del G. Socialista: *aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4923).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Preguntes (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la crema d'un canyinssar a la cua de l'embassament de Cellers (Pallars Jussà)

Formulació: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 4923).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4924).*

Repregunta: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 4924).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 4924).*

Preguntes al Consell Executiu sobre les dificultats que comportarà la sentència del Tribunal Suprem per a la realització del centre recreatiu a Vila-seca i Salou i sobre les raons dels endarreriments en l'inici de la construcció del centre recreatiu a Vila-seca i Salou

L'I. Sr. President fa avinent el canvi de tramitació d'aquestes preguntes a resposta escrita (p. 4924).

Pregunta al Consell Executiu sobre la responsabilitat del personal docent envers els alumnes fora de l'horari escolar

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4924).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4925).*

Repregunta: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4925).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4925).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els mecanismes de suplència dels professors d'EGB en període de baixa

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4925).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4925).*

Repregunta: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4926).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 4926).

Preguntes al Consell Executiu sobre el calendari previst per a l'inici de les activitats universitàries al Baix Llobregat, sobre les especialitats que impartiran els nous centres universitaris de titularitat pública a la comarca del Baix Llobregat, i sobre el projecte d'impartir ensenyaments universitaris a Cornellà de Llobregat

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4926).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 4926).

Repregunta: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4927).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 4927).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'Aplicació i el Desplegament de les Lleis d'Ordenació Territorial (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 4927).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4928), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4929), *I. Sr. Perea (P)* (p. 4929), *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 4929) i *I. Sr. Pont (CiU)* (p. 4930).

Votació dels punts primer, segon i tercer: *rebutjats per 5 vots a favor, 50 en contra i 15 abstencions* (p. 4931).

Votació del punt quart: *rebutjat per 19 vots a favor, 50 en contra i 1 abstenció* (p. 4931).

Votació del punt cinquè: *rebutjat per 5 vots a favor, 51 en contra i 15 abstencions* (p. 4932).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia l'alteració de l'ordre dia pel que fa als punts disset i divuit, la qual és aprovada per assentiment (p. 4932).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Integració a l'Atenció de la Salut Mental en el Servei Català de la Salut (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4932).

Esmenes del G. Socialista (núm. 1, d'addició i núms. 2 i 3, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S)* (p. 4932).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4933) i *I. Sr. Viñas (CiU)* (p. 4933).

Posició del grup presentant: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4934).

Votació del punt primer: *aprovat per unanimitat* (p. 4934).

Votació del punt segon: *aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions* (p. 4934).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les Autopistes, Autovies i Carreteres Dependents de la Generalitat de Catalunya (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 4934).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4936) i *I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU)* (p. 4936).

Votació: *rebutjada per 20 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 4938).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Seguretat de les Instal·lacions Industrials (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4938).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política de Joventut (Punt vintè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4938).

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 71.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, d'Indústria i Energia i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Presa en consideració de la Proposició
de Llei de Creació de l'Institut
Ramon Llull**

El setè punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Institut Ramon Llull, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat.

Per a un torn a favor té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en el primer punt de l'ordre del dia d'aquest Ple, els grups parlamentaris de la Cambra vam tenir ocasió de valorar el mestratge lingüístic i també el mestratge moral de l'Institut d'Estudis Catalans. El document de l'esmentat Institut sobre la normalització lingüística acaba amb aquesta reflexió: «Cal tenir present, en tot cas, que la normalització del català ha de formar part d'un projecte col·lectiu molt més ampli, que compregui tots els aspectes de la vida cultural, econòmica i social, ja que no és imaginable que puguem compaginar les aspiracions a la preponderància social del català amb posicions que acceptin la subordinació política, econòmica i cultural d'aquesta llengua. No s'ha d'oblidar, tampoc, la responsabilitat de l'Estat en l'establiment efectiu d'una concepció igualitària de la pluralitat lingüística i cultural mitjançant l'adopció de mesures concretes polítiques, administratives i financeres, orientades a garantir el respecte i la reciprocitat entre les llengües, no tan sols en els seus respectius territoris, sinó també en els òrgans generals de l'Estat i pel que fa a la seva projecció en els àmbits estatal i internacional.»

«Finalment» —conclou aquesta reflexió de l'Institut d'Estudis Catalans—, «no hi ha dubte que cal tenir present, com a marc de referència, el procés d'unificació europea i que cal propugnar-hi un ordre lingüístic que permeti el desenvolupament igualitari de la nostra comunitat amb un *status* equivalent al d'altres llengües oficials europees.»

És un text que connecta amb les conclusions del Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana que el Grup d'Iniciativa per Catalunya va tenir ocasió de revisar en unes jornades sobre normalització lingüística, que van tenir lloc a principis del mes de febrer d'enguany i en les quals vam comptar amb la participació —que torno a agrair des d'aquesta Cambra— de molts dels diputats d'aquesta Cambra.

L'avantprojecte de llei que Iniciativa per Catalunya presenta avui, amb l'esperança que sigui tinguda en consideració i que

comenci els tràmits parlamentaris fins a la seva aprovació definitiva, recolza en l'esperit i en la lletra del Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, i vol ser abans que res un homenatge als catalanòfils que arreu del món han defensat l'honor de la llengua catalana.

Aquesta llei pretén institucionalitzar la feina feta per aquests catalanòfils que molt sovint han treballat d'una manera absolutament desinteressada per aconseguir que el català fos una llengua tinguda en compte en molts àmbits, no solament acadèmics, sinó extraacadèmics, en els quals es parlava de les llengües europees i de les llengües romàniques, i que sovint hi havia llengües, com el català, que apareixien com a absolutament marginades.

És, per tant, aquest el sentit del nostre projecte: que la feina feta fins ara molt sovint amb una càrrega de voluntarisme enorme passi a ser una feina que compti amb un suport institucional i que tingui garanties d'estabilitat.

Les coordenades de temps i d'espai que emmarquen aquesta iniciativa parlamentària ens obliguen a parlar de l'Institut Cervantes. D'aquest tema, n'hem parlat ja a diferents mitjans de comunicació; de tota manera, vull recordar que la proposició de llei per crear aquest Institut és coherent amb el vot al Parlament de l'Estat del Diputat d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya, senyor Ramon Espasa —anteriorment diputat també del Parlament de Catalunya.

Espasa va dir que Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya no tenia res en contra de la difusió del castellà, d'acord amb els models que han fet seus fins ara l'anglès, l'alemany, el francès, l'italià, etcètera, però que era del tot indispensable que el català comptés amb un suport paral·lel i autònom. En aquell moment, Ramon Espasa va anunciar el que era un acord ferm d'Iniciativa per Catalunya: la presentació al Parlament d'una eina paral·lela a l'Institut Cervantes. Per què diem «una eina paral·lela a l'Institut Cervantes»? Hi ha hagut gent preocupada, interessada pel tema del català, que han suggerit des del primer moment que la projecció exterior del català fos un apèndix de l'Institut Cervantes. La idea era: «ja hi ha un mecanisme creat de difusió del castellà; com que les llengües de l'Estat, a més del castellà, hi ha altres llengües oficials a diferents comunitats autònomes, aprofitem aquest mecanisme i, d'acord amb aquest mecanisme, que el català també sigui una llengua de projecció estatal». Segurament això suposaria un avenç en relació amb la situació actual, però des d'un punt de vista pràctic, i fent tots els comptes i de la millor manera possible, i tenint en compte les tres comunitats autònomes a l'interior de l'Estat on el català és llengua pròpia i cooficial, sumant-ho tot, el català no aconseguiria un 15%, diguem-ne, dels esforços i dels recursos de l'Institut Cervantes, cosa que ens fa pensar que sempre quedaria en una certa situació de marginació i a més sempre quedaria com una llengua de més a més; això que està passant ara sovint, i és que el català s'ensenya a departaments que són departaments d'espanyol, portuguès, i hi ha hagut algú de bona fe que ha posat..., allò, gairebé escrit a mà, «i català». Vol dir que el català acaba essent un apèndix de l'apèndix de l'apèndix, que són en tot cas l'ensenyament d'aquestes llengües a moltes universitats.

El text que presentem —i ho vull dir ja d'entrada— és un text que té moltes deficiències, tema que no ens fa gens de por. És a dir, hem experimentat fins a quin punt els tràmits parlamentaris

de ponència i de comissió poden millorar lleis que ha presentat el Govern i que han sortit d'aquests tràmits no solament amb un toc, diguéssim, d'arranjament, sinó amb una veritable cirurgia estètica, amb un lifting a fons que ha convertit textos realment molt dolents en textos, en tot cas, intel·ligibles i passadors.

Una de les raons que fa que aquest text contingui disfuncions en alguns dels seus punts és que ha volgut mantenir paral·lelismes amb el text, amb la llei que crea l'Institut Cervantes, per una raó: perquè ens semblava que allò que havia estat aprovat ens podia donar la pauta d'allò que calia aprovar; no perquè hi hagués un mimetisme i no perquè haguéssim de fer exactament el que feia l'Institut Cervantes, sinó per dir que allò que val per a una llengua val també per a l'altra.

Hi ha el problema greu de saber en quins fonaments recolza aquest projecte de llei; jo crec que és important no oblidar l'article 3.3 de la Constitució, que ens diu: «la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció». Aquest principi constitucional pot ser solament un epitafi a les altres modalitats lingüístiques d'Espanya o ha de ser una obligació per fer una política efectiva d'especial respecte i protecció. En aquests moments, el respecte i la protecció d'una llengua és també la seva projecció internacional.

Creiem –més encara– que aquest article 3.3 de la Constitució, conjuntament amb l'article 149.2 de la Constitució, donen raó als que creuen, als que creiem que naturalment l'Estat ha d'aportar recursos específics per a aquesta projecció del català com a llengua estrangera; és a dir, com a llengua que sigui ensenyada a països on no és oficial el català, i, per tant, el català seria una llengua estrangera.

Aquests recursos, per tant, han de ser determinats per les explicacions de motius d'allò que hem anomenat els «serrells lingüístics», segurament d'una manera impròpia, però que explica fins a quin punt és obligació de l'Estat donar recursos especials pel que fa justament a la projecció de la llengua catalana.

Ja des d'un punt de vista del text que presentem a la consideració de la Cambra, hem de dir que comença amb una exposició de motius en la qual recull els principis ja exposats al preàmbul de la Llei de Normalització Lingüística del 1983, en la qual es parla de la llengua catalana com a element fonamental de formació de Catalunya: n'ha estat la llengua pròpia, a més ha estat el testimoni de la fidelitat del poble català envers la seva terra i la seva cultura específiques. És a dir, ens sembla que una projecció de Catalunya només d'alguns aspectes turístics, només de les imatges o només dels productes catalans sense una projecció estable de la llengua catalana seria sempre una projecció insuficient.

Creiem també que tot el que es va dir en l'acte del Parlament Europeu en el qual es parlava del reconeixement del català, quedarien com a veritats a mitges si no comptessin després amb un suport estable per a aquelles bones intencions d'aconseguir que el català sigui una llengua present, si més no, a la Comunitat Econòmica Europea i a la resta del món; és a dir, és important que l'ensenyament del català garanteixi que no es tracta només d'una presència ornamental, sinó d'una presència estable. En aquest sentit, voldria recordar les manifestacions del professor Alexis Eudald Solà, que té experiència de projecció exterior de la llengua i de la cultura catalanes, que va treballar en aquesta projecció per a un dels anteriors consellers de Cultu-

ra, quan deia: «Anem amb compte, perquè hem treballat massa sovint en presències molt perifèriques, en presències molt ornamentals i, en canvi, del que es tracta és d'aconseguir presència acadèmica del català, tant a l'interior de l'Estat com a l'exterior de l'Estat. La presència acadèmica –molt sovint menys brillant que certes presències en actes efímers que poden ser d'una flama immediata i engrescadora–, en canvi, manté la possibilitat de crear a l'entorn d'aquesta presència acadèmica un seguit de mecanismes que garanteixin que el català existeix com a tal.

Hi ha finalment una consideració, que és la consideració sobre si som o no competents, en tant que Parlament de Catalunya, per proposar una llei de creació d'un Institut Ramon Llull. De passada dic que el nom, en aquest cas, podria ser absolutament canviable per via d'esmena, ja que hi ha en aquests moments una superproducció de Ramons Llulls a moltes de les propostes legislatives catalanes. Qualsevol nom d'escriptor català, present o no en aquesta Cambra, podria substituir el de Ramon Llull a l'hora de donar títol a la Llei. (*Remor de veus.*)

Pel que fa a les competències, nosaltres hem fet una proposta de disposició addicional, que és la de la creació d'una comissió específica amb representants del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat, per tal de remoure els possibles obstacles i per tal d'arbitrar mesures de coordinació per a la presència de l'Institut Ramon Llull a l'estranger. Per què ho diem, això? Perquè les obligacions d'aquesta projecció exterior tenen elements de tipus, per exemple, laboral, que han de ser regulats en la projecció exterior pel Ministeri d'Afers Estrangers de l'Estat, i no solament pels ministeris relacionats amb les funcions docents, acadèmiques o culturals. Creiem, per tant, que aquesta creació d'aquesta comissió podria permetre'ns garantir que aquest Institut Ramon Llull per a la projecció exterior del català és viable des del punt de vista parlamentari.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) Ningú el sol·licita; per consegüent, podem passar a la fixació de posicions. Pel Grup parlamentari del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

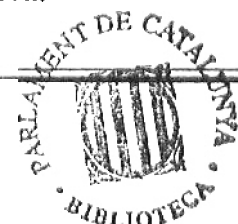
El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Illustres senyores i senyors diputats, al llarg de tota la legislatura l'Agrupació parlamentària del CDS creiem que ha practicat el que nosaltres diem «la cultura del diàleg»; amb aquest esperit hem abonat amb el nostre vot qualsevol iniciativa de debat. La presa en consideració sobre la Proposició de Llei de Creació de l'Institut Ramon Llull no serà una excepció. Qualsevol esforç que pugui portar a la difusió de la llengua i la cultura catalanes, que coadjuvi a estendre una millor imatge de la nostra estimada Catalunya, trobarà el suport i la nostra més positiva actuació.

Per tot això, anuncio el nostre vot favorable a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, és gairebé innecessari, per part nostra, de manifestar l'acord amb la pràctica totalitat dels arguments que ha exposat l'Illustre senyor Riera.

Evidentment, la meua Agrupació parlamentària votarà favorablement la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Institut Ramon Llull, i ho farà per dues raons que no requereixen pas una explicació massa dilatada: en primer lloc, perquè mantenim l'actitud tradicional en la nostra Agrupació de votar favorablement qualsevol presa de consideració, i, en segon lloc, perquè, com recordaran els senyors diputats i diputades, l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana va presentar, fa uns mesos, en aquest Parlament una proposició no de llei per a la creació d'un Institut Ramon Llull. Avui ens felicitem que el Grup d'Iniciativa per Catalunya hagi desenvolupat àmpliament una proposta d'aquest caire, convertint-la en una proposició de llei i, naturalment, anunciem el nostre vot favorable.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, bé, el nostre punt de vista és semblant al que han expressat els diputats que m'han precedit. El Grup Mixt en la seva tradició parlamentària ha votat sempre favorablement totes les preses en consideració, perquè creiem que el debat és interessant, és constructiu, és educatiu i cal en aquesta Cambra. Però no solament per això aquesta vegada votarem favorablement la consideració de la Proposició de la creació de l'Institut Ramon Llull: el votarem també perquè, essencialment, el nostre Grup coincideix pràcticament amb la totalitat de la proposta que ha fet el senyor Riera, ens hi sentim sintonitzats plenament. Amb el que potser no estem d'acord és amb algunes parts del que hi ha en la Proposició de Llei, alguns dels aspectes creiem que s'han de polir, s'han de modificar. És, com el mateix senyor Riera ha dit, una còpia bastant mimètica de l'Institut Cervantes; creiem que això no és bo, que tenim les nostres maneres d'expressar les nostres coses i ordenar les nostres coses, i, per tant, no cal copiar res d'enlloc.

Per una altra banda, també s'ha fet aquí la pregunta de si aquest Parlament té o no possibilitats de legislar sobre una cosa d'aquest tipus. Jo només voldria dir que la projecció a l'exterior de la nostra llengua, des del nostre punt de vista, crec que és perfectament legible des d'aquest Parlament, si més no havent-hi l'antecedent com hi ha que aquest Parlament va anar, amb tota solemnitat, a sol·licitar a la Comunitat Europea que la llengua catalana fos oficial a la Comunitat; si vam poder fer aquest pas de cara a l'exterior, suposo que crear un institut d'aquest tipus, evidentment, és una causa menor a l'entitat que tenia aquella sol·licitud i que, per tant, si vam poder legislar en allò, també podem legislar en això.

I, per acabar, un suggeriment: que no es digui Ramon Llull i que tampoc es digui Tirant lo Blanc, que es busqui un nom potser una mica més original per a aquest Institut.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. El Grup parlamentari Popular no fixa posició. El Grup parlamentari Socialista? (Pausa.) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Felip Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la veritat, el nostre Grup no la veu prou clara, l'existència d'un institut Ramon Llull tal com és definit a la

Proposició de Llei que ens presenta el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. En primer lloc, ens sembla una iniciativa concebuda de retruc —ja s'ha parlat aquí de mimetisme—, com a rèplica de la creació recent a les Corts Generals de l'Institut Cervantes per a la protecció de la llengua i la literatura castellanes a l'estranger. A part, però, d'aquest impuls, pensem que els autors de la Proposició no s'han detingut en consideracions més ponderades i d'ordre pràctic.

Deixant a banda, ara, la condició de la nostra llengua com a objecte de reivindicació de la personalitat nacional, aspecte molt important, atesa la singular història de la nostra llengua i que tots hem tingut i tenim en compte, el cert és que totes les llengües, des del punt de vista científic, filològic i sociolingüístic, es troben sotmeses, fins i tot en un clima de completa llibertat, a unes lleis internes i externes intrínseques derivades de llurs naturaleses, implantació i desenvolupament. La nostra llengua és minoritària, o d'àrea restringida, en termes sociolingüístics, al costat dels que l'envolten, francès i castellà, dominis lingüístics poderosos que s'oposen a la seva expansió i al seu ús com a mitjà de comunicació internacional. L'interès que pugui tenir en aquest sentit és forçosament limitat; admetem-ho, no ens hi ofusquem. L'ús del català com a llengua estrangera, una de les finalitats que l'article tercer, punt primer, apartat a), de la Proposició de Llei encomana a l'Institut Ramon Llull no és, per tant, una perspectiva realista, sinó més aviat inspirada pels *wishful thinking*, com diuen els anglesos, és a dir, una idea mantinguda només pel desig.

Ara bé, l'ensenyament i l'estudi de la llengua i de la literatura catalanes a l'estranger, finalitats que la Proposició de Llei atribueix també a l'Institut, no només són factibles, sinó que fins i tot són una realitat des de fa temps. La presència del català al món és, fins ara, fragmentària i desigual —es diu a l'Exposició de Motius de la Proposició—; de fet —jo ho he viscut molt directament—, no és ni tan fragmentària ni tan desigual. L'any 1971 Xavier Barral i Altet va publicar aquest llibre, intitulat *L'ensenyament del català a Europa i a Amèrica del Nord*. A Europa, s'hi compten seixanta enclaus acadèmics —seixanta— on s'ensenyen la llengua i la literatura catalanes, i a Amèrica del Nord, setze. D'ençà del 71, aquest nombre —em consta— ha augmentat, d'una manera espontània, a més a més, la qual cosa té la seva lògica, des del punt de vista estrictament lingüístic, atesa la seva subagrupació romànica.

El català s'ha obert pas amb tota naturalitat als departaments d'estudis hispànics; l'Illustre Diputat senyor Riera ha dit que d'una manera subsidiària. No, no tan subsidiària: la ciència filològica moderna, en tant que observadora de la distribució de les llengües, no estableix jerarquies, considera, per exemple, el domini lingüístic català com un fenomen tan important i tan interessant com pugui ser qualsevol altra llengua d'ascendència romànica.

Per altra banda, la Proposició de Llei insisteix en la coordinació. Doncs bé, a part de les associacions de catalanòfils que existeixen en diversos països, i l'exemple més notori n'és l'Anglo-Catalan Society, del Regne Unit, funciona amb una creixent vitalitat d'ençà del 1968, ja fa més de vint anys, quan es va fundar a Estrasburg, gràcies —en paraules de l'Exposició de Motius de la Proposició— «als esforços d'alguns ciutadans que han lluitat per fer-ho possible», però no esforços individuals i en solitari —com també es diu en el mateix text—, sinó col·lectius i en

molt bona companyia. Es va fundar, dic, l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, que ha estat coordinant molt bé i coordina les activitats acadèmiques d'arreu del món pel que fa a l'ensenyament del català, que manté al dia un registre de tots els catalanòfils estrangers i celebra cada dos anys uns col·loquis internacionals, on es donen cita tots ells —o, si més no, la seva immensa majoria—; ocasions esplèndides, no només per ampliar, aprofundir i enriquir la ciència catalanística, sinó també per coordinar llurs treballs, investigació i docència. El Secretariat de l'Associació és ben a prop, és a Montserrat.

Pensem, per últim, que podríem donar-li, a aquesta qüestió, un enfocament més adequat i potser, fins i tot, més sagaç, traslladant-la a les despeses dels pressupostos generals de l'Estat, a l'empara de l'article tercer, punt tercer, de la Constitució, que, com ens ha recordat també l'Il·lustre Diputat senyor Riera, proclama que les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya són un patrimoni cultural que serà objecte de respecte i protecció. Per iniciativa dels grups parlamentaris de les Corts Generals o per la del mateix Parlament de Catalunya, es podria propugnar la creació d'un organisme, diguem-ne, interministerial, que vetllés per la conservació, proliferació i bon funcionament dels instruments d'estudi de la llengua i de la literatura catalanes a l'estranger ja existents. En aquest sentit, jo mateix, com a senador, he explorat l'ànim de grups i persones susceptibles d'impulsar la iniciativa, i no n'he obtingut pas cap mal resultat.

Puix que l'Instituto Cervantes no preveu l'oferta de l'ensenyament i difusió a l'exterior de les llengües i literatures no castellanes que integren, nogensmenys, la riquesa lingüísticocultural de l'Estat espanyol, sembla just que aquest Estat se n'ocupi per altres vies. Jo crec que això ofereix una perspectiva força favorable, i hi insistirem.

Per totes aquestes raons, considerem que la creació d'un Institut Ramon Llull que es proposa, a part que sense una considerable càrrega per als Pressupostos de la Generalitat, seria de molt dubtós funcionament, i, sobretot, perquè és, amb tota evidència —considerem nosaltres—, redundant, no és aconsellable, per la qual cosa el nostre Grup, per tal de no trencar del tot la nostra tradició d'oposar-nos al menys possible a la presa en consideració de les proposicions de llei, no votarà en contra, però creu que s'ha d'abstenir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Lorda. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyor Ignasi Riera, de veritat que m'agradaria molt —i ben segur que no ho sabré fer— reprendre l'entusiasme que vostè acaba de posar en les seves paraules. Jo crec que és un entusiasme fruit d'un desig condensat en un articulat d'un text que, en forma de llei, pretén la presència permanent i activa de Catalunya al món; presència que vostè reconeix que es fa, però que es fa fragmentada i desigual.

Però també m'agradaria —i d'això encara en sabré menys— saber compaginar el seu entusiasme amb la il·lusió de què ahir o abans d'ahir ens parlava el degà de la Institució de les Lletres Catalanes, senyor Jordi Sarsanedas, al moment —i després— d'inaugurar la nova seu de la Institució a la Casa Ametller de Barcelona. La d'ell era una il·lusió motivada precisament pel

paper que ha jugat la Institució en la presència de la cultura catalana al món. Ja veu com de difícil serà, doncs, el meu paper! Però el jugo perquè és la meva obligació de fer-ho i perquè em sembla que he de correspondre a l'esforç que vostè i el seu Grup han fet en la preparació d'aquest text; ho he de fer perquè la Cambra tingui també tots els elements necessaris que li facin falta, i sobretot per deixar molt i molt clara una qüestió, que entenc vital i indiscutible, i que des de Catalunya mai no hem de perdre de vista, de la qual després parlaré.

Ara vostè, la Cambra, ja ha escoltat les motivacions que tenia, també l'han escoltat tots els grups parlamentaris; jo ara he de parlar en nom del meu Grup, però el meu Grup m'ha dit que ho fes en nom, precisament, dels que des de fa anys impulsen aquesta lloable feina de fer conèixer Catalunya al món. Institucionalment, des de la democràcia, tots els esforços en aquest sentit han estat concentrats en el Departament de Cultura —vostè ho sap— atès que es tracta d'una obra que ja no és de voluntariat, sinó que és una obra de govern; una obra de govern seriosa, àmplia, que implica també el Departament d'Ensenyament i dins d'aquests departaments una direcció general, la Direcció General d'Universitats, i un ens autònom, la ja anomenada Institució de les Lletres Catalanes, la qual vam crear en aquest Parlament, que integra molt i diversa gent i que fou creada, en part, amb aquesta finalitat. Vostè sap que, a més a més, funciona la Comissió Internacional de Difusió de la Cultura Catalana; no es pensi que aquesta distribució signifiqui dispersió, significa avançar en flancs diversos i amb els instruments més adequats.

Les actuacions són múltiples; ara no cal que aquí en faci una tirallonga, vostè ja les coneix, tothom les coneix, deixi'm dir només, anunciar les petites: fires, ajuts econòmics a formacions musicals i teatrals per a les seves gires a l'estranger, exposicions, beques, participació a comissions de cultura en indrets ben diversos, participació en el Consell d'Europa, en aquest sentit, el projecte de televisió Olympus, les grans campanyes de turisme, el suport a iniciatives —per exemple, el projecte Mercator, que vostè ja coneix de la Comunitat Econòmica Europea. També la cèlebre oficina catalana de Frankfurt, la participació a congressos, els intercanvis culturals, les relacions amb l'Acadèmia Sueca i la publicació que fem del *Catalan writting*, i tantes altres coses.

També sap que, com a conseqüència de la Resolució que aquest Parlament va aprovar el 1985, es creà la Comissió de Promoció de l'Ensenyament del Català a les universitats fora de l'àmbit territorial català. Aquest ha estat un grup de treball important, amb tècnics del Departament de la Presidència, del Departament de Cultura, del Departament d'Ensenyament, els quals han dut a terme una gran labor. Aquesta Comissió, que es va crear l'any 88, el 20 de gener de 1988, doncs, ara ja tenim setze lectors a setze universitats diferents i tretze lectors subvencionats —subvencionats— en altres universitats; en total, vint-i-nou lectors, però que ja no és de voluntarisme, sinó que ja és d'una manera institucionalitzada i amb pressupostos cada vegada creixents.

Però vostè, en el text que presenta en nom del seu Grup, posa molt de relleu una cosa que, realment, és molt important, que són les necessàries relacions i acords entre les comunitats de parla catalana. Vostè sap l'interès del Govern, del Grup que sustenta el Govern, i de tot aquest Parlament en aquesta qües-

tió. Fa pocs dies vam aprovar una proposició no de llei a la Comissió de Política Cultural sobre la necessària unitat lingüística catalana —això s'ha publicat en el *Butlletí* 258, del 15 d'abril, i ho dic per als diputats que no ho sàpiguin, doncs, que se'l puguin llegir— que proposa la celebració d'un acte anual, amb participació de les tres comunitats, i tot això va ser a iniciativa d'Esquerra..., del Grup Mixt, i dintre del Grup Mixt, Esquerra Catalana. A les tres comunitats s'han pres acords, conjuntament o cadascuna per separat: l'edició de les obres de Lluïa ha estat un gran acord —ha estat un gran acord—; s'han fet participacions conjuntes en fires, en estands i, sobretot, s'han pres els acords conjunts sobre les certificacions internacionals del català, i ara amb la celebració dels cinc-cents anys de *Tirant lo Blanc*.

Però tots sabem —i això ho podem dir aquí i no ens n'hem d'amagar— com són de difícils les relacions amb una d'aquestes comunitats, la Comunitat Valenciana; i vostè sap —com jo mateix com a President de Cultura— com hi he treballat, i vostè sap com hi ha treballat vostè i jo sé també com hi ha treballat vostè, i jo no crec que amb una llei ara millorem res, absolutament res; en canvi, ho podem —ho podem— empitjorar. Jo penso que el camí és un altre, i és el camí que fem; tampoc el camí és el d'establir rèpliques a institucions que faci l'Estat, jo crec i opino que són confrontacions inútils i, a més a més, són solucions que després ens trobarem —ens trobarem— que ens limitaran. Ja sé que això és un dret autonòmic de poder-ho fer, i es pot fer, i espero que ho farem un dia, però des del nostre propi terreny. En una cosa vostè té raó, i és que hem de fer pinya, evidentment, però si la pinya no la fem amb els valencians i els illencs, malament, malament; no serveix de res, no serveix de res.

Aquesta és la qüestió que jo li deia a l'inici de la meua exposició i que en deia «aquesta qüestió vital i indiscutible»: un organisme com el que vostès proposen, fet sense l'acord de les comunitats Valenciana i de les Illes, jo penso que fóra un tort i potser qui sap si algú en diria «un atemptat» a la unitat lingüística catalana. És per això que el Departament de Cultura —suposo que per això— va pensar i va fer públic que el que, en tot cas, provisionalment convenia, que era la creació d'un consorci obert a tothom que hi estigués interessat —i vostè ja m'entén quan dic això, que hi estigués interessat— que donés suport a la iniciativa privada interessada en la promoció cultural catalana, àmpliament catalana, i vostè segueix —suposo— entenent-me i per prodigar tants estímuls en llibertat com fos possible per la societat civil i per desgruixir dificultats. Ens calen incentius, ens calen estimulants, ens cal entusiasme —com el que vostè té— i ens cal il·lusió com la que té el senyor Jordi Sarsanedas, degà de la Institució de les Lletres Catalanes.

El mèrit de la seva proposta, senyor Ignasi Riera, ja és ben seu i del seu Grup, i això no li ho discutirà absolutament mai ningú; nosaltres no li ho discutirem. Però la realitat lingüística i política s'imposa, i és per això que nosaltres no acceptarem la seva presa en consideració de la proposta; no volem posar en qüestió res que pugui afectar la indiscutible unitat lingüística catalana. De tota manera, aquí ha sortit una proposta del senyor Lorda; jo els en faré una altra: jo els proposo que iniciem gestions de veritat amb les comunitats Valenciana i de les Illes per confeir un organisme com aquest que vostè proposa, i així tots avançarem de la mateixa manera. I, fins i tot —fixi's si encara vaig més lluny—, i els proposo el nom, un nom que abelliria els

valencians i que, a més a més, està molt d'actualitat, en podríem dir «Institut Joanot Martorell». Posem-lo en marxa, fem això, però tots junts —els de les tres comunitats.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomines.

Passem ara a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de Llei ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 57 vots en contra i 22 abstencions.

Senyories, recollint el sentiment dels grups i de les agrupacions que componen aquesta Cambra, manifestat unànimement per la Junta de Portaveus, aquesta Presidència expressa la més enèrgica condemna a la criminal repressió de què és objecte el poble kurd pel règim iraquí de Saddam Hussein i se solidaritza amb les accions que hom emprengui per al reconeixement i la garantia dels drets individuals i col·lectius d'aquell poble, que li permetin de tenir una existència digna, lliure i pacífica.

Elecció d'un vice-president del Ple de de la Junta de Museus i de cinc vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és l'elecció d'un vice-president del Ple de la Junta de Museus i de cinc vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (art. 40 de la Llei).

(Pausa.)

D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació ha de ser secreta, mitjançant papereta. Hi haurà dues urnes: una, per a la presidència, i una altra per als vocals. La votació es farà simultàniament, i un secretari anomenarà els il·lustres senyors diputats perquè disposin a les urnes llur vot.

(La I. Sra. Secretària Tercera i la I. Sra. Secretària Quarta criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè disposin llurs paperetes a les urnes.)

Sr. PRESIDENT: La Mesa procedeix al recompte de vots.

En primer lloc per al càrrec de vice-president.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de la votació ha estat el següent: per a la Vicepresidència del ple de la Junta de Museus, el senyor Joan Ainaud de Lasarte, 92 vots, 3 en blanc i 1 de nul; per a vocals de la comissió executiva de la Junta de Museus, els senyors Josep Benedito i Rovira, Francesc Fontbona de Vallescar, Ramon Folch i Guillén i Lluís Monreal i Agustí, 90 vots; el senyor Pau Verrié i Faget, 92 vots, 3 en blanc i 1 de nul.

Per consegüent, queden elegits Vice-president del Ple el senyor Joan Ainaud de Lasarte i vocals de la Comissió Executiva els senyors Benedito, Fontbona, Folch, Monreal i Verrié.

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana, que formularà l'il·lustre senyor Francesc Codina, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Es tramita pel procediment d'urgència.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, Honorable Conseller, gairebé en la intimitat, voldria conèixer quins són els propòsits de capteniment pel que fa a la problemàtica de la seguretat ciutadana.

La seguretat ciutadana és una qüestió que, evidentment, no només preocupa la classe política, sinó que, més enllà, a qui preocupa, i d'una forma molt i molt directa, és tota aquella gent que d'alguna o altra manera ha rebut a casa seva, en alguna propietat o en si mateix, algunes de les manifestacions de violència o algunes de les manifestacions que es poden donar en el camp delictiu, i que això, qui més, evidentment, ho pot conèixer i discutir és qui ho ha passat.

El problema està que, com se sap —com se sap— si és cert que aquesta impressió que hi pot haver en el conjunt de la ciutadania, per una banda, i aquesta constatació, per altra, que pateix el ciutadà, té aires de realitat o no davant la informació que se'n dona als ciutadans d'una o d'altra manera.

El que passa és el següent: les dades oficials, que només les podem conèixer a través dels informes de la fiscalia, es coneixen en primer terme amb un retard aproximadament d'un any i mig del moment en què es tanca aquell exercici, i en qualsevol cas i sempre aquelles dades són procedents de denúncies que s'han produït, però no pas dels fets que han ocorregut. És a dir, hi ha molts i molts ciutadans que, per manca de confiança amb el sistema judicial, per una sèrie d'inconvenients que es troben en el moment d'anar a formular les seves denúncies, doncs, no hi van. I per tant, les úniques dades oficials que es poden tenir són aquelles dades procedents de la fiscalia i que s'han produït a través de la denúncia. I això només es pot conèixer o bé d'aquesta manera o bé d'informacions —podríem dir amb tots els matisos que vostès vulguin— polítiques; es diu, en general, que el problema de la delinqüència, doncs, té tendència a la baixa —és diu, dic. I una altre procediment és a través d'alguna enquesta que permeti conèixer quina és l'opinió del ciutadà.

Jo em referiré bàsicament en aquesta intervenció a l'enquesta per raons òbvies. Primer, perquè fer-ho a través —com deia abans— de la fiscalia seria parlar només d'aquells fets que han ocorregut; fer-ho a través de manifestacions dels responsables de la seguretat ciutadana en el conjunt de l'Estat, doncs, tindria una matisació política, que de vegades pot ser encertada o no, i en el cas de les enquestes, amb tot el que això suposa, també; és a dir, no vol dir que l'enquesta sigui absolutament fiable, però sí que existeix una enquesta feta entre l'Ajuntament de Barcelona i l'Àrea metropolitana perquè en el contorn, per una banda, de la mateixa ciutat de Barcelona i en l'entorn, doncs, de les ciutats que l'envolten, quina és la situació que es va produint d'una forma —insisteixo— sobre la base, doncs, d'aquesta mateixa enquesta. I ens trobem amb situacions d'informació realment preocupants. Per exemple, ens diu l'enquesta que només un 38%, només un 38% d'aquelles persones que confessen que han tingut algun problema amb el món de la delinqüència, és a dir, que han estat objecte d'algun atac del món de la delinqüència, només un 38% són qui denuncia; la resta no ho fa. És realment preocupant saber que això passa.

Una altra dada és que prop del 16% dels ciutadans més grans de quinze anys han estat, com a mínim una sola vegada, com a

mínim una vegada, han estat objecte, doncs, d'atracaments, de violacions, de qualsevol problema relacionat —insisteixo—, doncs, amb aquest món. Home!, el 16% de la població de persones de més de quinze anys que hagin tingut aquesta..., hagin hagut de patir aquesta situació, és realment molt i molt preocupant.

Hi ha altres relacions; per exemple, la relació entre la delinqüència pròpiament dita i el món de la droga. Hi ha altres relacions; n'hi ha diverses; hi ha diverses matisacions que l'enquesta aporta, com una que és on i a quins llocs es produeixen més situacions de delinqüència. I es veu, especialment, que a la ciutat de Barcelona i a les ciutats de més densitat de població hi ha una relació directa, i gairebé jo diria una proporció geomètrica, entre el nombre d'habitants i les possibilitats, no les possibilitats sinó les vegades, els fets delictius que es produeixen en aquell entorn. Barcelona, per una banda; l'Hospitalet, Cornellà, per exemple, Santa Coloma, i dintre d'aquestes ciutats encara, doncs, hi ha barris on es produeix major i amb major insistència. En el cas de Cornellà un dels barris més castigats és la Font Santa, i en el cas d'Hospitalet, un dels barris constatables, doncs, més castigats és concretament el polígon Gornal.

Aquesta és una situació en el conjunt del país que, com deia al principi, ens ha de preocupar i ens preocupa a tothom, sobretot a qui ho passa. Recentment, aquest matí, abans d'entrar a l'hemicicle amb el Diputat d'Iniciativa per Catalunya, que en aquest moment lamento que no sigui aquí, l'Ignasi Riera, em deia concretament que en aquests darrers dies a la ciutat de Cornellà es produeix una nova..., una modalitat diferent del que era fins ara, doncs, la delinqüència comuna, diríem, a base de grups violents, qualificats —ell em deia— d'ultradreta, que es dediquen a perseguir la gent jove. És una variant, diríem, no? I una altra experiència com, per seguir l'exemple del polígon Gornal, doncs, vaig tenir oportunitat de conèixer quina era la realitat de..., la realitat —no el que diuen les enquestes, ni el que diu la fiscalia, sinó què diuen els que han sofert aquesta violació— amb una mitjana, per dir-li que en dos mesos hi ha hagut comerciants que han estat més de dues vegades atracats dintre del seu propi comerç; comerciants, vianants, en fi, tot el conjunt de la ciutadania.

Bé, a mi em sembla que —i en tot cas, després a la rèplica podríem matisar-ho— que aquesta és una preocupació en què el Govern de la Generalitat deu tenir alguna mesura a prendre; s'haurien de veure quines són les possibilitats de col·laboració de la Policia Autònoma amb la policia dita «nacional» i amb els cossos de les policies locals, i en tot cas establir mètodes de coordinació, de col·laboració i en darrer terme, doncs, voldria en aquesta interpellació conèixer quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a tota aquesta problemàtica.

Senyor President, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, és cert que la preocupació per la inseguretat ens situa a nivell d'enquesta en els llocs dels pri-

mers..., en els primers llocs de totes les enquestes. És cert també que l'informe de l'Ajuntament de Barcelona sobre fets delictius i sobre comportaments i sobre resultats que ve publicant ja per segon any, em sembla, consecutiu, a mi em dona la impressió que és fiable. O sigui, penso que és un bon treball i que reflecteix, d'una banda, això que vostè deia, que hi ha una proporció molt alta de gent que no denuncia, sobretot en delictes menors —que demostra una manca de confiança sobre la resolució d'aquest problema—; bé, però en el seu conjunt, quant a aquestes dades que hi ha un cert estancament, no hi ha creixement de la inseguretat, sembla que sigui cert. Això no vol dir que en uns nuclis determinats, en uns barris determinats, en un lloc determinat, es produeixin fets que generen en un moment determinat un creixement dels fets delictius.

És evident, i vostè també ho ha dit, que hi ha molts camins, o sigui que s'ha de donar resposta des de les institucions a aquest clima que existeix. I que aquesta resposta en aquest tema és una resposta que ha de ser conjunta. El Govern de la Generalitat ha manifestat ja en diferents ocasions que, si bé no totes les solucions que es poden donar o que s'han de donar sobre la delinqüència i sobre aquesta situació d'inseguretat..., té només la solució policial, sinó que n'hi ha..., són diferents camins que han de reconduir que els nivells d'inseguretat se situïn molt més avall dels que estan en aquests moments; sí que és cert que només des d'una actuació conjunta, coordinada de tots els responsables de les forces policials es pot arribar a una actuació molt més eficaç.

D'aquí que venim des de fa molt temps dient que, a través de la Junta de Seguretat, primera, entenem que ja que el model policial de Catalunya es sustenta —es va aprovar per aquest Parlament— en la policia local, la Policia Autònoma i els cossos i forces de seguretat, evidentment que en la Junta de Seguretat hi han de participar els representants dels municipis com a primer pas, podríem dir, d'actuació i de coordinació de les decisions polítiques.

En segon terme, venim reclamant des de fa temps la creació de les oficines d'informació i de col·laboració entre la Policia Autònoma i els cossos i forces de seguretat. Evidentment que els Mossos d'Esquadra, la Policia Autònoma nostra, està col·laborant i ha col·laborat amb els ajuntaments d'una manera puntual o d'una manera ja molt més definida amb programes que es fan anualment.

Allà on moltes vegades hi ha hagut problemes greus, localitzats, i l'Alcalde, que entenem —jo he dit sempre— que és el màxim responsable de la seguretat en el seu municipi, ens demana el suport, l'hem donat. L'any 90 vàrem tenir 459 sol·licituds d'ajuntaments ja sigui per a actuacions molt puntuals, ja sigui per a actuacions de temporada i d'aquestes hem vam poder donar resposta a 209, 209 serveis. Aquesta és la..., no sols la possibilitat, sinó, jo diria, la voluntat del Govern de la Generalitat de col·laborar amb les policies locals en aquelles zones, en aquelles àrees, en aquells municipis on hi hagi problemes per poder donar suport a la policia municipal i poder fer actuacions, doncs, conjuntes. Però no n'hi ha prou; també hi ha hagut actuacions que s'han dut a terme, no sols amb la policia local sinó també amb els cossos i forces de seguretat.

Segurament falta, en aquests moments, això: per una part, que els ajuntaments puguin participar en les decisions de seguretat de Catalunya, a través de les decisions polítiques de la

Junta de Seguretat. I, per l'altra, que es constitueixin els organismes tècnics, professionalitzats, en cada una de les àrees del nostre territori perquè es puguin dur a terme aquelles actuacions conjuntes en col·laboració amb les forces que corresponguin. Perquè només des d'una actuació conjunta i des d'una actuació lleial, jo diria, podrem arribar a augmentar l'eficàcia de l'actuació policial en aquests fets delictius.

Ho repeteixo: és certa la preocupació; és cert que les enquestes de l'Ajuntament de Barcelona tenen realment un coixí important de dades que ens permeten prendre decisions i que ens permeten definir realment que la política en aquest cas, en aquest tema ha de ser d'aquesta manera.

I, per tant, sàpiga el senyor Diputat que qualsevol decisió en aquest terreny, de l'alcalde, de qualsevol alcalde, de qualsevol municipi, com a responsable de la seguretat en el seu municipi, tindrà una resposta, la resposta possible, però sí que la resposta entusiasta per part de la Policia Autònoma.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Vol fer rèplica, el senyor Codina? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. CODINA: Sí, senyor President, molt breument. Realment és una rèplica, perquè les dades que jo tinc d'aquesta enquesta, crec que les haig de comentar en el sentit que si es diu —certament, es diu— que decreix la inquietud dels ciutadans envers el problema de la seguretat ciutadana, però l'enquesta diu que el 51% dels enquestats pensen que no. És cert que hi ha la possibilitat que l'enquesta no sigui tan fiable com sigui possible, però el que tenim davant en aquests moments és que el 51% dels ciutadans de Catalunya enquestats diuen que això no baixa, sinó que es manté i que més aviat tendeix a la puja.

Les causes que aquest mateix grup de població pensa que són producte, doncs, de la delinqüència, també, per a mi van aparèixer com una absoluta sorpresa. La primera causa, quan d'una forma espontània se li pregunta a un ciutadà quina és —segons l'enquesta, hi insisteixo—, és l'atur. Per a mi és sorprenent; per a mi és sorprenent. Segons l'enquesta és l'atur i després, de forma immediata, un major rigor policíac, una major vigilància, i el tema de la droga molt lligat amb aquest, molt lligat amb aquest.

Quan la pregunta no es fa d'una forma espontània, sinó que es diu: «Escriui, faci una relació dels problemes que vostè creu que porten com a conseqüència la delinqüència», torna a aparèixer l'atur, per una banda, i es matisa encara més la vigilància policíaca i el tema de la droga, però diríem —segons l'enquesta, sempre, no tinc cap altra font d'informació— que la cosa va per aquí.

Pel que fa a les juntes de seguretat locals, hi ha als municipis que jo conec més, i que són dels importants de Catalunya, això ja funciona; l'alcalde d'una forma o altra actua com a president d'aquesta junta de seguretat local; el que —ja per acabar la intervenció— voldria..., perquè de vegades amb un exemple pràctic és quan les coses poden quedar, doncs, més definides, la pregunta concreta seria: si un alcalde d'una ciutat determinada —i se m'acudeix, doncs, l'Hospitalet— demana la col·laboració dels Mossos d'Esquadra per fer una acció puntual en un barri determinat o per tenir la col·laboració del tipus que sigui, estaria el Govern de la Generalitat en disposició de donar aquest suport?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. L'Honorable Conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, potser només..., és evident, o sigui, l'informe de la Guàrdia Urbana o de l'Ajuntament de Barcelona es basa en l'enquesta: aquesta és l'opinió del ciutadà; els ciutadans pensen això.

I, quant a la segona part, que és la que penso que vostè necessita una resposta concreta, doncs, dir-li «sí»: si l'Alcalde de l'Hospitalet, com a president de la junta de seguretat local, demana la col·laboració dels Mossos d'Esquadra per a una actuació concreta en un barri determinat, doncs, la nostra col·laboració no li faltarà. L'hem fet amb altres ajuntaments de l'entorn de Barcelona. Per exemple, en el Prat hem actuat fa..., l'any passat es va fer una operació conjunta amb cossos i forces de seguretat i policia municipal en el barri de Sant Cosme, i altres actuacions també s'han dut a terme en aquesta àrea de Barcelona.

Per tant, concretament, si l'Alcalde de l'Hospitalet demana la col·laboració dels Mossos d'Esquadra, tindrà la nostra col·laboració, com l'han tingut altres ajuntaments de la rodalia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Rafael Madueño, del Grup Socialista, que es tramita pel procediment d'urgència. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, digui, senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, en nom del Grup Socialista, intervindrà el President del nostre Grup, senyor Raimon Obiols.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Raimon Obiols té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política mediambiental

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta interpellació en circumstàncies normals no s'hauria d'haver presentat. Nosaltres som gent correcta, fem una oposició responsable, constructiva; hauria de ser una norma obligada deixar un marge per treballar, una nova conselleria creada el mes de febrer-març... El que passa és que no estem en circumstàncies normals. Estem en unes circumstàncies anormals, gairebé diria «escandalosament» anormals. Per exemple, en el diari de major tirada de Catalunya llegíem fa deu dies el següent: «Sectors del propi Govern de la Generalitat, experts i més de cinquanta grups ecologistes han expressat el seu estupor i indignació per la configuració que Jordi Pujol ha donat al nou Departament de Medi Ambient». El que ens temíem s'ha acomplert amb escreix.

Vostès recordaran que, en la discussió de la Llei que creava la nova Conselleria, nosaltres, el Grup Socialista, vam presentar una esmena, en certa forma insòlita, que no va ser acceptada. Insòlita perquè detallava d'una manera molt «pormenoritzada» les competències que havia de tenir la nova Conselleria de Medi Ambient, la creació de la qual vam saludar molt positivament. I vam fer aquesta esmena perquè ens temíem el que ha succeït. És a dir, teníem raó.

Les reaccions que s'han produït —reaccions, ho torno a citar, d'estupor i d'indignació— han estat realment molt, molt, molt contundents. Jo després faré un breu comentari sobre l'explicació que jo dono a aquesta contundència, perquè hi ha una història anterior, una dècada, deu anys d'històries al voltant d'aquesta problemàtica mediambiental i de la seva resposta des del Govern de Convergència Democràtica i d'Unió Democràtica. Per fer alguns exemples concrets de les reaccions que s'han produït, quaranta-tres grups mediambientalistes i ecològics signen un document parlant —el cito literalment— d'«estafa política i de burla pública que hipoteca seriosament la gestió dels recursos naturals». El president de DEPANA, una de les associacions més prestigioses del país, diu que els grups ecologistes —cito també— «havien acollit la creació del nou Departament amb molta esperança, però el seu naixement no ha pogut ser més decepcionant». Més encara: el senyor Josep del Hoyo, president de DEPANA continua dient —cito—: «Hauria estat millor que no s'hagués fet aquest Departament».

Per què aquesta indignació? Una cosa en primer lloc ha de quedar absolutament clara: les competències sobre medi ambient i recursos naturals foren de les primeres traspassades en compliment de l'Estatut. Des de començament dels vuitanta —és a dir, fa deu anys— el Govern de Convergència Democràtica i d'Unió Democràtica estava en perfectes condicions —si volia fer-ho— per fer una política mediambiental amb competències i amb recursos apropiats. I comptant, a més a més, amb notoris avantatges: primer, no calia adequar-se a estructures administratives preexistents: per tant, no hi havia ni inèrcies ni vicis heretats del passat, que sempre són una rèmora per al desenvolupament de noves estructures administratives. Segon, existia una excel·lentíssima predisposició en el país, a inici dels vuitanta: sensibilitat, entusiasme, ganes de fer coses, actitud positiva de la societat, actitud positiva dels municipis...; tercer, existia, com a conseqüència de tot això, una conjuntura política especialment favorable, hi havia entusiasme democràtic i autonomista en el país; hi havia, per tant, la possibilitat d'exercir la màxima autoritat democràtica sobre els agents contaminadors i deterioradors del medi ambient i del medi natural en el país. En resum, les condicions per a una política mediambiental exemplar, de gestió, d'inversió, d'educació, entroncant amb un cert paradigma històric de l'autogovern català, amb una certa visió, amb una certa idea de Catalunya, d'una Catalunya-ciutat, d'una Catalunya endreçada, polida, ben endegada, ben ordenada, es donaven en el començament de la dècada dels vuitanta. Això, vostè, senyor Conseller, ho ha reconegut. Vostè ha fet una cosa absolutament insòlita, una novetat absoluta, vostè ha estat el primer Conseller del Govern de Convergència Democràtica i d'Unió Democràtica que ha trencat el que és la norma: l'excusa fàcil dient «no tenim diners». Vostè ha fet unes declaracions —cito literalment— que deien, el 16 de febrer: «Els problemes en aquest àmbit» —el mediambiental— «no han estat per manca de diners, sinó per la impossibilitat de poder-los gastar». És una novetat mundial, senyor Conseller. En general, el que hem escoltat durant anys i anys en aquesta Cambra ha estat exactament el contrari: «Tenim la possibilitat d'esmerçar diners, però no ens donen diners». Vostè ha dit també quelcom que l'honora. Diu: «hi ha molta legislació mediambiental que no s'aplica», i efectivament, una altra cosa que cal remarcar a l'hora de valorar aquesta indignació que hi ha avui en el país és que les dispo-

sicions legals hi eren, també. Aquest Parlament ha legislat i gairebé sempre amb un ampli consens, o per unanimitat, sobre pràcticament tots els aspectes sectorials del medi ambient: ambient atmosfèric, l'any 83; cicle hidrològic i sanejament, l'any 81 i el 87; residus industrials, el 83, després la Llei darrera, de Mesures Urgents sobre Residus Industrials; espais naturals, el 85; activitats extractives, el 81; caça i pesca, el 86 i el 88; política forestal i flora, el 88; seguretat industrial, el 87; etcètera. Ha de quedar clar, doncs, absolutament, que el poble català s'ha dotat, en aquests anys, de les lleis suficients per dur a terme una política ambiental que el Govern de Convergència Democràtica de Catalunya i d'Unió Democràtica de Catalunya no ha tirat endavant.

La conclusió? La conclusió és que hi havien totes les condicions per desenvolupar una política ambiental seriosa i que no s'ha fet. Això no era un luxe; era una necessitat. Calia fer-ho per dignitat del país, i calia fer-ho per interès del país, i no s'ha fet. Hi ha hagut un gran menysteniment, hi ha hagut una gran desatenció. S'havia de fer per dignitat del país, perquè és una vergonya que, una dècada després de reconquerir l'autogovern de Catalunya, Catalunya tingui la situació mediambiental desastrosa que té. S'havia de fer per interès del país, perquè havia de ser una prioritat, junt amb la política d'infraestructures i la política de formació, per aconseguir aixecar el nivell d'aquest país. No ha estat una prioritat; tampoc ho estan les altres, des del nostre punt de vista, però en tot cas la resultant d'aquesta situació és que s'ha generat a Catalunya una situació, un estat de coses veritablement explosiu: residus escampats arreu, sense cap control, només un xic més del 10% dels residus industrials controlats; xifres que corroboren perfectament el que vostè ha tingut el coratge de dir públicament. S'han pressupostat, del 87 al 91, gairebé 12.000 milions de pessetes per a inversions directes en tractament de residus industrials, i d'aquesta quantitat, pràcticament no s'ha realitzat res.

Els rius cada dia més bruts, tot i una recaptació impositiva finalista de pràcticament més de 15.000 milions de pessetes cada any; deteriorament del paisatge, accelerat; una barreja de filosofia «campamental», d'interessos estràbicament especulatiu, de deixadesa del Govern ha produït una autèntica desestructuració general del país, gairebé una metastasi sobre tota la zona costanera, però en general, fent realitat, en el sentit més físic, aquella frase del Premi Nobel Octavio Paz que deia: «Estem en un món que ha perdut quasi completament el sentiment de la forma». És una llarga, penosa, guerra de desgast que el país va perdent.

Ha estat, tot plegat, tan gros!, que ha originat les declaracions del Conseller i, abans, una de les escassíssimes autocrítiques que hem sentit del President de la Generalitat. Va ser fa un parell d'anys en la presentació del *Llibre blanc de la gestió de la natura dels Països Catalans*, en el Saló de Sant Jordi, en el Palau de la Generalitat. El coordinador d'aquesta segona edició va dir: «Catalunya se'ns ha convertit en un gegantesc...», o «un immens» —no ho recordo literalment— «abocador d'escombraries». I el President de la Generalitat, vuit anys o nou després d'assumir les seves responsabilitats de Govern en aquest país, va dir: «Sí, jo també tinc la impressió a vegades, anant pel país, que Catalunya se'ns està convertint en un femer fumejant».

En aquest context es crea una nova conselleria, que és la Conselleria de Medi Ambient, i ens trobem amb la sorpresa, per

part d'alguns —per part nostra, no, ja ens ho vèiem a venir; per això vam fer l'esmena que li he comentat—, que aquesta Conselleria és, de fet, una mena de conselleria *honoris causa*. Vostè s'ha assegut al mateix seient de l'antic Director General de Medi Ambient, que depenia del senyor Molins; té, pràcticament, les mateixes competències. Vostè no pot fer una política de gestió del medi ambient.

Aquesta interpellació té un motiu doble, primer, denunciar l'escàndol d'aquesta situació; segon, contribuir, com és la nostra obligació, a resoldre ja, d'una manera immediata, l'escàndol d'aquesta situació. Arribar de manera immediata, no calen transicions, cap a una situació en la qual les competències que corresponen, amb una visió moderna, eficaç del que ha de ser una política mediambiental, pertocquin a la Conselleria de Medi Ambient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Pel Consell Executiu... Vol agafar el micro, si us plau?

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor President, demanaria que acumulessin les dues interpellacions.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Sí, les agrupariem. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Víctor Gimeno.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de medi ambient

El Sr. GIMENO: Sí, senyor President. Per dir-li que la substanciació d'aquesta Moció la farà el senyor Rafael Ribó.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari va presentar, pel procediment normal, fa les corresponents setmanes, la interpellació sobre política mediambiental al Consell Executiu, la qual en aquesta sessió se suma darrere la interpellació d'urgència plantejada pel Grup Socialista sobre el mateix tema.

No repetiré, senyor Conseller, els arguments que ha utilitzat el senyor Obiols sobre onze anys i mig d'autonomia, competències a mans del Govern de Catalunya i manca de política en medi ambient. No han tingut política de medi ambient; tenen Conselleria, però ens temem que no tindran política de medi ambient. Per què s'ha creat una conselleria de medi ambient? Aquesta és la pregunta clau en aquesta interpellació. S'ha creat perquè hi ha una realitat concreta, hi ha una demanda social, hi ha una exigència parlamentària, però hi ha una resposta d'aparador. Hi ha una realitat concreta en un país que és petit, però que està sotmès a un procés constant de degradació i d'erosió ecològica. La diagnosi del que acabo de dir pot ser global, pot ser sectorial i pot ser local. Ho pot fer qualsevol persona que observi el nostre territori, ho estan fent entitats qualificades sobre aquesta temàtica: la llista és inacabable. Vostè és novell en aquesta Cambra, però la coneix tan bé com jo, i, si més no, hauria de saber que en aquesta Cambra s'ha citat manta vegades. Encara retruny en aquesta Cambra el debat sobre una qüestió tan paradoxal com foren les mossegades que es varen aprovar de fer al Parc Nacional d'Aigüestortes. Podria parlar de molts exemples d'aquesta llista que demostren que, davant aquesta realitat, el Govern de Convergència i Unió ha adoptat una actitud

o de passivitat o de consentiment a la degradació de la naturalesa. Ho diuen autoritats molt qualificades, i vaig a llegir opinions literals: «Aquest tema és la ventafocs de les prioritats pressupostàries i polítiques. Es veu la conservació des del Govern de Catalunya com un obstacle a les pràctiques d'explotació del territori. S'ha sotmès el Govern a pressions sobre aquesta temàtica». I podria continuar la llarga llista de cites literals.

Davant aquesta realitat, hi ha una demanda a la societat: la societat de Catalunya demana a l'Administració un paper actiu sobre aquesta temàtica, i no pas ahir ni avui, la hi demana un compromís, una actuació; la hi demana, fins i tot, allò que és necessari per emprendre una política mediambiental, el que algú n'ha dit una autèntica «conspiració civil sòcio-ecològica». Anar a fons amb una moral ecològica, que fins i tot capgiri alguns dels valors que són aquests moments presents a la política dominant, que reculli unes sensibilitats que semblen molt parcialitzades pel territori, però que es poden sintonitzar amb aquesta moral, i, sobretot, ja que és administració, que expressi una voluntat política. I una voluntat política que li demana la societat només pot expressar-se amb una política integral sobre el medi ambient.

La política integral sobre el medi ambient ve justificada perquè hi ha diversos camps administratius, diversos departaments que poden incidir-hi; cal integrar-los. I per aquella raó conceptual que cal una política de fons i, després, si hi ha atenció a la societat, si hi ha sensibilitat, si hi ha voluntat política, i si es vol fer una política integral, després ve l'instrument. Aleshores, al final ve l'instrument: una conselleria de medi ambient. Això és la política que han seguit grups parlamentaris d'aquesta Cambra —Iniciativa per Catalunya, per exemple: demanar aquesta voluntat, demanar la política integral, plantejar l'instrument. I és aquest el sentit, senyor Conseller, no ho oblidí, del vot de confiança que, unànimement, va donar aquesta Cambra el 22 de març al Govern de Catalunya quan va votar la Llei de Creació de la Conselleria. La resultant davant la realitat, davant la demanda de la societat, davant l'exigència parlamentària és una política d'aparador; és —com ha dit el senyor Obiols, llegint-li un manifest signat per tants sectors de la societat civil— una burla. Mostra —nosaltres volem anar un pèl més enllà—, mostra la incapacitat de Convergència Democràtica i d'Unió Democràtica d'agafar-se seriosament el tema de medi ambient, perquè la seva política de fons, la línia de fons d'aquest Govern és contrària a una protecció del medi ambient, com caldria avui a Catalunya. Aquesta és la línia de fons que s'ha instal·lat en onze anys i mig de govern de Convergència i Unió.

Li ho puc demostrar —xifres a la mà dels debats pressupostaris no cal, tots els tenim presents—, són irrisòries les proporcions de diner públic que vostès han dedicat en aquest tema. Li ho puc demostrar amb les promeses incomplertes, la darrera del Conseller Molins, sobre una agència de medi ambient, però li ho demostraré amb la seva Conselleria, senyor Vilalta. El procés administratiu de la seva Conselleria va farcit d'exemples de per què vostès van a l'aparador. Si agafem el Decret del 8 d'abril, Decret curiosament publicat després que vostè ha estat nomenat i ha assistit ja al Govern, i mirarem les funcions que se li encomanen, veurem que, entre aquestes, manquen serioses funcions sobre el tema mediambiental, tant en temes hidràulics com en gestió de naturalesa, espais naturals, protecció d'ani-

mals, d'espècies vegetals, vigilància radiològica; manquen polítiques pendents. No sabem l'orientació sobre aspectes fonamentals de les polítiques que fins aleshores ens tenia acostumats el Govern a deixar de banda en les temàtiques mediambientals —m'estalvio llegir-li la llista que va des de la Junta de Sanejament fins al famós Pla Hidrològic i el debat en aquesta Cambra i en una comissió que fa un any hauria d'haver donat resultats, passant pel PENTA, etcètera, i passant per una de les perles del tema, que és el medi natural—, que si vostè llegeix el Decret de creació de la direcció corresponent, veurà que té més competències en definició sobre el medi ambient, la Direcció del Medi Natural, que vostè mateix, que té un conjunt de competències que haurien de ser de la seva Conselleria i estan a Medi Natural, i per què es traspassa Medi Ambient a la seva Conselleria, i no es traspassa Medi Natural? Només la resposta a aquesta pregunta ja donaria raó o no raó a aquestes interpel·lacions! Per què es manté Medi Natural com un *coto* —i perdoni l'expressió, en aquest cas, tan apropiada— d'interessos tancats i de privilegis? Per què avui els parcs naturals depenen de tres departaments?, amb recursos de misèria, que porta a la vergonya que el Grup d'Iniciativa rep una carta del senyor Mateu, quan nosaltres li demanem informació sobre els parcs naturals, i ens diu ell, per carta, que d'ell només en depèn un, dels parcs naturals, com a Director General de Medi Ambient...

I no es pot estalviar la qualificació d'«aparador» el Govern dient que si se li donen 22.000 milions de pessetes no és una política d'aparador. A vostè se li ha traspassat, en aquest sentit pressupostari, un terç, una mica menys, d'una altra conselleria.

Vostès, el Govern al qual vostè s'ha incorporat no té voluntat política d'emprendre aquest problema. Havia mostrat, aparentment, una sensibilitat —«creem la Conselleria de Medi Ambient»—, i aquesta sensibilitat s'ha ofegat per baralles entre el mateix Govern; baralles que no ens interessen per l'anècdota de l'enfrontament entre consellers, baralles que demostren pressions socials. Han pogut més les pressions socials sobre les conselleries que la petita sensibilitat que s'havia mostrat; han creat l'instrument. Jo li deia, senyor Conseller: voluntat política, política integral i instrument. Anem a l'inrevés: hem creat l'instrument, hem creat l'aparador, som la primera Comunitat Autònoma que té una conselleria de medi ambient. Dit en plata: som la primera comunitat autònoma que disposa d'un aparador en el tema del medi ambient.

És curiós que l'aparador arribi al punt que vostè s'asseu en el Govern de Catalunya, a la taula del Consell Executiu, sense disposar de les competències. No han fet política integral. Ara el medi ambient està en cinc conselleries. Competències específiques del medi ambient, ara, si abans estaven a quatre, ara estan a cinc. Al revés: com els crancs. No cap a la política integral; al revés: ara és menys integral que ho era abans. I aquesta era l'única raó de fons per crear la Conselleria de Medi Ambient: tenir una política integral sobre medi ambient. Era la raó de fons per arribar-la a crear; sense això, no calia crear-la, senyor Vilalta. Per què? Per què no tenen Medi Natural? Per què no fan política integral? I sense voluntat política.

Les respostes de la societat davant tot això han demanat la responsabilitat del Govern; nosaltres les taxarem en aquesta Cambra. Han parlat d'enorme equivocació, que es continua sense política mediambiental, que s'ha augmentat el caos, que això és un escarni per a qui ha lluitat perquè la Generalitat deixi

de col·laborar en l'explotació de la naturalesa, que han cedit a pressions i interessos reaccionaris... Tot això són frases dites no pas per Iniciativa per Catalunya, el portaveu de la qual les repeteix aquí, sinó per diverses autoritats d'entitats molt importants d'aquest país que estan sensibilitzades per aquest tema; s'han queixat les mateixes autoritats de medi ambient d'alguns centres de la mateixa Generalitat, que vostès no poden silenciar en aquests moments, i, en aquest sentit, nosaltres demanàvem i continuarem demanant, per anar més a fons en el tema, la seva compareixença en Comissió, en aquest Parlament, i demanàvem, amb una proposició no de llei, el traspàs d'un conjunt de competències a la seva Conselleria i una definició global de política mediambiental.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Albert Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta és la primera vegada que tinc l'honor de comparèixer davant del nostre màxim òrgan de govern, i voldria, abans de res, saludar-los i manifestar la meua disposició, com a Conseller de Medi Ambient, envers tots els grups i tots vostès. Els haig de dir que, des d'aquesta tribuna, des d'aquest Parlament, tots vostès imposen, i comprendran que sigui la primera intervenció.

Agrair les interpellacions –per què no?–, perquè demostren un interès pel tema de medi ambient, interès que el Govern comparteix i jo comparteixo. El Govern de la Generalitat, en l'àmbit de les competències assumides en l'Estatut d'Autonomia i concretades en la legislació aprovada en aquesta Cambra, considera que ha de regular, ordenar i gestionar la matèria de protecció de medi ambient mitjançant l'adopció d'una política global que pot resumir-se en cinc propòsits: la conceptualització del medi ambient com un àmbit material d'acció pública, integrat i unitari, és el primer i principal propòsit de capteniment del Consell Executiu; el segon es refereix a concebre la protecció del medi ambient com un dels factors prioritaris, conjuntament amb el desenvolupament econòmic o, si es vol, l'elevació del nivell de renda de tots els ciutadans compatible amb la millora de la qualitat de vida; el tercer propòsit és el de fer una política per la demanda, per la demanda de qualitat ambiental i de natura; el quart propòsit es refereix a garantir la col·laboració institucional i la major participació ciutadana en les tasques de gestió ambiental entesa en el sentit més ampli; finalment, i també com a gran objectiu de caràcter general, la política ambiental del Consell Executiu s'orienta a potenciar la conscienciació social sobre la problemàtica ambiental.

Com a expressió concreta d'aquests objectius, l'acció de Govern de la Generalitat, a tall d'exemples concrets, mostra, pel que fa a l'adopció d'una política global i integradora, que, de l'assignació de competències que fa al nou Departament de Medi Ambient el Decret 67/1991, del 8 d'abril, resulta evident aquesta integració de funcions en assumir competències que, en matèria de medi ambient, tenien assignades el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i el d'Indústria i Energia, a més de temes de descontaminació –per cert, molt greus–, que es transfereixen del Departament d'Agricultura. I el que entenc que és molt important, que és molt important, la voluntat explícita del Govern d'atribuir al nou Departament la preparació i

l'execució de la política del Govern de la Generalitat sobre el medi ambient, i també la direcció, planificació, coordinació i avaluació dels àmbits mediambientals. També és remarcable, a aquest efecte, l'atribució del màxim rang d'organització a aquest àmbit d'acció del Govern i Administració.

Queda un tema obert, que és el referent a patrimoni natural, com també queden alguns altres serrells, evidentment. La voluntat integradora del Govern és, però, manifesta, i, per tant, aquesta opció inicial no és en absolut tancada, com ja va exposar-se en el debat de creació del nou Departament en aquesta Cambra, i, paral·lelament, amb la mateixa materialització dels traspassos, es definiran, lògicament, mecanismes molt importants de coordinació, com, per exemple, ja he parlat amb el Conseller d'Indústria i Energia respecte a activitats extractives en altres zones que no siguin..., mecanismes de coordinació en altres zones que no siguin espais naturals –en les extractives–, o bé la funció de comissaria, és a dir, d'informe vinculant en les concessions de recursos hidràulics –la planificació hidràulica, el Pla Hidrològic, els aqüífers sobreexplotats– que corresponen al Departament de Política Territorial.

Per mostrar la transcendència de la creació del Departament de Medi Ambient en la reorganització d'una política unitària sobre aquesta matèria, tot i que no se li hagin assignat, de moment, totes les competències, no cal oblidar que el medi ambient, ultra constituir un sector material d'acció pública específic i diferenciat –i potser encara no ben definit, si atenem els pronunciaments del Tribunal Constitucional i els diferents posicionaments doctrinals–, és, en les seves vessants de protecció i defensa, un principi que informa, per mandat constitucional, l'actuació de tots els poders públics –legislatiu, executiu i judicial. I així com, de la mateixa manera que el Parlament, aquest Parlament, ha de tenir present l'objectiu de protecció del medi ambient no solament quan aprova les lleis específiques sobre aquesta matèria, sinó també quan aprova lleis o altres disposicions normatives reguladores d'altres sectors materials, i, molt especialment, les que afecten matèries connexes –ahir mateix vam veure l'estalvi energètic, que, efectivament, és també medi ambient, l'estalvi energètic de què es va parlar ahir, aprovat amb la creació de l'Institut de l'Energia–, de la mateixa manera, el Govern de la Generalitat no exerceix tota la seva política ambiental a través de l'acció executiva del nou Departament, sinó que el principi de la protecció i millora del medi ha d'inspirar tota l'acció pública dels altres departaments, i també, molt especialment, dels que ordenen i gestionen matèries connexes.

I quan el Govern encomana al Departament de Medi Ambient la definició i l'execució d'una política global en la matèria, a més d'assignar-li una sèrie de funcions directes, li atribueix la comesa de vetllar per la conformació a l'acció pública mediambiental de totes les funcions directes d'altres departaments. Ara ja és possible, des de dins del Consell Executiu, donar una nova òptica a les actuacions, una nova llum; ara es veurà encara més reforçat, si cal, el criteri de veure les actuacions no només des de l'aprofitament o l'explotació dels recursos, sinó també des de la conservació: l'aigua ja no és només una font per fer quilovats, per fer regadius, per fer abastaments, per fer subministraments a indústries; l'aigua també és quelcom, és un recurs en el qual calen cabals ecològics, cal vida, fauna, flora a la ribera, cal qualitat d'aquest recurs.

Ara també serà més possible negociar la descontaminació amb la indústria des d'una posició unitària: no pas, com jo deia, l'Exèrcit de Terra, el de l'Aire i el de mar —en aquest cas, seria el de l'aigua— per separat, sinó en un sol Ministeri de Defensa, simultàniament i lògicament, amb una posició unitària, perquè l'interlocutor només és un, per la part de la indústria: és la indústria x o el sector z. Aleshores, és una posició unitària, que crec que serà molt important de cara a arribar a resultats.

Pel que fa a la conceptualització del medi ambient com a factor prioritari de la millora de la qualitat de vida, correspon a tot un conjunt d'actuacions adreçades al reequilibri territorial: Pla territorial de Catalunya —evidentment, no és medi ambient; són aquestes matèries connexes—, posant especial èmfasi en el redreçament del creixement necessari vers els espais territorials ambientalment més idonis, i les adreçades a compatibilitzar i harmonitzar les accions de promoció d'activitats econòmiques, de dotació d'infraestructures i equipaments bàsics, amb les exigències de protecció del medi, preservació de la naturalesa, de la seva flora, de la seva fauna..., minimització de riscos i prevenció de la salut humana a través de la descontaminació.

Altres països —els coneixem: Alemanya, Canadà, Holanda, Dinamarca, Estats Units..., especialment Califòrnia— han demostrat que és possible el progrés compatible amb la conservació de la natura i la protecció del medi ambient. Portem cert retard, portem cert retard a Catalunya i portem cert retard a Espanya —és cert—, que hem de recuperar, i aquest retard pot arribar a ser una penalització per a la nostra economia. Processos industrials nets, productes i envasos no contaminants, ecoproductes, reciclatge, estalvi d'aigua, estalvi d'energia poden, han de ser i hauran de ser molt aviat norma comuna a casa nostra.

Cal avançar-nos i fabricar aquí també ecoproductes per empreses responsables —el que es diu, a fora, «ecoempreses»; altrament, encara serem més dependents i, altrament, encara serem més colonitzats. Un exemple actual: per exemple, paper reciclat; no... s'ha de comprar..., si es vol un paper reciclat que estalvi arbres i que el procés no contamine rius, s'ha de comprar a fora: no se'n fa, aquí, a Catalunya. Aquest és un repte per a la nostra indústria paperera, per exemple. Aquest és un repte necessari per a la nostra indústria, que, en ocasió de la creació del nou Departament de Medi Ambient, s'ha de fomentar i ajudar com a alternativa als processos i productes contaminants; s'ha d'establir, fins i tot, garantia de qualitat ambiental dels productes de consum: etiqueta de qualitat ambiental, establerta i controlada pel Medi Ambient. Tot plegat és un repte de competitivitat, però, especialment, també és una política de prevenció.

Respecte a la política de la demanda, que ha de ser demanda de qualitat ambiental i no pas d'una simple política d'oferta..., és a dir, una política en la qual els objectius són la qualitat de l'aigua, de l'aire i de la terra, i permeteu-me, per exemple —com a un exemple—, que les depuradores, el cànon de sanejament, l'Administració actuant..., són només mitjans, mitjans per a un únic objectiu, que són els rius; i, si fetes les depuradores, tractades les aigües de la indústria, encara aboquen purins als rius, només hauré fet una política d'oferta: caldrà, doncs, poder dotar-nos, fins i tot, d'alguna legislació que ens falta —en tenim, però ens en falta en alguns aspectes—, perquè aquesta política de demanda és la que ens emmarca la qualitat de l'aigua dels rius; el riu és l'usuari.

Pel que fa a garantir la col·laboració institucional i la major participació ciutadana, l'ordenació d'acció pública de la Generalitat en matèria de medi ambient s'orienta a reforçar els programes d'actuació de la Comunitat Europea i de l'Estat, i, molt especialment, dels ens locals de Catalunya, des de la garantia del compliment del principi de respecte a les competències pròpies de cada ens, d'informació i de col·laboració amb la natura. Des d'un punt de vista internacional, a destacar programes de col·laboració interregional, de la Comunitat dels Pirineus, dels quatre motors d'Europa...; a promoure la intervenció de les institucions docents i de recerca en tots els programes d'acció pública, especialment mitjançant la seva presència en els òrgans d'assessorament, vigilància i control; fomentar la participació ciutadana, especialment de les associacions proteccionistes i els particulars afectats. I tota iniciativa raonable i eficient ha de ser benvinguda —tota—, ha de tenir el suport del Departament de Medi Ambient, car el medi ambient és un tema en què tots estem implicats, i és un tema de tots i per a tots.

I, pel que fa a la potenciació de la conscienciació social, l'acció pública de la Generalitat procura tenir-la molt present en totes les seves actuacions i serà objectiu prioritari del nou Departament, que fins i tot, com vostès deuen haver vist en el Decret, ha creat una Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, i serà objectiu prioritari més específicament.

L'acció general es regeix tant pel principi de la comunicació directa, interinstitucional i de l'Administració amb els ciutadans. Aquesta acció és absolutament necessària per tal d'aconseguir la mútua credibilitat i confiança. I per això no dubtem a adoptar compromisos concrets i responsabilitats directes. El medi ambient és un fet cultural, cal una intensa educació ambiental des de l'escola; aquesta és la millor inversió que podem fer —penso que fins i tot que les campanyes de conscienciació haurien d'estar al capítol sisè—, és la millor inversió que podem fer i és, a més, una responsabilitat envers futures generacions. Perquè, en definitiva, estem convençuts, senyores i senyors diputats, que més enllà de les nostres obligacions respecte al compliment de les determinacions legals i, encara, de la problemàtica ambiental, s'ha d'informar principalment amb el convenciment del valor intrínsec dels recursos que són escassos i dels elements naturals que són fràgils, i tot això superant una política de simple intervenció coactiva.

El que seria òptim a assolir és la complicitat, la complicitat generalitzada de tots els estaments polítics, els agents econòmics i de tota la ciutadania.

Aquest és, senyores i senyors diputats, el capteniment a grans trets del Consell Executiu en el tema mediambiental. Tot plegat força complex, que exigeix tenacitat, temps i, sobretot, cooperació. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre senyor Obiols pot fer ús d'un torn de rèplica.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies. Li agraiexo en nom propi i del Grup la seva resposta, senyor Conseller. No l'interpelem a vostè; seria abusiu, seria injust. Jo li demano que les paraules que ara jo li diré —nosaltres l'apreciem com un bon tècnic i com una persona treballadora, cosa que sempre s'ha d'apreciar bé—; les paraules que jo li diré, que les transmeti al President de la Generalitat, que hauria d'estar aquí. Hauria d'estar aquí perquè la qüestió ambiental és una gran qüestió nacional de Catalunya.

Jo li demano que prengui nota o que reculli després la meua intervenció, la intervenció del senyor Ribó, i que en el primer moment que tingui per poder parlar amb el President de la Generalitat —ja que sé que és difícil que els consellers puguin despatxar amb el President—, però, quan vostè pugui, que li transmeti el que ara a continuació li anem a dir.

Vostè, senyor Conseller, ha dit que s'ha de fer una política de mediambient; podem estar d'acord amb moltes de les coses que ha dit; no ha entrat en el tema; l'ha tocat molt tangencialment; ha dit «queda un tema obert: el tema del patrimoni natural i dels serrells», ha dit vostè. Però és que, senyor Conseller, la situació és una situació realment paradoxal i un xic grotesca. Perquè vostè, senyor Conseller, ha parlat de serrells, però els serrells és el que té vostè en aquest moment. Vostè, el que administra en aquests moments són els serrells, perquè vostè, en el seu Departament, no té competències sobre el medi natural; vostè, en el seu Departament, no té competències en parcs naturals; vostè, en el seu Departament, no gestiona pràcticament cap espai protegit; vostè, en el seu Departament, no té competències en cap dels nostres boscos ni dels nostres recursos forestals; vostè, en el seu Departament, no té competències en protecció del sòl; vostè, en el seu Departament, no té competències en caça i pesca; vostè, en el seu Departament, no té competències en prevenció d'incendis; vostè, en el seu Departament, no pot dir res sobre temes cabdals relacionats amb l'aigua; només se li traspasa la Junta de Sanejament, però no la Junta d'aigua, d'Aigües —perdó— en la seva totalitat; vostè, en el seu Departament, no té competències sobre el medi natural de Catalunya ni té competències sobre els recursos naturals de Catalunya, que continuen en mans de la Conselleria d'Agricultura, i aquesta és la qüestió fonamental.

Vostè ha dit, i ho ha dit molt bé, que una política de gestió de medi ambient ha de ser una política global, unificada. Jo li he citat frases de moviments mediambientalistes i ecologistes que són profundament raonables i positives, malgrat la contundència d'una certa indignació. Però, en fi, tots els responsables teòricament homologables a la seva funció en altres països tenen les seves positives contradiccions amb el moviment ambientalista. El senyor Rice Lalonde, de França, té els seus problemes amb el moviment ambientalista; el senyor Giorgio Ruffolo, Ministre de Medi Ambient a Itàlia, té els seus problemes, les seves discussions amb els mediambientalistes. Però, i els experts, senyor Conseller? Quan el mateix President del Consell de Protecció de la Natura de la Generalitat de Catalunya, designat pel President de la Generalitat, diu a la premsa —cito literalment— que «està profundament decebut per la immensa equivocació del Govern de la Generalitat». Quan el President, el doctor Folch, del Consell de Protecció de la Natura, designat pel President de la Generalitat, diu que el Govern continua sense tenir política mediambiental i que —atenció!— ara s'ha incrementat encara més el seu caos de gestió en aquests temes.

Aleshores, només es pot arribar a la conclusió que el seu Ministeri de Defensa està condemnat a prendre sistemàticament totes les guerres si no és que vostè, amb el suport dels texts d'aquesta interpellació, pugui convèncer qui pot decidir, que no és vostè, perquè es faci alguna cosa mínimament raonable en aquest terreny perquè és que, si no, després d'una dècada escandalosa, entrarem en una segona dècada que serà ja històricament, absolutament, imperdonable a Catalunya.

La responsabilitat no serà de vostè; ja sé que vostè és un treballador; la responsabilitat serà d'una altra persona que avui no és aquí.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Il·lustre Diputat senyor Ribó, pot fer ús d'un dret de rèplica.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Senyor Vilalta, jo li agraeixo una declaració que ha fet només començar la seva intervenció, que és molt rara en els membres del Govern de Catalunya. Ha dit que parlava davant del màxim òrgan de govern de Catalunya i conceptualment té tota la raó; en la pràctica quotidiana de fa onze anys i mig, no té raó. Li agraeixo de totes formes que en la seva primera intervenció hagi subratllat aquest aspecte tan fonamental que dignificaria, si d'aquí es derivés la seva política, el Parlament de Catalunya.

Una interpellació, dues interpellacions substanciades en aquest Ple i en nom dels grups parlamentaris Socialista i d'Iniciativa per Catalunya mereixen respostes més enllà dels grans trets de propòsit de capteniment. I tan grans trets, eh?

Nosaltres no l'interpel·lem sobre el passat, malgrat que l'ha d'assumir i malgrat que les proves del passat són irrefutables. Si vol xifres, la desproporció entre el que ha invertit la Generalitat en parcs naturals i el que hi ha invertit la Diputació de Barcelona o les entitats metropolitanes a Collserola és aclaparadora.

Nosaltres no li demanem, en aquesta interpellació, sobre el futur; farem molts debats i tindrem —ho espero— ocasions tant oficials com paraoficials de debatre aquesta qüestió. Nosaltres li demanem sobre el present; d'aquí l'estranyesa d'aquesta interpellació; interpellacions que han trencat en certa forma allò que se'n diu els primers dies d'un govern o d'un conseller —i faig meves totes les paraules del senyor Obiols en aquest sentit i com li ho ha plantejat en la rèplica.

Nosaltres l'interpel·lem sobre el present, que vostè sí que n'és corresponsable, del present. Vostè és corresponsable del naixement d'una conselleria, que és una altra demostració palpable que no volen tenir política de medi ambient. Fets irrefutables del passat; del futur, ja en parlarem. Però el naixement d'aquesta Conselleria és un altre afegitó importantíssim que a vostès només els interessa l'aparador del medi ambient. I dic vostès, perquè vostè, amb totes les seves virtuts i tot el seu bagatge, ja està dins d'un govern que és col·lectivament responsable.

Vostè no ens ha contestat sobre això; ens ha explicat un discurs molt maco sobre el futur, perquè del passat... No compari aquest discurs que vostè ha fet amb el passat de la realització d'aquest Govern, eh? No faci aquest exercici tan elemental de contrastar aquest discurs amb el que s'ha fet.

Però sobre el present, sobre el perquè no hi ha una política integral en el naixement de la Conselleria, per què no ens contesta, senyor Conseller? Què volen dir els símptomes de creació de la Conselleria, que rebaten de dalt a baix qualsevol intenció de política integral? Si l'han dispersat, si està a cinc conselleries ara. Si jo li llegeixo el Decret que crea la Direcció General del Medi Natural, escolti'm, té moltes més competències que vostè i moltes més intencions: «com a fonament la conservació i la millora de la gestió del patrimoni natural», i continua, pràgrafs sencers, molt més importants que el seu. Per què no ara? Per què no ara la política integral? Per què no ara que es crea la Conselleria?

Vostè va dir en unes declaracions: «abans d'un any ho tindrem». Quaranta-vuit hores més tard el President de la Generalitat va dir: «ja ho veurem». Li van fer la pregunta en un debat televisiu: «Què opina vostè del que ha dit el Conseller de Medi Ambient sobre que d'aquí a un any...?» «Ja ho veurem».

Jo no vull fer política sobre la seva declaració o la del President; vull fer política sobre fets. I els fets són que avui, no. I per què no? Contesti aquesta pregunta tan elemental, per què avui no? Això sí que li correspon respondre a vostè ja! A vostè en nom del Govern, ja que és el Conseller d'aquest tema. Per què avui, en l'actual Conselleria, la Direcció General del Patrimoni Natural, a part de la Garrotxa, què més farà, senyor Conseller, si no té els altres parcs? Què més farà, a part de la Garrotxa—on, curiosament, no fa ni setmanes que s'han començat a prendre mesures serioses per preservar-la? I que farà la Direcció General del Medi Físic, senyor Conseller, a part del que diguem del medi químic i del medi biològic, posem per cas, no? Però què farà? Senyor Conseller, per què en el Decret, la seva Conselleria, li diuen que entre les seves funcions està la protecció del sòl contra l'erosió i no li donen una sola competència en aquest camp?

Aquestes són les qüestions que ens porten a aquesta estranya interpellació, que trenca la cortesia d'aquells cent primers dies i en què li volem demanar la seva responsabilitat. Li ho demanem grups parlamentaris prou significats en aquesta Cambra. Li ho demano en nom d'un Grup parlamentari que sobre temes importantíssims com Vandellòs, com el transvasament de l'Ebre, com la desviació del riu Llobregat, com residus tòxics, senyor Conseller, ha adoptat posicions molt responsables. Li demano, per tant, amb una certa autoritat, i li demano havent entrat en aquesta Cambra una proposició no de llei que planteja que s'adscriu al seu Departament Medi Natural, que s'unifiqui la gestió dels espais naturals, que es plantegi la transferència de totes aquelles qüestions com la vigilància radiològica i altres que emanen de la derivació de la Disposició Addicional de la Llei 4/91, del 22 de març, i que, en tres mesos, es plantegin seriosament amb la documentació corresponent una política de medi ambient. Li demano per ajudar-lo, però, si us plau, en la interpellació contesti sobre les qüestions que els portaveus d'aquests grups l'estan interpellant.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Per contestar les rèpliques, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor President, senyores i senyors diputats, s'ha dit que és una conselleria *honoris causa*, que per què s'ha creat... Jo el que sí que li puc dir és que hi ha el compromís del Govern i el compromís meu, i la voluntat meua, de portar a terme aquesta política mediambiental.

Des d'un punt de vista..., diguem que existeixen diverses vessants en la política mediambiental, i el que sí que li puc dir és que des del punt de vista de descontaminació, que és important a casa nostra, hi ha estris suficients—potser caldrà acabarlos de perfilar a mesura que anem avançant, però hi ha estris suficients—per fer una política seriosa.

També en el tema de prevenció, de disminució de contaminants—la mateixa darrera Llei de Residus Industrials és un estri

molt important per a aquesta actuació—, es pot fer una política seriosa. També en la formació i la sensibilització mediambiental. I en la conservació de la natura, que jo més aviat diria «patrimoni natural», més que «medi natural», perquè així és diu a la Direcció General que hem establert, i que això ja marca aquesta voluntat d'anar-la omplint, també en patrimoni natural hi haurà competències; ja hi ha competències, però també n'hi haurà més, i el mateix Decret, quan parla d'«erosió», com vostè ha dit, és un senyal que encara que no estigui concretada en el traspàs, ens vindrà d'una manera gradual. Gradualitat que jo diria que ve de la necessitat de delimitar contorns de vegades imprecisos entre aprofitament i conservació, i gradualitat que ve de la necessitat d'eficàcia.

Jo voldria dir que penso que no seria bo, doncs, que el Departament de Medi Ambient es dediqués a fer embassaments, pantans, regadius. Penso que no seria bo. Penso que no seria bo perquè ens tocarà, més aviat, fer, en l'estudi d'impacte ambiental, ens tocarà, més aviat, fer, doncs, el control de l'afectació del paisatge, i aleshores podria establir-se un factor contradictori d'art i part. Gradualitat que ve, també, de la necessitat d'aclarir altres temes, altres temes fins i tot jurídics. En aquest moment s'ha passat a la Junta de Sanejament, la Junta de Sanejament està presidida pel Director General d'Obres Hidràuliques. S'ha de veure si és, correlativament, la presidència correspon a una altra direcció general del Departament de Medi Ambient. Ara, en això no es pot inventar, perquè afecta interessos de tercers i pot tenir repercussions econòmiques o d'altres tipus en la gestió. Per tant, s'han d'acabar de definir molts temes jurídics.

I en el patrimoni natural, el tema, jo diria que potser és més complex: aprofitaments privats dintre de parcs naturals; monts públics fora de zones de protecció especial; caça *versus* protecció d'espècies; guarderia polivalent... Existeix un conjunt de temes—i d'altres també jurídics—que tot assumint, per exemple, que sembla que és clar, sembla que és clar que el Departament de Medi Ambient és l'òrgan urbanístic competent en la promoció, tramitació i proposta d'aprovació, juntament, en aquest cas, amb Agricultura, de plans especials per a la protecció del medi natural i paisatge, no ho especifica textualment; per exemple, el text refós de la legislació urbanística, la Llei 1/1990. S'ha d'aclarir; és un tema important, car també afecta drets de tercers, interessos evidents.

Semblantment passa amb els plans especials lligats a espais de protecció especial. Recordem que els PEIN estan fets a escala 1:50.000; cal posar el *zoom*, cal definir-ho amb més exactitud. I aquí, ultra la necessitat de clarificació jurídica anterior, s'hi afegeixen plantejaments jurídics molt variats, segons les diverses lleis de creació dels parcs.

L'aprovació definitiva, per exemple, dels plans especials dels parcs de Pedraforca i Garrotxa ha estat aprovada pel Consell Executiu, potser perquè corresponia a Política Territorial, que ara és Medi Ambient. El Cadí, en canvi, que té aprofitament cinegètic, l'aprovació provisional correspon a l'òrgan rector, la definitiva no està clara. Aiguestortes correspon al Conseller de Medi Ambient, l'aprovació. A tots els altres sembla que també és el Conseller de Medi Ambient, però existeix duplictat i indefinició entre els plans especials, que són d'ordenació bàsica, i els plans rectors d'ús i gestió, que provenen de l'antic ICONA, amb programes temporals de quatre anys; que

si bé semblaria que serien un desenvolupament d'ordenació bàsica, existeix també la interpretació –poc lògica– que els plans especials lligats als espais de protecció especial només s'han d'estendre al pre-parc, i els plans rectors temporals als parcs, quan en realitat no poden ésser independents.

Jo no els vull cansar amb una sèrie de temes que convé aclarir, senyores i senyores diputats, però el tema revesteix certa complexitat que cal aclarir per evitar impugnacions o recursos de tercers i evitar confrontacions esterilitzants.

Però, a més, hi ha la necessitat d'eficàcia, que potser aconsella –com ja es va dir aquí en la tramitació de la Llei que creava aquesta Conselleria– resoldre els temes indefinits com l'anterior abans d'assumir-los. El que els puc dir és que muntar un departament no és senzill; alguns dels membres, aquí, tant del Govern com de l'oposició, han tingut aquesta responsabilitat a la seva vida; saben que és complexa. Porto setze dies només i els puc assegurar que les meves millors energies s'han esmerçat en preocupacions logístiques: locals, etcètera, disseny d'estructura, coneixement dels punts dèbils, previsió de polítiques possibles, recerca de responsables –amb sous d'Administració. La preocupació del medi natural també és meua. També és meua, però li puc assegurar que, de moment, ens queda encara molta feina. Lògicament, en mitjans inicials, en aspectes jurídics, en major rendiment de l'existent, a perfilar traspassos que..., fins i tot en el tema radiològic, que s'ha dit abans, ja s'ha parlat amb Indústria i Energia; estaven acabant de definir amb el senyor Fuejo alguns temes radiològics, però aquest també és un tema que passarà. Aquest de la vigilància radiològica és un tema que passarà, i a curt termini.

Jo, el que els voldria dir és que, naturalment, tots voldríem, i jo mateix, que des d'un moment sortís el Departament suficientment dotat de totes les àmplies competències que podria arribar a tenir. Sabem que això, doncs, és difícil. Fins i tot sabem, i ho veiem, que també a l'Estat li ha estat difícil d'arribar-hi; hi arribarà, sens dubte que hi arribarà. I el que els voldria dir i els voldria demanar és tranquil·litat. A més de tot el que tinc, tinc una quinzena de preguntes que són per nota, preguntes parlamentàries, i jo els demanaria aquesta deferència dels famosos cent dies. I els demanaria un tracte *light*, potser un tracte ecològic. En resum, jo tinc la confiança que aquesta pica s'anirà omplint, s'anirà omplint la pica perquè així es va dir en aquesta Cambra, perquè aquest és el capteniment del Govern. El Departament de Medi Ambient compta ja amb competències sobre espais naturals, evidentment: els que ja hem dit d'actuació urbanística i també la Garrotxa, també el Pedraforca.

El Departament de Medi Ambient ha d'establir les directives generals de política del medi ambient d'acord amb les orientacions del Govern. Jo els demano, per tant, aquesta confiança a vostès, però sobretot demano cooperació i ajut per damunt de diferències, per portar endavant aquesta tasca en la qual ens juguem el futur de les noves generacions.

Cal rigor de plantejament, cal credibilitat, cal obertura, és aquesta la responsabilitat que jo mateix m'he exigit i a través de la qual ofereixo diàleg, participació i bona voluntat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació sobre la política d'educació infantil, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'educació infantil

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. A propòsit, diguem, de les paraules que acaba de pronunciar el Molt Honorable...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Cadevall, potser que esperi que l'efervescència del debut es calmi una mica...

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Doncs, deia que, a propòsit de les seves paraules, voldria comentar que ahir vaig intervenir en un tema universitari, però que és un honor per a mi que el Grup Socialista m'hagi encomanat una interpellació sobre educació infantil, perquè si la universitat és important per al desenvolupament del país, estic convençut que l'educació infantil és l'etapa decisiva per a l'educació de les persones.

En aquesta interpellació, senyor Conseller, jo voldria usar un to correcte de cortesia parlamentària, però si la pel·lícula que explico fereix la sensibilitat dels espectadors, no és per voluntat del guionista, sinó perquè la situació dramàtica que intento explicar és bastant crua; sobretot em referiré a les llars d'infants de la Generalitat, perquè em temo que se m'encendrà el llum vermell.

Jo voldria explicar una història feliç, però em temo que haig d'explicar la història d'una frustració. L'any 1988 les llars d'infants van passar de l'ICASS al Departament d'Ensenyament. Això va provocar una onada d'esperança en els educadors i educadores infantils, perquè els semblava que es continuaria la tradició pedagògica de Catalunya. Recordem que en l'etapa republicana havíem estat pioners en educació infantil, i que també les educadores i educadors de la Generalitat han participat, aquests darrers anys, molt activament en els moviments de renovació pedagògica. És més: per part de la Conselleria hi ha hagut un reconeixement teòric d'aquesta importància. Si m'ho permet el senyor Conseller, repetiré unes paraules; textualment és: «La preparació de la futura reforma del sistema educatiu té un pilar fonamental, que és precisament l'educació dels infants més petits, anomenada "educació infantil"». Això estava en la presentació de les *Orientacions educatives*, l'any 1988.

També la LOGSE reconeix l'educació infantil com una etapa educativa, i això és un progrés, però malgrat el reconeixement teòric no s'ha notat el canvi, o almenys així pensa aquest col·lectiu. Faré una enumeració, que haurà de ser breu, dels problemes no resolts. Primer: encara avui no s'ha reconegut el caràcter educatiu dels professionals –permeti'm, senyor Conseller, dir-ne «educadors» i «educadores infantils»–; actualment són contractats com a laborals no docents; repeteixo, no docents. Això té greus conseqüències: resulta que estan treballant quaranta hores setmanals, de presència pràcticament totes amb els nens, en l'etapa 0-3 anys, quan, si fem només un any de diferència, un educador d'una aula de tres anys treballa trenta hores. La diferència, senyor Conseller, és «frapant».

Un altre punt: només tenen quatre hores no lectives al mes –de mitjana seria una a la setmana, encara que les tenen acumulades–, quan un educador de l'edat següent –l'aula de tres anys– té cinc hores setmanals no lectives que permeten fer tasques de programació, preparació, coordinació.

Un altre punt: els directors o directores tenen acumulades tota classe de funcions pedagògiques i administratives i, final-

ment, per acabar-ho d'arreglar, els sous són inferiors malgrat treballar més hores. Resulta que un educador de llar d'infants cobra unes 113.000 pessetes quan en l'any immediatament superior, un parvulista d'un aula de tres anys cobra 175.000 pessetes. Per tant, pensem que és urgent el reconeixement del caràcter educatiu, l'homologació de sous, horari, calendari, respectant sempre que l'educació infantil té un caràcter també assistencial, i això vol dir, de vegades, per poder complir aquests horaris, dedicar-hi més recursos, i finalment programar ja des d'ara l'aplicació de la LOGSE correctament.

El Decret de mínims pactat també pel Conseller d'Ensenyament diu que un de cada tres educadors infantils ha de ser mestre especialista en educació infantil. Això planteja un problema, perquè sembla, per les converses que s'han fet, que la Conselleria vol convertir el Decret de mínims en un decret de màxims, quan això, per exemple, regula també els mínims en l'escola privada, que poden no tenir o no poder aconseguir la qualitat de les escoles llar de la Generalitat.

Sembla que en aquest moment —o fa poc— se'ls incitava a presentar-se a oposicions a mestres, i això, aquest any, suposaria abandonar la primera etapa de l'educació infantil per passar a altres etapes i podria trencar els equips existents.

Sembla que només es proposen reconèixer la categoria de mestres en la proporció d'un a tres, d'acord amb el Decret de mínims. Però jo, senyor Conseller, li voldria recordar que Catalunya té una altra tradició: que, actualment, els nivells de formació d'aquests educadors supera els mínims perquè s'ha fet un esforç del col·lectiu, però també per la contribució del Departament d'Ensenyament, que n'hauria d'estar orgullós, per exemple, el Pla especial que ahir també mencionàvem en l'aprovació d'aquella Llei respecte als professors del CEPEPC. Precisament, és el cas que ahir vam resoldre, i demostra que el problema existia a tot arreu, no només a les escoles del CEPEPC.

L'any 1985 només tenien una titulació adient el 21% d'aquest col·lectiu; després, amb l'esforç d'aquest col·lectiu i el Pla especial, el 1987-86 tenien una titulació adient —que podia ser de formació professional— el 37% i cursaven estudis... —o mestres, perdó—, i cursaven estudis el 37%. Ara, aquest any, entre llicenciats en pedagogia/psicologia i mestres ja són un 37%, i tenen formació professional de segon grau un 21%. Com que, a més a més, molts d'ells estudien —potser m'equivoco, senyor Conseller, en la previsió— però jo penso que l'any 1986 hi haurà, mestres i llicenciats, si no es trenquen aquests equips, com a mínim, un 50%. Això s'hauria de considerar un gran èxit per a Catalunya, i podria presumir-ne el Departament d'Ensenyament, sense «minusvalorar» l'esforç que han fet els interessats.

El nivell de formació que tenim d'aquests educadors, senyor Conseller, supera els mínims, però ells creuen que els projectes del Departament d'Ensenyament posen en perill la tasca feta: l'alt nivell de qualitat de les escoles de la Generalitat.

Voldria acabar aquesta primera intervenció descrivint una experiència personal —jo suposo que el senyor Conseller em perdonarà—, que és confessar que vaig fer una visita a algunes escoles llar de la Generalitat. El resultat, la impressió d'aquesta visita, senyor Conseller, és impossible de descriure amb paraules; jo li aconsellaria, encara que sé que això és molta presumpció per part meua, al senyor Conseller que visiti algunes de les

seves escoles llar, si pot ser un dia qualsevol sense cap protocol, en un dia ordinari. Perquè jo vaig constatar que hi havia un alt nivell de qualitat, i d'això ens n'hauríem de felicitar tots.

No sóc un especialista, i potser els detalls que diré no seran els més oportuns, però em va impressionar l'originalitat dels treballs manuals, la profunda i treballada programació que es feia, la coordinació de les educadores i els educadors dels centres i dels centres entre si, el fet que els alumnes d'educació especial que vaig veure em va semblar que estaven molt integrats a l'ambient... Fets que potser són insignificants, però que a mi em van impressionar, és, per exemple, que les directores coneixien, un per un, els nens de les escoles llar; en algun cas es tractava d'escoles relativament grans, i, sobretot, que consideraven que totes les activitats, fins i tot el menjar, tenien una funció educativa.

Però, senyor Conseller, aquest nivell de qualitat, que demostra, per exemple, que aquestes quaranta-dues escoles acullen uns tres mil nens i tenen el doble de peticions que les que poden acceptar, es basa en el voluntarisme dels mestres; es basa —tot aquest treball que jo vaig veure— en l'esforç supletori fora de les quaranta hores que estan en presència del mestre —bé, trenta-nou si haig de ser molt exacte, si treiem aquestes quatre hores no lectives al mes—, però pensi, senyor Conseller, que estan cansats que no se'ls reconegui el paper educatiu; aquest voluntarisme es pot acabar qualsevol moment. Jo diria, senyor Conseller, que tenim uns professionals que no ens mereixem, i uso la paraula «no ens mereixem» perquè no s'ofengui. Penso que és tota la societat que no valora prou, a la pràctica —en teoria, sí—, el treball d'aquests professionals.

Per tant, penso que hem de solucionar aquests problemes, perquè ells tenen la convicció que es pot posar en perill tota la tasca que porten feta.

Gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, jo agraeixo al senyor Cadevall que, en nom seu i d'altres companys del Grup Socialista, em formuli aquesta interpellació, bé que jo haig de manifestar, en primer lloc, que el text exacte de la interpellació publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre la política d'educació infantil?», i en canvi, el senyor Cadevall s'ha limitat a parlar d'un determinat cicle d'educació infantil i portar aquí, al Ple de la Cambra, no un problema, en el fons, educatiu, d'organització, sinó un problema, que jo el comprenc perfectament i que me'n faig molt de càrrec i que estem intentant d'arreglar, que és un problema laboral d'un determinat col·lectiu d'educadors, d'una part d'un cicle d'aquesta educació infantil.

Si el senyor Cadevall volgués —i suposo que no ho necessita— que jo li expliqués tot el que s'ha fet, per part de la Generalitat, en el tema de l'educació infantil, jo podria estar aquí demanant pròrrogues o benevolència a la Presidència per tal de poder explicar tot allò que s'ha fet, que és molt, en tots els ci-

cles: en el cicle superior, ja no cal dir-ho; però, fins i tot, en el primer cicle.

I, senyor Cadevall, deixi'm, per començar, dir-li que jo no li haig de perdonar res; a mi em sembla molt bé que vostè visiti les llars d'infants o les universitats o qualsevol centre educatiu de Catalunya, i, a més, m'enorgulleix que vostè tregui, d'aquesta visita, una impressió tan positiva com la que ha manifestat des d'aquesta tribuna. Jo me'n sento particularment orgullós, d'això, senyor Cadevall, perquè, com vostè sap, aquestes llars d'infants han estat, pràcticament sempre, una responsabilitat meua, i, en dir «meua» vull dir d'en Josep Laporte; perquè una part d'aquestes llars d'infants van ser traspassades a la Universitat en una primera etapa, en un primer bloc, en el moment que jo era Conseller de Sanitat i Seguretat Social, i van anar a parar, quan el Departament que jo dirigia incloïa també tot el tema de Benestar Social, van anar parar sota la meua direcció.

Vam fer —i vostè ho ha posat de manifest, senyor Cadevall— una gran labor en aquells moments; vam multiplicar, d'una manera notòria, les llars d'infants, que tenien, sobretot, una finalitat assistencial —com bé sap—, tot i respectar, no cal dir, la seva finalitat educativa, i al final, en un moment determinat, vaig pensar: «Això no em correspon a mi, correspon al Conseller d'Ensenyament». I d'acord amb aquesta Cambra, i a petició, i com a compliment d'una resolució aprovada per aquesta Cambra, amb efectes pressupostaris a partir del primer de gener de 1989, això va anar a passar al Departament d'Ensenyament.

Li prometo ben bé, senyor Cadevall, que mai a la meua vida m'hagués pensat que, al cap de pocs mesos, jo em tornés trobar amb les llars d'infants; perquè, com molt bé sap el senyor Cadevall, al cap de molt poc d'haver-se produït aquesta transferència, que no tenia efectes pressupostaris fins al 89, jo vaig passar de ser Conseller de Sanitat a ser Conseller d'Ensenyament.

El que passa, senyor Cadevall, és que, realment, això ho han fet anar tan bé que ens trobem ara davant unes dificultats grans per tal d'atendre, tal com caldria, les reivindicacions —que, a més a més, considero justes— del col·lectiu que està al capdavant d'aquestes llars d'infants, que, tal com vostè ha dit, són exemplars, i de les quals Catalunya ha donat un model que a mi m'agradaria molt, senyor Cadevall, de poder continuar.

Ara bé, en aquesta primera intervenció, jo em limitaré dir-li una cosa: nosaltres hem fet molt en aquest sentit, jo hi he fet també moltíssim; estem en una negociació constant, no acabada, en virtut de la qual les retribucions s'han incrementat d'una manera substancial; el problema continua essent de qualificació, és a dir, de si són gent que surt de formació professional, educadors, o gent que surt d'una diplomatura de professorat, i, per tant, tenen una altra categoria administrativa i, per tant, unes altres condicions laborals, i aquest és el tema.

Això només es resol d'una manera, senyor Cadevall, que és amb molts més diners: n'hi posem cada vegada més; la nostra voluntat és, no solament de posar els diners, sinó de donar a tots aquests educadors —cosa que vostè mateix ha reconegut que hem fet— la formació adequada, a fi que puguin arribar a assolir les cotes màximes dintre la seva professió.

Però, malauradament, el senyor Cadevall sap tan bé com jo que això que ara depèn d'Ensenyament, no aquí sinó a tot l'Estat, està dintre d'una etapa de l'educació que no és considerada obligatòria, no és considerada obligatòria des dels zero als sis

anys, i que l'únic que diu la LOGSE i els únics propòsits que té el Ministeri en aquests moments és de fer una àmplia oferta educativa pública a l'etapa 3-6; de l'etapa 0-6, no se'n parla, no en parla pràcticament ningú.

I, en fi, aquesta és la situació. En línies generals, senyor Cadevall, jo tinc altres coses per dir-li, però segurament les li diré, segons el que vostè em comentï ara a la rèplica, en la meua contrarèplica.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Hustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Reconec que m'he limitat a parlar d'un sector, però el senyor Conseller ha vist també que s'encenia ja el llum quan acabava de parlar, i ahir, potser, ja vaig abusar de la benevolència del President, amb gran indignació d'algunes diputades i alguns diputats.

He reconegut també la qualitat; per tant, no hi ha una confrontació total. Podríem dir que el punt de diferència està sobre el futur, sobre si es planificarà, o no, adequadament l'aplicació de la reforma. I amb el que no estic d'acord és que sigui un problema purament laboral; és un problema també laboral, i hi ha alguns temes, potser, que jo considero que és responsabilitat d'aquest col·lectiu, i que no hi vull entrar, que és la defensa que ells fan de l'homogeneïtat i unitat dels equips que fins ara han portat endavant aquesta tasca.

Per demostrar-li que no és un problema purament laboral, li diré que, entre les escoles llar que vaig visitar, n'hi havia de noves —i també eren modèliques en l'edificació—, però n'hi havia de velles. I, senyor Conseller, vol que li digui el que vaig veure? Que hi havia el terra, eh?, de les aules aixecat per les arrels dels arbres del pati que es posaven dintre l'aula. Jo no sé si això és una nova «línia pedagògica» per acostumar els nens a fer exercicis d'equilibri! (*Remor de veus.*)

Senyor Conseller, vaig veure que el terra, a tota l'escola, estava sense aïllant; jo em vaig preguntar: «Els responsables han visitat aquesta escola llar? Es pensen que els nens d'aquesta edat estan tot el dia asseguts en una cadira?» Perquè la solució que vaig veure, senyor Conseller, jo diria que és tercermundista, que és que estenien uns draps a terra, que havien de treure i posar, o bé, en algunes zones, fora d'aquestes quaranta hores de presència del nen, havien comprat uns suros i s'havien entretingut a enganxar-los, i tenien ja alguna zona amb el terra aïllat. I vaig veure també, senyor Conseller, goteres al sostre.

Per tant, hi ha també unes escoles que tenen una problemàtica molt més àmplia que la laboral, i pensem que la quantitat que es destina a reconversió d'aquests centres no és suficient.

Però el senyor Conseller ha parlat de diners... Molt bé, jo prefereixo parlar d'autonomia de Catalunya. La LOGSE és una llei autonomista: amplia el marge d'iniciativa de la Generalitat. Jo penso —i perdoni'm, en això, si no coincidim—, penso, que Convergència té una necessitat ideològica de marcar diferències, i alguns professionals pensen que és per encobrir una manca d'orientació política en el Departament. I últimament ens han fet una gran exhibició d'aquesta diferència, que és anunciar-nos que avançaran dos anys el segon cicle de la secundària obligatòria, començant pel mig, pel tercer curs. I això sense garantia de qualitat, perquè el senyor Conseller fa molt pocs dies em va dir que no es comprometia, en aquest avançament de la

reforma, a aplicar la *ratio* que exigeix la reforma, que és de trenta alumnes per grup a secundària.

Per tant, això ho pot fer una regió retardada, però per què hem d'avançar la reforma si no ho podem fer en la qualitat. I això, senyor Conseller, aquesta broma —perdoni la paraula, no portava el text escrit, i la retiro—, aquesta exhibició de la diferència els costarà, aquests dos anys, 5.000 milions de pessetes per avançar dos anys els concerts escolars. Quan vostè es reuneixi amb els representants de les altres comunitats autònomes el senyalaran amb el dit i els diran: «Aquí ve una regió rica que es pot permetre el luxe de gastar-se 5.000 milions de pessetes a avançar dos anys els concerts escolars de secundària obligatòria».

Si tenen necessitat de diferències, senyor Conseller, jo els proposo un objectiu polític més sensat, que és tenir —o conservar tenint— les millors escoles llar de tot l'Estat; aquesta seria una diferència positiva que entroncaria amb la tradició pedagògica de Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Laporte pot contestar a l'Illustre Diputat.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Si em permet, senyor Cadevall, jo no considero que Catalunya sigui una regió retardada; en primer lloc, perquè no és retardada, però, sobretot, perquè no és una regió.

Suposo que això ha estat un lapsus seu, de vostè, no és un lapsus meu. No em digui que Catalunya s'hagi de presentar davant les altres comunitats autònomes com una regió retardada, endarrerida o, al contrari, avançada. No es tracta d'això.

Evidentment, nosaltres, dels diners, en fem el que podem i els que ens sembla millor, amb un ordre de prioritats que tenim com ha de tenir tot Govern. El senyor Cadevall sap, no obstant això, que no hi ha cap mena de dubte en el sentit que els diners que nosaltres rebem per al conjunt de les nostres activitats —i no solament les educatives— depèn d'allò que en diuen el «cost equivalent» i que, per tant, nosaltres no tenim —i ho he dit moltes vegades, això— ni una fàbrica de moneda ni uns crèdits indefinits per tal de poder-nos anar endeutant d'una manera progressiva.

I, per tant, nosaltres podem fer, sí, certes filigranes, però, a l'hora de la veritat, senyor Cadevall, resulta que la LOGSE i el Govern que l'ha elaborada, i el Parlament que l'ha aprovada, que és el Parlament de Madrid, ha donat unes determinades preferències —que jo no critico. No hi ha dubte, senyor Cadevall —ja n'hem parlat altres vegades, d'això—, que el Govern Socialista ha donat preferència a l'expansió de l'ensenyament cap a dalt i no cap a baix; és a dir, l'ensenyament obligatori ha passat dels catorze anys com a límit als setze anys, i a mi això em sembla molt bé, i no ho critico; i no s'ha parlat que dels sis anys hagi d'anar cap avall.

Això segurament quedarà per a una altra etapa, però una etapa que, senyor Cadevall, no ens desenganyem, serà el segle vinent, no serà abans, pel que fa a l'obligatorietat i a l'assumpció dels costos molt grans que això representa d'oferir places d'ensenyament públic dintre d'un sistema educatiu des dels zero fins als sis anys.

El senyor Cadevall diu que això no és un problema purament laboral, jo li torno a dir que sí, amb tots els respectes

meus i del Departament que dirigeixo per a aquest col·lectiu, amb el qual estem en negociacions i amb el qual ja hem arribat a alguns acords, i penso que acabarem arribant a altres. Però, senyor Cadevall, jo el que puc fer és mantenir les quaranta-dues escoles llar que nosaltres tenim en aquests moments; millorar-les; treure les goteres, si és que n'hi ha en alguna —i si vostè ho diu no és pas que jo en dubti—, i millorar-les des de tots els punts de vista que hi hagi, i fer, tant com sigui possible, una missió afavoridora de les tasques que, amb tant d'entusiasme i amb tanta eficàcia, duen a terme els educadors.

Ara, malauradament, jo el que no podré fer, senyor Cadevall, el temps que jo sigui Conseller —i dubto que el meu successor, sigui qui sigui, ho pugui fer— és expandir, tal com haguéssim volgut, aquesta xarxa de llars, perquè això, senyor Cadevall, costa molts, molts diners.

El senyor Cadevall em parla aquí d'un altre tema que no té res a veure amb això, que és l'anticipació de la reforma fa dos anys. Es veu que quan realment ens volem significar en alguna cosa i diferenciar de la resta de l'Estat, aleshores el senyor Cadevall això ja no ho acaba de trobar bé, com és aquest cas.

Però voldria llegir-li, per acabar, què és el que nosaltres ens gastem en aquestes llars d'infants. Miri, senyor Cadevall, els costos de personal a les llars d'infants de la Generalitat, capítol I, van ser, l'any 1989, de 1.222 milions de pessetes; l'any 1990, de 1.341 milions de pessetes, i la previsió per a aquest any, ateses les millores salarials, sense que s'hagi incrementat el nombre de treballadors en aquest aspecte, passa de 1.341 milions a 1.784 milions.

Pel que fa a les despeses d'altre tipus, a les llars públiques les despeses van ser de 320 milions, l'any 89; de 417 milions, l'any 90, i tenim una previsió de 450 milions per a l'any 91.

Si al costat de tot això hi posa que les obres fetes en llars d'infants nostres van ser de 5 milions i mig, l'any 89 i de 42.200.000 pessetes, l'any 90, i hi ha una quantitat que encara no l'he pogut determinar, aquest any, perquè va dins del capítol general de la Direcció General d'Arquitectura, però que serà, sense cap mena de dubte, superior als 42 milions, vostè veurà, senyor Cadevall, que, malgrat totes les nostres insuficiències, el Govern de la Generalitat —i a mi això m'honora i ho tinc com una de les coses positives que he pogut fer— ha donat un pas molt important en aquest sentit.

Al costat d'això, també li diré que les subvencions, tant les llars d'infants sostingudes fonamentalment per ajuntaments, com les llars privades d'iniciativa social, s'han augmentat d'una manera extraordinària. Pel que fa als ajuntaments, l'any 89 hi va haver de subvencions 138 milions de pessetes, i aquest any seran 250 milions de pessetes; pel que fa a les privades, l'any 89 va ser de 107 milions de pessetes, i aquest any seran de 310 milions de pessetes.

Quan vulgui, senyor Cadevall, continuarem parlant d'aquest tema i d'altres que a mi em satisfà molt que a vostè l'importin tant dintre tot el sistema educatiu de Catalunya. Però no hi ha cap dubte, senyor Cadevall, que en aquest sentit jo acabo dient-li que hem fet un gran esforç; que jo estic molt orgullós d'aquest gran esforç que hem fet, però que veig difícil, en la situació actual —no competencial, sinó dinerària—, que es pugui aprofundir —aprofundir, sí—, però que es pugui expandir, que es pugui ampliar aquesta xarxa de llars d'infants, de les quals, tant el senyor Cadevall com jo mateix, ens sentim tan orgullosos.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. (*L'I. Sr. Cadevall demanar per parlar.*) Senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Si em permet parlar un moment, per contradicció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No l'he observat, però...

El Sr. CADEVALL: Sí, senyor Conseller. Se m'ha atribuït l'expressió que jo m'havia referit a Catalunya com a «regió retardada». Ens haurem de remetre a les actes de sessions. Jo admeto perfectament que em puc haver equivocat, però em sembla recordar que l'expressió que ha estat... és que em referia a altres «regions retardades». Reconec que l'expressió tècnica adequada hauria sigut «altres comunitats autònomes», però jo no m'atreveixo a assegurar que totes les altres comunitats autònomes siguin nacionalitats o nacions; en tot cas, és un problema seu, i jo reconec que hauria estat més exacte parlar de «comunitats autònomes», però si no m'he equivocat, en cap cas m'he referit a Catalunya ni en termes de «regió» ni en termes de «retardada».

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'actual bloqueig del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya

La interpel·lació següent ha estat retirada, la número 13.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de patrimoni històric-cultural del Govern de la Generalitat

Aquesta Presidència té també un escrit firmat per dos grups parlamentaris que demanen que sigui retirat el punt catorzè de l'ordre del dia, i aquesta Presidència demana l'assentiment de la Cambra, per així fer-ho.

Gràcies per l'assentiment manifest d'aquesta Cambra.

Correspon ara substanciar el punt quinzè, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política General de Transport Ferroviari, que presenta l'Il·lustre Diputat senyor Frederic Martínez, a qui tinc el goig de donar la paraula.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política General del Transport Ferroviari

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, avui els venim a parlar de la Moció subsegüent a la interpel·lació que en el darrer Ple vàrem fer respecte a la matèria de ferrocarrils.

Jo els voldria..., els demano que em perdonin, però els ho dic de cor: pensava ben sincerament que aquesta Moció aniria a la tarda, i m'han agafat una mica amb els papers trastocats.

Bé, els començaré exposant la Moció pel darrer punt, perquè em sembla que és el que la fa més entenedora de tots. En la nostra Moció els dèiem, en el darrer punt, que demanàvem: «continuar instant el Govern de la Generalitat que continuï impulsant la introducció a l'Estat del transport ferroviari d'alta velocitat i l'ample de via europeu des de França per la Jonquera, etcètera.»

Podem afegir-hi que aquest impuls que es pretén donar a la línia d'alta velocitat no solament és la voluntat del nostre Govern, sinó que també és l'interès de molts ajuntaments, de cambres de comerç, de consells comarcals, etcètera.

A partir de l'avantprojecte que va fer en el seu moment la Generalitat, i per encàrrec del senyor Ministre en aquell moment, el senyor Barrionuevo, li va encomanar al Govern de la Generalitat que fes al seu càrrec, a partir de l'avantprojecte, el projecte del tram Barcelona-la frontera, i que ell mateix es reservava per a ell i per al seu Departament el tram des de Barcelona cap a Madrid i la resta.

Vull dir amb això que pretenc desfer el malentès que hi ha que sempre que parlem del TGV, des de la Generalitat, ens referim de Barcelona a la frontera, com si obviéssim o ignoréssim l'interès que pugui haver-hi a fer-ho des de Barcelona cap a la resta; no és cert. El que sí que passa és que el Ministre encomanà explícitament al Conseller Molins que fes ell aquest estudi, i no altre. És per això que la Generalitat sempre parla del tram Barcelona-la frontera.

També volem parlar en aquest aspecte que no és un interès estricte nostre, és també un interès demostrat per la mateixa Comunitat Europea, i en aquest tema val recordar l'acord pres per la Comunitat, precisament el 6 de febrer d'enguany, sobre xarxes europees de trens d'alta velocitat, i l'acord que, afortunadament, es prengué el dia de Sant Jordi en el Congrés dels Diputats.

Tot això és bo i positiu, però no és suficient. Cal deixar sortir de la fase dels estudis i projectes i entrar en la de realitzacions. Per què?, perquè el transport per ferrocarril està perdent quota de mercat a tot l'Estat. Vostès no saben..., quan a Europa, a l'Europa dels Deus, em refereixo —no la dels Dotze, perquè hi inclouríem les dades del mateix Estat espanyol—, el transport de mercaderies significa el 15% del transport terrestre; a Espanya amb prou feines arriba al 8%, i tinguin en compte que a la Comunitat Econòmica Europea el transport fluvial és un bon competidor del ferrocarril.

En aquest tema, el nostre Il·lustre company i Diputat, senyor Pasqual Maragall —a més a més, Alcalde de Barcelona—, ens deia fa pocs dies que l'important era donar sortida i entrada a les mercaderies sense que tinguessin ruptura de càrrega, prescindint de quin fos el mitjà de transport que s'utilitzés. D'acord, en principi.

També ho deia, això, el Ministre Borrell, fa pocs dies, quan estava a la seva terra nadiua del Pallars, i ens deia que l'important era unificar l'ample de via prescindint de quin fos el tipus de vehicle que s'encarregués de fer el trasllat de les mercaderies.

Bé, jo en aquest punt em permetran que els llegeixi —no resisteixo la temptació— el Reial Decret Llei número 1213 —no els el llegiré tot, evidentment; els llegiré una petita part de l'exposició de motius, perquè crec que és del seu interès. Diu: «*El Consorcio del Puerto Franco de Barcelona se ha dirigido al*

Gobierno de Vuestra Majestad exponiéndole la urgente necesidad de que se concrete la forma de establecer comunicaciones ferroviarias de manera que no dificulte la explotación del puerto y sobre todo su enlace con la vías férreas exteriores, incluyendo en el Plan de Ferrocarriles la urgente construcción de una nueva vía de ancho normal europeo que una la frontera francesa con Barcelona y la Zona Franca, a fin de evitar las operaciones de transbordo y obtener la consiguiente disminución de gastos de transporte de los productos de exportación». En Pasqual Maragall també hi coincidia.

Més endavant diu: «El Comité», es refereix al Comitè encarregat de la redacció d'aquest projecte, «se muestra partidario de esta última solución», n'hi havien tres, «y, dentro de ella, la elección de la línea de Puigcerdà». Més endavant diu: «Las líneas, en cambio, de Barcelona a Ripoll y de Ripoll a Puigcerdà tienen un tráfico casi exclusivamente local, que no se perturbaría con el internacional».

Totalment d'acord! Coincideix amb el senyor Pasqual Maragall i coincideix amb el senyor Borrell, i amb nosaltres, evidentment. Només hi ha una petita curiositat: aquest document té 63 anys, 18 de juliol de 1928, i el Rei no es deia Joan Carles, es deia Alfons.

Seguim. Saben vostès els problemes que es deriven del canvi d'ample de via de l'actual sense disposar d'una alternativa? RENFE sí que ho sap, i com que RENFE ho sap va fer un estudi d'aquest tema —un estudi que el tinc aquí i que, com hem quedat amb el senyor Esteve Tomàs, amb molt de gust li'n faré una fotocòpia i li faré a mans. Tenint en compte que el Pla de transports ferroviari abasta un període de catorze anys i té un cost, ni més ni menys, que de 2,1 bilions de pessetes, amb «b» de Barcelona —els ho recordo, 2,1 bilions de pessetes—, el projecte que RENFE proposa per donar una solució alternativa..., que el senyor Borrell deia que ell volia canviar l'ample de via —es referia al sector costaner— sense més explicacions. Excuso parlar dels problemes que es derivarien d'aixecar el sector costaner de via sense tenir cap alternativa.

Doncs bé, RENFE proposava un sistema alternatiu per a la línia de Puigcerdà valorat només —només— en 5.900 milions de pessetes. Em penso que la xifra és modesta si es compara amb quin és el pressupost, el «muntant» total del Pla de transports ferroviari i els beneficis que d'això es derivarien, i els inconvenients, sobretot, que ens estalviaríem.

Penso que amb aquesta explicació he deixat clara quina és la intenció que tenim respecte al punt 5 i al punt 4 de la nostra Moció. No obstant això, voldria remarcar que els usuaris de la línia no són tan ambiciosos com nosaltres ens plantejem: ells, senzillament, desitjarien que el transport de les rodalies, o sigui dit regional, segons el cas —perquè fins a Vic és «rodalies» i, fins a Puigcerdà, «regionals»—, tingués ni més ni menys que la qualitat que té el de Getafe, ni més ni menys.

Aleshores, podríem passar, doncs, als altres punts. Vostès saben, perquè el Conseller ho ha exposat a bastament, que la Comissió Mixta Generalitat-RENFE no funciona, i només funciona en el tema de supressió de passos a nivell perquè, evidentment, la Generalitat hi aporta els seus recursos. Nosaltres pensem, sincerament, que en benefici del país —i penso que això no té colors polítics, sinó que ens afecta a tots—, nosaltres pensem que la funció d'aquest organisme o del que s'escaigui ha d'anar més enllà de la simple —i, això sí, necessària— supressió

de passos a nivell. És per això que reclamem del Govern de l'Estat que s'arbitri la solució necessària per tal que la Generalitat assumeixi les competències que, d'acord amb l'article 53 del nostre Estatut d'Autonomia, li corresponen en matèria d'ordenació i planificació del territori, i també —em sembla recordar que és en l'article 49— sobre la base del transport de mercaderies.

Per tot això, hem plantejat el punt 1 de la nostra Moció. Però tenint en compte que fa —si no em falla la memòria— quatre anys que fou aprovada, al Congrés de Diputats, la Llei d'Ordenació del Transport, en què es defineix que el Govern de l'Estat establirà quina és la xarxa nacional integrada i descentralitzarà la gestió —no la propietat, però sí la gestió— de la resta, per tant, pensem que fóra bo que el Govern de l'Estat, d'una vegada per totes, decidís de donar sortida a aquest imperatiu legal que ell mateix es va fixar, amb el vist-i-plau de tots els altres grups parlamentaris, i, per tant, a més a més de definir quina és la xarxa nacional integrada, descentralitzés la gestió de la resta.

Per tant, si això fos possible, reclamariem del Govern de l'Estat que s'arbitri un sistema de participació en tots els temes de planificació de RENFE i els que afecten el territori i el transport, i aquest és el sentit estricte de la nostra Moció, per a la qual —no per altra cosa, sinó en interès dels usuaris, i sobretot en interès del nostre país— jo els demano que ens donin el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martínez. Hi ha presentat esmenes el Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, per fixar la posició del nostre Grup respecte a aquesta Moció, i també per explicar-los el sentit de les nostres esmenes.

Deixin-me dir-los, per això, d'entrada —perquè els temes de política territorial s'han d'emmarcar en el context que correspon—, que l'experiència ens ha ensenyat, al Grup Socialista, que quan un membre del Grup parlamentari de la majoria fa —o uns membres: quatre, en aquest cas—, fa una interpellació, és que el Conseller corresponent queda desplaçat en un debat concret i, per tant, intenta dir alguna cosa a través d'aquesta mateixa Cambra.

Dit això, vol dir que el tema ja s'ha tractat, que ja s'ha tractat, doncs, en una altra instància, i s'ha tractat per altres polítics d'aquesta majoria, i el resultat que vostès ja coneixen, que és el resultat —que ja ve des d'anys enrere, però que es va tornar a repetir el dia de Sant Jordi— que les coses estan com estaven, i que res ni cap accident les ha fet alterar.

Una d'aquestes mostres, que el senyor Conseller, segurament, havia dit poca cosa i, per tant, es munta l'artilugi, és que el Diputat interpellant, el que va fer la interpellació, es va referir a quins eren els criteris de capteniment del Govern de Catalunya en matèria de transport ferroviari i, en canvi, una vegada la va formular, la va acabar dient: «Quins són els propòsits de capteniment del Govern de Catalunya en matèria de transport ferroviari en general i, en particular, respecte al tren de gran velocitat?» És a dir, del que es tractava era de parlar, segurament, de l'últim tram de la interpellació i no del primer; per això, jo agraeixo l'aportació del senyor Frederic Martínez, del Diputat senyor Frederic Martínez —i amic—, en què no tan sols ha volgut

parlar del tren de gran velocitat —cosa que em sembla molt bé—, sinó que també ha aprofitat, segurament per una manca de debat en el seu propi Grup, i segurament sabent que el nostre Grup és molt sensible a aquesta matèria, perquè ho hem plantejat moltíssimes vegades —hem volgut parlar de transport, de transport regional, de transport metropolità, del transport en el seu conjunt, de l'entitat única de transport, etcètera—, ha volgut aprofitar i dir: «Aquí podem començar, a través d'aquesta Moció, un debat rigorós i seriós en aquest Parlament en matèria de transport». I jo els vull dir, senyores i senyors diputats, al Grup de la majoria, que el nostre Grup està molt content, molt content, encara que hagi estat aquest el sistema, de començar un debat seriós en matèria de transports a Catalunya, i dir-los que, per part nostra, hi haurà una aportació franca, constructiva, a fi i efecte de resoldre els problemes que, segurament, fins ara, el Consell Executiu de la Generalitat, en la part que li pertoca, no ha sabut resoldre, i sempre en el bon sentit, sempre en el bon sentit de millorar la infraestructura de transports de Catalunya.

Al senyor Frederic Martínez, agrair-li la seva intervenció; crec que ha estat una intervenció molt constructiva, n'estem molt contents, i, en aquest sentit, explicar-li el sentit de les nostres esmenes, perquè penso que concorden amb el sentit de la seva explicació.

En primer lloc, dir-li que estem d'acord que, d'una vegada per sempre, es reguli el sistema de participació de les comunitats autònomes —en aquest cas, de la nostra— a les empreses públiques, i això es pot fer per la via que s'ha de fer políticament: dialogant, negociant i intentant arribar a acords. Aquest és el sentit de la nostra primera esmena.

De la segona, que recull, en part, el que vostè explicita en els punts segon i tercer de la Moció, és que no cal anar per vies, diguem-ne, complicades: anem a parlar d'una vegada d'un consorci que reguli —ja que no parlem de l'autoritat única de transport, que sé que és una paraula que els preocupa, que no els agrada—, d'un consorci que reguli tota l'activitat ferroviària o de transports, tant en l'àmbit regional com en l'àmbit metropolità —i aquest és el sentit de la nostra esmena—, i que aglutini l'Entitat Metropolitana de Transports, que aglutini els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i que aglutini RENFE en la seva rodalia, i també el transport regional —i aquesta no és una novetat: això, ja ho he dit diverses vegades en aquest Parlament.

En el punt tercer, és cert, nosaltres hem d'intentar fer un eix, des del nostre punt de vista, un eix internacional que vagi des de Barcelona fins a l'Atlàntic, o a l'Atlàntic —que, per tant, és el francès— i, per tant, veuríem amb molt bons ulls que, si hi ha un estudi en marxa respecte a la necessitat o la viabilitat d'un tren Talgo —que és el de màxima velocitat, en aquest moment, que tenim en el país—, que arribi fins a Tolosa, i no fins a Tolosa, sinó fins a Bordeus; és a dir, que s'estableixi un eix ferroviari —des de la nostra perspectiva, interessant: cal estudiar-ho, cal veure els números, cal veure el nombre d'usuaris, cal veure la rendibilitat...— que vagi fins a l'Atlàntic i que uneixi l'Atlàntic, l'Atlàntic de l'Aquitània —que és una regió pirinenca amb la qual nosaltres tenim molta relació—, per les regions del mig Pirineu francès, fins a Barcelona.

I finalment, en el punt cinquè, la nostra esmena va en el sentit —i penso que coincideix, però la redactem d'una altra manera— que crec que no ho hem fet mai, que aquest Parlament doni

públic recolzament —i aquesta seria la nostra esmena— a la decisió presa pel Consell de Ministres el 9 de desembre del 88 en el sentit d'establir l'ample de via europeu —que és una decisió històrica—, és a dir, d'adaptar la nostra xarxa ferroviària a la xarxa ferroviària europea, i, en un segon sentit, d'establir com a prioritària la línia Madrid-Saragossa-Barcelona-frontera francesa, mitjançant la utilització dels anomenats trens de gran velocitat, que és l'acord que va prendre fa dos dies el Congrés de Diputats, a través d'una moció que crec que va presentar el senyor Roca en nom de la Minoria Catalana.

Nosaltres afegim un nou punt, que creiem que és important que es contempli en aquesta Moció, que ens agradaria també que fos acceptat pels proposants, en el sentit que nosaltres demanem vaixella de plata a casa nostra si la vaixella de plata ens la porten altres administracions. Nosaltres compartim absolutament aquesta idea, però resulta que a la nostra Administració, en el que en depèn, encara estem menjant amb els dits, que són els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres, això, no ho voldríem: voldríem que amb la vaixella de plata s'establissin els coberts de plata corresponents, i en aquest sentit demanaríem, en primer lloc, que es faci un esforç des de la Generalitat per establir la doble via en el nostre sistema ferroviari; dic això perquè no és qüestió d'uns quilòmetres, sinó recordar-los —són dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya— que la Generalitat disposa, sense la línia de Sarrià-Tibidabo, més interna de la ciutat, de 184 quilòmetres, dels quals 31, només, són de doble via. Vol dir que, a més a més, hi ha uns problemes greus, que és l'amplada d'aquesta via: tenim diverses amplades, i el que cal fer és que, ja que anem a procedir a fer, des de les administracions competents, una amplada de via europea a l'ample i al llarg de tot l'Estat, fem que també les nostres vies s'adeqüin a aquestes amplades, a fi i efecte que qualsevol tren que vingui de París no tan sols pugui arribar a Barcelona, o a Tarragona o a Lleida, sinó que també pugui arribar a Manresa o a Igualada —i crec que l'Alcalde de Manresa ens ho agrairia. En un altre sentit, és demanar-los que acceptin aquest punt perquè, d'aquesta manera, els Ferrocarrils de la Generalitat, que van néixer amb vocació europea... Ningú pot oblidar que els ferrocarrils Sabadell-Terrassa, Sarrià-Sabadell-Terrassa, van néixer com la línia que havia d'enllaçar amb els ferrocarrils europeus i, per tant, el que faríem, en qualsevol cas, no és més que continuar la tasca insigne d'aquells patricis fa més de cent anys, i que, per tant, significaria l'enllaç de la xarxa catalana amb la xarxa europea.

Demanar i agrair al Grup de la majoria que es llegeixi amb atenció les nostres esmenes, i ben segur, ben segur que, si arribéssim a un acord, podríem procedir d'ara endavant a un debat seriós i rigorós, amb conclusions, amb resultats i amb millores en el sistema ferroviari de Catalunya.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. L'Agrupació parlamentària del CDS? Té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, gràcies, senyor President. Per manifestar que votarem favorablement els cinc punts de la Moció que ens proposa el Grup de Convergència i Unió, subsegüent a la interpellació sobre la política general del transport ferroviari. I ho farem perquè estem d'acord amb la regulació de la partici-

pació de la Generalitat en les empreses públiques de l'Estat, bé sigui en la forma que conté el redactat dels punts 1, 2 i 3 de la Moció, o bé mitjançant l'adopció, total o parcial, d'alguna de les esmenes que ha presentat el Grup Socialista. I perquè estem d'acord, també, que cal instar el Govern de l'Estat i la RENFE a definir el que considerem una bona solució també per connectar amb França, per a connectar amb l'Atlàntic, d'aquesta via fèrria «Vitx»-Puigcerdà, fins a Tolosa... —«Vitx», he dit?, doncs «Vic»! (*Rialles.*) Perdó, tothom té dret a equivocar-se. Gràcies.

I també vull aprofitar aquesta oportunitat per fixar la nostra posició, que considerem important, en aquest punt cinquè de la Moció, que està despertant força polèmica. Efectivament, senyor President, el TGV ni és un ferrocarril de rodalies, ni és un ferrocarril que es pugui fer a pams, com s'està fent el tram Madrid-Sevilla, sense cap tipus de projecció futura, perquè els ferrocarrils són i seran massa importants en el disseny del model del transport futur. El TGV, si és alguna cosa, és un ferrocarril europeu, i ens ha de servir per connectar-nos amb Europa i per connectar Europa amb nosaltres, la qual cosa vol dir que, en bona part, en aquesta qüestió —i cada vegada més en més qüestions—, depenem del que facin a Europa i, en aquest cas en particular, del que facin a França. I s'ha de dir —i fins ara no s'ha dit o, almenys, no s'ha dit amb tota la claredat que caldria— que, en aquest moment, França ha apostat decididament per l'itinerari París-Avinyó-Marsella, en comptes de París-Avinyó-frontera espanyola, i que el projecte del traçat de la desviació Avinyó-frontera espanyola, ni està acabat de redactar i està en un procés molt semblant al que nosaltres aquí considerem com el d'informació pública de totes les persones, de totes les entitats, de totes les administracions públiques implicades.

En conseqüència, creiem que dins del concepte «continuar impulsant la introducció del TGV des de França per la Jonquera», creiem que hi han d'estar incloses les ampliacions de les gestions internacionals amb França, per tal de conèixer —si es donen— les veritables intencions franceses sobre el tram Avinyó-frontera, i intentar incidir-hi.

Considerem que, si no ho fem així, podríem estar ficats un cop més en un debat absolutament inútil, el debat d'un ferrocarril que no sortiria d'enlloc i no aniria a parar a cap lloc. Diem i repetim que, fins que considerem que, fins i tot considerant que la redacció del punt cinquè nos ens sembla la més adequada, com que en compartim els criteris, també li donarem el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup Mixt vol fixar posició? (*Pausa.*) El Popular tampoc... El Grup d'Iniciativa? (*Pausa.*) Senyor Ignasi Riera, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Com que també pertanyo al grup de diputats que fem ús quotidià del ferrocarril i dels trens, agraeixo la interpellació i la Moció subsegüent. Nosaltres votarem favorablement els tres primers punts de la Moció. En el cas concret del punt tercer, ens agradaria més si el proponent acceptés la redacció de l'esmena que substitueix l'actual text que proposa el Grup Socialista, però, tant si l'accepta com si no, la votarem favorablement.

Pel que fa als punts 4 i 5, ens abstindrem, i ens abstindrem —no em sap gens de greu manifestar-ho així— per ignorància confessada; és a dir, tota la qüestió del TGV, tota la qüestió de la gran ordenació de les grans línies, em sembla que és una

qüestió molt complexa i en la qual no em sap greu de confessar que ens falten elements per poder decidir el vot favorable en aquests dos punts.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Frederic Martínez per pronunciar-se sobre les esmenes presentades pel Grup Socialista.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Gràcies, senyor President. Jo, un petit èmfasi, abusant de la benevolència de la Presidència, senyor Ignasi Riera: tots som diputats del Parlament de Catalunya, per tant, de tot Catalunya, per tant, hauria de conèixer el nostre tren, i si el conegués segur que el votaria a favor. En el punt 5 no hi entro, però el punt 4 ja existeix.

Bé, anant a les esmenes, senyor Esteve Tomàs, de les seves esmenes, de la primera hem preparat una transaccional, i dic «hem» perquè l'hem preparada amb col·laboració del senyor Tomàs, i hi estem totalment d'acord. L'únic és que, abans d'acceptar, bé, de passar la transaccional a la Mesa, jo voldria aclarir una cosa perquè després no hi haguessin malentesos: l'esmena transaccional diu: «emprendre les mesures de diàleg i negociació amb el Govern central per al desenvolupament de l'article 53 de l'Estatut d'Autonomia per tal que el Govern central procedeixi a regular la participació del Govern de la Generalitat...», fins aquí totalment d'acord, però continua: «i de les comunitats autònomes amb les empreses públiques de l'Estat». Miri, a mi no em fa cap recança, a nosaltres no ens en fa cap, però en diverses ocasions diversos grups, el nostre, vostès, han manifestat una certa reticència a explicitar temes que van més enllà de l'àmbit de Catalunya. Si vostès que, a última hora, tenen la iniciativa i la responsabilitat allà, hi estan d'acord, nosaltres, cap inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Quant a la seva esmena número 2, de moment l'aparquem un moment, sap? Quant a l'esmena número 3..., ens demana en la seva esmena número 3 que suprimim això d'«instar el Govern de l'Estat». N'hem parlat en privat, però penso que n'hem de deixar constància pública. No li ho podem acceptar i com que el senyor Riera no ho coneix, però jo sí, li ho explicaré. L'any 84, RENFE va classificar les línies en «deficitàries» i «altament deficitàries». I el Govern de l'Estat fou qui proposà de tancar les «altament deficitàries», no RENFE; fou el Govern de l'Estat. Per tant, la decisió última queda clar que no és de RENFE, queda clar que és del Govern de l'Estat. Per tant, per experiència pròpia, vostè comprendrà que no li ho podem acceptar.

Quant a l'esmena número 4, estem totalment d'acord..., estem totalment d'acord que no hi estem d'acord, perquè jo li he fet una proposta que no m'ha contestat. (*Rialles i remor de veus.*) Què posem: «concloure els estudis i donar resposta»? (*Pausa. Remor de veus.*) Senyor Esteve Tomàs, si us plau... (*Pausa.*) Bé, el text de l'esmena transaccional diu: «Concloure els estudis i donar resposta, abans del 31 de desembre d'enguany, sobre l'establiment d'una línia regular de TALGO a Tolosa de Llenguadoc», i res més. Si us plau... (*Pausa.*) «I on convingui», perquè penso que això..., és clar, vostè ens marca *Burdeos*, però penso que això correspon als tècnics... O sigui, no es tracta de tancar cap porta; es tracta de deixar-les precisament obertes. Ja sabem de les seves aficions gastronòmiques, com ens deia el Conseller, i per què ha d'anar cap a *Burdeos* i

cap al nord, però com que jo sóc un ignorant d'aquest tema li dic: «i on convingui». (*Rialles i remor de veus.*)

Quant a la seva —ara sí— esmena número 3, l'hem substituïda totalment i, en lloc del que deia jo en el punt 2, perdó, en lloc del que dèiem nosaltres en els punts 2 i 3, quedaria substituït, la seva esmena també, per dos subpunts que dirien: «instar el Govern de l'Estat a desplegar totalment la Llei d'Ordenació del Transport definint la xarxa nacional integrada i, ensems, descentralitzant la resta».

El segon punt seria: «Com a conseqüència del punt anterior, el Govern de la Generalitat, i d'acord amb l'article 11.9 de l'Estatut, procedirà, en el més breu termini possible, a crear un consorci o l'organisme adient, amb la participació de les administracions afectades, per tal de coordinar de manera integrada els transports de rodalies i regionals.» (*Remor de veus. Pausa.*)

I quant... —demano la benevolència de la Presidència—, quant a la seva sisena esmena, dos comentaris, perquè són dos temes. Vostè ens diu: «Enllestir amb la màxima urgència la construcció de la doble via en les línies ferroviàries dependents dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, on s'escaigui». D'acord, senyor Tomàs? (*Pausa.*) Senyor Tomàs: «on s'escaigui». (*Remor de veus.*) I dic això, no ho dic amb cap contrasentit, però perdonin vostès, els qui coneixem el territori sabem que el cremallera de Núria és Ferrocarrils de la Generalitat, i a ningú li passarà per la baterola —perdonin l'expressió— de fer doble via allà dalt. (*Rialles i remor de veus.*)

«Així com procedir a la unificació de totes elles a l'ample europeu». Senyor Esteve Tomàs, en aquesta li entenem la intenció, però jo li faré una pregunta en tres temps i li demano que reflexioni. Primer, ha valorat vostè —o el seu Grup— el cost econòmic que es deriva de canviar el carrilet de Manresa i la xarxa de metros de Barcelona a ample europeu? (*Rialles i remor de veus.*) N'ha valorat el cost econòmic? Centenars de milers de milions de pessetes.

Segona part: ha valorat els inconvenients que es deriven per als usuaris quant a canviar les andanes, les catenàries i les vies? (*Remor de veus.*) I el temps que això significa? I la «guinda» del pastís..., perdoni, la cirereta: un cop això estigui fet, quin benefici se'n deriva, per a l'usuari? (*L'I. Sr. Camps i Rovira diu: «Cap!». Remor de veus.*) Cap. Li ha contestat el senyor Jaume Camps amb molt d'encert: cap.

Permetrà, per tant, que quedi en el capítol de les intencions; li recollim la idea, però, si us plau, no la plasmem en l'esmena, perquè, a part que els recursos de la Generalitat tots sabem que són escassos i d'això ens queixem, penso que dedicar-los a aquest aspecte fóra malbaratar-los.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martínez. (*Pausa.*)

El senyor Esteve Tomàs accepta aquestes transaccionals? (*Pausa.*)

El Sr. TOMÀS: Senyor President, em sembla que la pregunta és si jo retiro les meves esmenes en funció..., però, en qualsevol cas, jo ja tenia ganes de contestar al senyor Diputat, perquè, doncs, molt m'agradaria haver fet el debat amb ell. No l'he pogut contestar i, en tot cas, hi ha alguns punts que tinc fosc, que potser estaria bé que els aclaríssim. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: No, no, no. Domini's les seves ganes de...

El Sr. TOMÀS: No, no, simplement dir-li que en el tema del consorci no he entès ben bé com ha quedat en la transaccional. Queda «consorci», no? (*Remor de veus.*)

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Sí, sí, un consorci.

El Sr. TOMÀS: Sí.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: «A crear», diu «un consorci».

El Sr. TOMÀS: Un consorci, molt bé. Doncs..., Després, em sembla que no m'ha parlat de l'esmena número 5..., de l'esmena nostra número 5 no m'ha dit res; no sé quin és el...

El Sr. PRESIDENT: La votarem separatament. No hi ha transaccional, de manera que...

El Sr. TOMÀS: Molt bé. I en l'esmena número 6, estic d'acord a suprimir les observacions que ha fet el senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*Pausa.*)

Procedirem a la votació del text de la Moció, punt per punt, i així no hi ha problema a votar les que han estat acceptades, les esmenes transaccionals...

(*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí?

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, amb els canvis que hi ha hagut, crec que fóra útil per a tota la Cambra que es donés lectura a cada un d'aquests punts que s'inclouen, a mesura que es vagi votant, o a tots inicialment.

El Sr. PRESIDENT: Té raó.

(*Pausa.*)

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Punt número 1: «Emprendre les mesures de diàleg i negociació amb el Govern central per al desenvolupament de l'article 53 de l'Estatut d'Autonomia, per tal que el Govern central procedeixi a regular la participació del Govern de la Generalitat i de les comunitats autònomes en les empreses públiques de l'Estat».

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Procedirem a votar aquest punt.

Vots a favor?

Aquest punt ha quedat aprovat per unanimitat.

En el segon punt també hi ha una esmena transaccional. Senyora Secretària, vol llegir?

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Instar el Govern de l'Estat a desplegar totalment la Llei d'Ordenació del Transport, definir la xarxa nacional integrada, ensems que es descentralitzi la resta. Com a conseqüència del punt anterior, el Govern de la Generalitat, i d'acord amb l'article 11.9 de l'Estatut, procedirà, en el més breu termini possible, a crear un consorci amb la participació de les administracions afectades, per tal de coordinar de manera integrada els transports de rodalies i regionals.»

(*L'I. Sr. Martínez i Ibáñez demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Què passa, senyor Martínez?

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Perdó, és que jo de paraula he dit —i aquí està ratllat en el paper—, però ho he dit de paraula quan llegia, que allò ratllat, «o organisme adient», valia. Ja veurà la senyora Secretària que diu «el consorci o organisme adient».

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «A crear un consorci i l'organisme més adient...» (*Remor de veus. Pausa.*) «O».

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Votarem aquest segon punt.

Vots a favor?

Aquest segon punt ha quedat aprovat per unanimitat.

El tercer punt no té esmenes. (*Pausa.*) I es vota a continuació.

Tercer punt... (*Remor de veus.*) Decau? Molt bé, doncs decau el tercer punt.

El quart sí que té esmena. (*Remor de veus.*)

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Concloure els estudis i donar resposta abans del 31 de desembre d'enguany sobre l'establiment d'una línia regular de Talgo a Tolosa de Llenguadoc i Bordeus.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Es procedeix a la votació d'aquest punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest quart punt ha quedat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Votem el cinquè punt de la Moció.

(*L'I. Sr. Martínez i Ibáñez demana per parlar.*) Sí?

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Si us plau, el cinquè punt, el retirem en benefici de l'esmena del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: L'esmena número...?

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Cinc.

(*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí. És el text de l'esmena socialista afegint-hi «on s'escaigui». (*Veus de «no».*) No?

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: L'esmena número 5, del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Com? (*Remor de veus.*)

El Sr. TOMÀS: Senyor President, per ajudar-lo, és a dir... (*Rialles.*) No, i té raó perquè el tema és complicat, sí. El punt número cinc de la Moció queda decaigut, retirat, eh?, i en canvi es votaria l'esmena número 5 del nostre Grup, tal qual, íntegra.

El Sr. PRESIDENT: Íntegrament.

El Sr. TOMÀS: I que seria el punt corresponent en l'ordenació de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

Doncs, es vota l'esmena número 5, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest darrer punt de la Moció ha quedat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Perdó, perdó, senyor President, queda un punt per votar! (*Rialles.*) Malgrat l'ambient, queda un punt per votar, i és l'esmena socialista número 6, que he dit ben clarament que acceptàvem la meitat amb un afegit i l'altra meitat no.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es reprèn la sessió. (*Rialles.*)

La Moció tindrà un altre punt que consistirà en l'esmena número 6, del Grup Socialista que en aquest moment se sotmet a votació.

Vots a favor?

(*L'I. Sr. Martínez i Ibáñez demana per parlar.*) Sí?

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Senyor President, he demanat votació separada entre la primera meitat i la segona meitat.

El Sr. PRESIDENT: Si no em precisa quina és la primera meitat...

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Senyor President, ho he dit amb tota la seriositat del món, ho he dit des de la tribuna, ho he repetit abans i la repetiré ara. «Enllestir amb la màxima urgèn-

cia la construcció de la doble via a les línies ferroviàries dependents dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya», amb l'afegit que té vostè a la taula escrit: «on s'escaigui». Fins aquí una votació, i la resta a part.

El Sr. LATORRE: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, jo crec que si la segona part de l'esmena no s'accepta per part del proponent de la Moció no s'hauria de votar.

El Sr. PRESIDENT: És evident! De manera que es vota aquest darrer punt que serà: «enllestir amb la màxima urgència la construcció de doble via a les línies ferroviàries dependents dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya on s'escaigui», i punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt de la Moció ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Ara sí, se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

(*La sessió se suspèn a les dues del migdia i quatre minuts.*)

La sessió es reprèn dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Les preguntes de la número 1 a la 9, les dues incloses, han quedat posposades. Procedeix, doncs, començar per la pregunta 10; no hi és el Diputat que l'ha de formular... Senyor Pueyo, li toca la pregunta.

Pregunta al Consell Executiu sobre la crema d'un canyissar a la cua de l'embassament de Cellers (Pallars Jussà)

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President, demanem excuses. El motiu de la nostra pregunta és que l'any 1989, el mes d'abril, per primer cop, i, per segon cop, el mes de març d'enguany, de 1991, es van cremar intencionadament unes hectàrees, unes catorze hectàrees, enguany, de canyissar i bosc de ribera a la zona de la cua de l'embassament conegut com de Cellers o de Terradets. Aquesta zona és un terreny forestal, a més a més, és una zona inclosa en el projecte de parc natural del Montsec, és una zona que ha estat inclosa en les diverses redaccions del PEIN, és una àrea significativa important d'hivernada i cria d'ocells aquàtics a l'interior de Catalunya, i, tanmateix, planteja per a les poblacions afectades una proble-

màtica derivada de la concentració de mosquits i porcs senglars, concentració que entenem que pot ser corregida amb mesures no pas tan rotundes ni radicals com l'incendi de catorze hectàrees.

Entenem que amb la crema d'aquesta àrea s'han vulnerat una sèrie de lleis, de lleis del Parlament de Catalunya: la Llei Forestal, la Llei de Defensa dels Animals, i s'han vulnerat altres convenis i directives europees, i, com sia que s'ha especulat —aquesta informació, la podem ampliar—, s'ha especulat amb la presència i, fins i tot, amb la intervenció de membres de la guarderia forestal en el moment de la crema d'aquesta zona, i s'ha especulat també amb l'existència d'un possible permís verbal per procedir a aquest fet, voldríem preguntar-li a l'Honorable Conseller, doncs, què sap el Govern de la crema intencionada de catorze hectàrees de bosc de ribera i canyissar, el proppassat 12 de març, a la cua de l'embassament de Cellers, al Pallars Jussà?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Evidentment, tal com ha preguntat el Diputat preguntant es va produir aquesta crema a la cua de l'embassament de Cellers, una crema de canyissar. Aquesta crema, evidentment, no va ser autoritzada per cap servei del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, atès que aquesta crema es va produir, a més a més, fora de l'època de prohibició específica d'encendre foc al bosc que estableixen els Decrets 63/88, i que especifiquen i concreten que, del 15 d'abril al 15 d'octubre, no es pot, evidentment, encendre foc, i, els focs que s'hagin d'encendre en aquell moment requereixen una autorització del Departament.

Per tant, en aquest sentit, no va haver-hi cap autorització del Departament per poder fer aquesta crema.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Pueyo pot repreguntar.

El Sr. PUEYO: Sí, gràcies. Senyor Conseller, tanmateix, el moll de l'os de la nostra pregunta no rau en el fet que s'hagués sol·licitat permís per a efectuar una crema, com si es tractés d'una crema de rostoll, perquè, en aquest cas, estem parlant de catorze hectàrees de bosc de ribera que, com li recordava abans, té unes implicacions i un reconeixement mediambiental importants.

Per una altra banda —aquesta és una part de la pregunta—, la segona part era si li constava, al Conseller, que s'havia produït la presència, en algun moment d'aquests fets, de membres de la guarderia forestal, perquè, com vostè ja sap, s'ha produït una denúncia a la Fiscalia de l'Audiència de Lleida, i, a més a més, segons declaracions de l'Alcalde de la Guàrdia de Noguera, del municipi de Castell de Mur, doncs, segons declaracions de l'Alcalde, sembla ser que sí, que en aquells moments va haver-hi presència, diu, per controlar, de membres de la guarderia forestal de Tremp, i, per una altra banda, sabem que el sindicat o els sindicats que agrupen aquests guardes forestals han iniciat tràmits per garantir una hipòtica defensa jurídica, en el cas que la denúncia a l'Audiència prosperi. Per tant, tot plegat ens fa pensar que sí que va haver-hi, en aquest fet, presència de membres de la guarderia forestal.

En qualsevol cas, voldríem conèixer la versió o l'opinió del senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. El Conseller té la paraula per contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Evidentment, quan es va..., assabentats que s'havia produït aquest incendi, la guarderia forestal va presentar-se en el lloc on s'estava cremant aquest canyissar, per tal d'impedir que aquest foc s'estengués a altres terrenys circumdants i pogués provocar danys majors. Nosaltres tenim... La informació que consta al Departament és que són exactament sis hectàrees les que es van cremar, d'aquest canyissar, que era un canyissar d'aiguamoll i que, evidentment, té una regeneració ràpida, de pocs mesos, en què recuperarà la seva anterior situació.

En aquest sentit, l'Alcalde de Castell de Mur, si es va adreçar per demanar un permís per a la crema, sempre se li va dir que, evidentment, no corresponia al Departament, fora dels períodes abans esmentats pel Decret, d'autoritzar cap mena de crema en aquest sentit. De tota manera, val a dir, en aquest sentit, que possiblement el Departament o la persona responsable no va demostrar una sensibilitat pel que era el canyissar i pels problemes que aquest canyissar podia, d'alguna manera, comportar pel que feia a la presència de mosquits i altres animals que podien malmetre el conreu, i s'estudiarà que, en el futur, qualsevol acció que s'hagi de fer enfront d'aquests animals, no s'hagi de fer mitjançant la crema, com aquesta vegada va ser feta, en detriment, doncs, d'aquest canyissar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Preguntes al Consell Executiu sobre les dificultats que comportarà la sentència del Tribunal Suprem per a la realització del centre recreatiu a Vila-seca i Salou i sobre les raons dels endarreriments en l'inici de la construcció del centre recreatiu a Vila-seca i Salou

Les preguntes 11 i 12 han passat a ser per resposta escrita i, per consegüent, passem a la pregunta número 13, que formula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot.

Pregunta al Consell Executiu sobre la responsabilitat del personal docent envers els alumnes fora de l'horari escolar

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Una sentència contra el director d'un centre docent de Sant Cugat va provocar un seguit de dimissions de directors de centres del Vallès i d'arreu de Catalunya, així com un seguit de mobilitzacions que van tenir el seu dia àlgid dimecres, dia 10 d'abril d'enguany, precisament per la preocupació que planteja el tema que és objecte d'aquesta pregunta; és a dir, la regulació de la responsabilitat del personal docent envers els alumnes fora de l'horari escolar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. El senyor Riera ja sap que aquest és un tema que ja ha estat molt discutit i explicat, i que, realment, en anteriors respostes a altres preguntes, jo ja hi vaig donar algunes referències.

Vull completar allò que ja vaig dir dient que, a conseqüència d'una reunió de la mesa sectorial dedicada específicament a aquest tema, la mesa sectorial que hi ha entre el Departament d'Ensenyament i els sindicats representants dels mestres, es va crear una comissió per tal d'estudiar aquest tema que planteja el senyor Riera. De fet, aquesta comissió ha creat dos grups de treball: un, específic, per estudiar el tema aquest de la responsabilitat dels directors i els mestres, i, un altre, format per juristes, per tal d'estudiar el tema de la protecció als alumnes en cas de risc.

El primer grup de treball està partint de la base de fer una delimitació de la responsabilitat en l'exercici de les funcions docents o directives, només aquelles que estiguin compreses en el pla anual del centre que, com sap el senyor Riera, és aprovat pel consell escolar. Les reunions d'aquest grup segueixen, però, de tota manera, m'és molt grat d'informar el senyor Riera i la resta de les senyores i els senyors diputats que aquestes reunions s'han celebrat amb un gran esperit de col·laboració, i que espero que dintre de poques setmanes es podran donar per finalitzades, amb un acord total.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senzillament per agrair la resposta i per demanar que, en tot cas, i en la mesura que hi hagi ja respostes sobre aquest tema, poguem ser informats d'aquestes respostes al Parlament. Per una raó: perquè el tema interessa no únicament els ensenyants, sinó també els pares, els responsables de centre i els ajuntaments, que tenen preocupacions ben específiques en el tema d'ensenyament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Vol intervenir el senyor Conseller? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Molt breument. M'he oblidat de dir-li, senyor Riera, un tema que dóna satisfacció a això que repreguntava en aquests moments, i és que la nostra representant al grup de treball primer que li he esmentat, que és la Directora General de Planificació Escolar, té previst de tenir reunions amb les associacions de pares, amb representants de les associacions de pares, per tal d'informar-los del curs d'aquestes negociacions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta la formula també el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera, sobre els mecanismes de suplència dels professors d'EGB. Té la paraula el senyor Riera.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els mecanismes de suplència dels professors
d'EGB en període de baixa*

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. A totes les empreses acostuma a ser problemàtica la substitució del personal de baixa. En el cas concret d'un centre educatiu,

tots sabem fins a quin punt distorsiona l'absència –naturalment, se suposa que sempre involuntària– del personal docent; donat l'índex de perillositat que la feina docent comporta, sembla que sovint aquests índexs de baixa són importants, d'absentisme laboral, són importants i, per tant, la pregunta era sobre els mecanismes de suplència dels professors d'EGB en període de baixa, tant dels períodes curts de baixa com dels períodes més llargs de baixa, molt sovint per temes com maternitat, malaltia llarga, etcètera.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula l'Honorable Conseller per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, senyor Riera, aquí hi ha una discrepància entre el títol i la pregunta –i això potser s'hauria hagut d'aclarir abans, i és culpa meua no haver demanat una explicació–: en el *Butlletí Oficial del Parlament*, número 259, el títol diu: «Pregunta al Consell Executiu sobre els mecanismes de suplència dels professors d'EGB en període de baixa»; ara bé, la pregunta que es formula sota diu: «Quins són els mecanismes de suplència dels professors d'ensenyament mitjà quan estan de baixa?» És d'ensenyament mitjà, senyor Riera –pregunto?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, senyor President, era d'ensenyament mitjà; jo també també he quedat sorprès per la transcripció, però he pensat que el *lapsus* sempre ens permetria, una altra vegada, preguntar el que no fos contestat avui.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Conseller, si no està en condicions de respondre...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: No, jo, senyor Riera, si la seva intenció era saber què passa amb els ensenyaments mitjans, aquesta és la resposta que jo tenia preparada, i ara li puc donar satisfacció.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Bé, des d'aquest punt de vista, senyor Riera –i perdoni que abans no aclaríssim això personalment–, en els casos que vostè diu que s'ha d'atorgar alguna llicència pels motius que sigui: per infantament, per malaltia, per matrimoni, per assumptes propis, etcètera, les delegacions territorials disposen –com sap, sens dubte, el Diputat preguntant– d'uns llistats on apareixen ordenats els candidats que, en iniciar-se el curs, ja han participat en la convocatòria de nova contractació i reuneixen les condicions per poder ser nomenats.

Val a dir, de tota manera, que en determinades especialitats –licenciats en ciències exactes, filologia anglesa, enginyeria tècnica, arquitectura, etcètera–, resulta difícil trobar professors substituïts una vegada començat el curs acadèmic. De tota manera, en aquest sentit també li voldria dir, al senyor Riera, que nosaltres estem fent tots els esforços –amb les campanyes d'informació que fem prop dels alumnes d'ensenyament mitjà– per tal d'animar-los, a aquests alumnes, a estudiar carreres universitàries, curtes o llargues, que després tenen una utilitat per al país i per a ells mateixos i que els donen una ràpida col·locació.

En aquest sentit, també a través del Consell Interuniversitari, estem mirant d'incrementar encara més el nombre d'estudiants en la branca de matemàtiques, que és una de les més mal servides des del punt de vista de l'ensenyament mitjà.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Per indicar que hem tingut ocasió de viure, darrerament i amb una certa intensitat, el mal efecte que fa que en centres d'ensenyaments secundaris hi hagi un percentatge important d'absentisme laboral per part dels docents. En reunions que hem hagut de fer, en tant que pares, en aquest cas, de fills que l'any que ve han de triar a quin tipus de centre van, molt sovint et trobes pares que diuen: «Els centres públics tenen un professorat excel·lent, però, en canvi, no tenen previstos mecanismes de substitució a la curta», i l'anecdota, en aquest cas concret..., ja sé que les propostions subcontràries en filosofia mai no demostren res, però l'acumulació de propostions subcontràries demostrant que hi ha molts casos d'absentisme crec que creen una mala imatge de l'ensenyament públic justament en els ensenyaments mitjans. I és per aquesta raó que em penso que la possibilitat de regular millor el tema seria interessant per a tothom.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, senyor Riera, una altra cosa que podria afegir al que li he dit abans és que el que són absències de curta durada poden ser cobertes fàcilment per professors del centre —titulars, els que no estan de baixa—, perquè, en definitiva, aquests professors tenen un horari que consta de divuit hores lectives fixes i sis de complementàries, i aquestes sis complementàries són les destinades, efectivament, a realitzar aquestes funcions de suplència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem a la següent pregunta, que també formula el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera, sobre el calendari previst per a l'inici de les activitats universitàries al Baix Llobregat. Té la paraula el senyor Riera.

Preguntes al Consell Executiu sobre el calendari previst per a l'inici de les activitats universitàries al Baix Llobregat, sobre les especialitats que impartiran els nous centres universitaris de titularitat pública a la comarca del Baix Llobregat, i sobre el projecte d'impartir ensenyaments universitaris a Cornellà de Llobregat

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, si m'ho permet, formularia en una sola pregunta les preguntes 15, 16 i 17, que són les darreres preguntes de la llista que ens ha estat dreçada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queden acumulades.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Són tres preguntes relacionades amb el tema de les activitats universitàries al Baix Llobregat. En diferents ocasions hi ha hagut una representació de la comarca del Baix Llobregat que s'ha entrevistat amb l'Honorable senyor Conseller per manifestar la preocupació que hi havia a la comarca, una de les comarques, des del punt de vista demogràfic, més importants de Catalunya —en tot cas, la més important que no té, fins ara, centres universitaris—, per aconseguir tenir centres universitaris per a la comarca.

En aquestes reunions amb el senyor Conseller, hi havia representants del consell comarcal, representants dels sindicats, representants d'organitzacions empresarials, representants, tam-

bé, polítics: els diputats del Baix Llobregat al Parlament de l'Estat i tres diputats de la comarca al Parlament de Catalunya, el senyor Rafié, el senyor Jordà i jo mateix. Sempre hem qualificat de positives aquestes reunions, des del punt de vista del to, del tarannà i, fins i tot, de les expectatives que s'obrien per al Baix Llobregat, on era reivindicada, de forma..., tampoc no gosaré a dir massiva, però sí amb una notable participació popular, la quarta universitat. Una vegada ja aclarit on anava a parar la quarta universitat, es van obrir un seguit d'escletxes, de portes i d'esperances per dir: «Hi haurà estudis universitaris al Baix Llobregat.» El problema és que, immediatament després, ha sorgit com una mena de *carroussel* de propostes que no sabem exactament d'on sorgeixen, i en aquests moments hi ha moltes expectatives a pobles i ciutats diferents de la comarca, per dir: «Els estudis universitaris vindran aquí» i, fins i tot, sobre les activitats universitàries que hi haurà en aquests centres. És per això que formulàvem aquestes preguntes, senzillament per aclarir i per evitar que hi hagi opinions que després provoquin frustració, senzillament perquè la base documental o la base informativa inicial era errònia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President, i gràcies, senyor Riera, per formular aquestes preguntes, que em permetran d'aclarir públicament quin és l'estat de la qüestió en aquests moments.

Efectivament, el senyor Riera té raó quan es refereix a les reunions mantingudes amb diverses representacions de la comarca del Baix Llobregat, i sempre se'ls va dir el mateix: que tenen tota la raó amb la formulació de la seva sol·licitud, atès que, realment, el Baix Llobregat, una comarca no solament amb molts habitants sinó amb molts estudiants universitaris, no tenia un sol centre situat dintre la mateixa comarca, bé que els tenia a prop. Decidit això... Perdó, aclarit això es va decidir —i jo em vaig comprometre aquí mateix en aquestemicicle— a fer tots els possibles perquè en un futur immediat —i aquest futur immediat serà l'inici del curs vinent 1991-1992— anés algun centre universitari al Baix Llobregat.

Al mateix temps es va aclarir també, es van aclarir també dues coses més: una, que per una sèrie de circumstàncies semblava que allò més idoni era instal·lar en el Baix Llobregat estudis tècnics, i una altra que aquests estudis tècnics dependrien naturalment de la Universitat Politècnica de Catalunya.

Hi ha hagut —com diu el senyor Riera—, realment, tota una sèrie de propostes i contrapropostes sobre la ubicació d'aquestes escoles tècniques, d'aquest campus de la Politècnica al Baix Llobregat. Sobre això, després de fetes tota una sèrie de consideracions i uns estudis, li puc dir quant a la ubicació al senyor Riera dues coses: primera, que estem d'acord —el Rector de la Universitat Politècnica i el Departament d'Ensenyament— a crear un campus específic en una determinada zona, la ubicació de la qual és més o menys coneguda, però en els detalls de la qual jo no hi entraré, atès que part és propietat de l'INCASOL i part ha de ser, segurament, subjecta a expropiació, però una zona que requereix totes les condicions per establir un campus universitari excel·lent. Però això no serà possible, definitivament, fer-ho d'una manera immediata. I per tant, s'ha buscat una solució de recanvi alternativa —més que alternativa provi-

sional— a l'espera que, en el termini de dos o tres anys, es pugui inaugurar el nou campus amb edificacions que naturalment encara s'han de projectar i fer.

Li puc dir en aquests moments que gairebé hi ha un cent per cent de garanties en el sentit que els estudis seran iniciats provisionalment el 91-92 en un edifici ja edificat i en aquests moments no ocupat per ningú, que pertany al Departament d'Ensenyament, a Esplugues de Llobregat. I seran aquí, naturalment, fins que estiguin disposats els nous edificis del nou campus de la Politècnica del Baix Llobregat.

Quant a l'altura dels estudis, el Consell Interuniversitari de Catalunya ja va veure i donar la seva aprovació a la creació, per part de la Universitat Politècnica, d'una escola, un nou campus d'estudis politècnics al Baix Llobregat; això ara també s'ha tramès —aquesta proposta— a Madrid, al Consejo de Universidades, que ha d'informar també favorablement, i que no dubtem que hi informará, abans de l'inici de les seves activitats. La intenció és que en aquest nou campus, en aquest nou edifici, aquest nou centre —més ben dit—, que el nou centre que es crearà, a part de la seva ubicació, tingui de moment dues branques: una, serà destinada a l'ensenyament de l'enginyeria tècnica de telecomunicacions, estudis molt importants dels quals ni a la ciutat de Barcelona ni als seus voltants no hi ha aquests moments cap centre públic —n'hi ha un de privat que va quedar integrat d'acord amb la Llei que es va aprovar ahir, a la nova universitat Ramon Llull, però no n'hi ha cap de públic; n'hi ha un altre de públic a Vilanova, però cap a Barcelona—, i aquesta és la part del centre que, sens dubte, iniciarà les seves activitats el proper mes de setembre-octubre amb —si no m'equivoco— cent vuitanta alumnes de primer curs.

Així mateix a l'espera que el Consejo de Universidades de Madrid acabi d'aclarir quines seran les titulacions definitives pel que fa l'enginyeria tècnica industrial, que, com el senyor Riera sap, se subdivideix en diverses branques, alguna d'aquestes branques, una o més d'aquestes branques, seran també fetes un cop definides per aquest centre d'estudis universitaris politècnics que, repeteixo —i acabo— dependrà de la Universitat Politècnica i tindrà una ubicació definitiva en uns magnífics terrenys del Baix Llobregat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Més que repreguntar per acabar de constatar que he entès bé les respostes. És a dir: pel que fa al calendari, curs 91-91, provisionalment, en un centre que havia estat centre d'ensenyament secundari a Esplugues de Llobregat; aleshores, de moment, especialitat de telecomunicacions; tot això amb estudis que depenen de la Universitat Politècnica, per tant, en aquests moments, no amb perspectives immediates de creació d'una nova universitat, per entendre'ns, i per tant, també, que els acords signats entre el Rector de la Universitat Politècnica i l'Alcalde de Cornellà, senyor Josep Montilla, que és alhora President del Consell Comarcal, a través del qual es parlava de la cessió de terrenys en el terme municipal de Cornellà de Llobregat per a la nova universitat, de moment, en tot cas, és un gest simbòlic però que no té repercussions, diguéssim, universitàries, acadèmiques immediates. És senzillament per saber si he entès bé les respostes i per això les reformulava.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller senyor Laporte pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, senyor President, molt breument. Efectivament, els estudis que s'iniciaran l'octubre seran d'enginyeria de telecomunicacions. Aclareixo —i em sembla que ja ho he dit abans— que és enginyeria tècnica de telecomunicacions. O sigui, una carrera curta, de tres anys, no una carrera llarga, que la carrega llarga sí que ja es fa en el campus nou de la Universitat Politècnica a Barcelona.

En segon lloc, jo no he parlat de nova universitat; de moment no diré que fem una nova universitat per cessió, però gairebé, i de moment no pensem que el mapa universitari de Catalunya hagi de passar de les que hi ha actualment ja creades i de les tres universitats de Girona, Lleida i Tarragona-Reus. Això no vol dir que en un futur més o menys immediat aquest campus de la Politècnica no pugui ser independent de l'actual i es pugui crear allí una nova universitat. No li puc donar informació suplementària sobre aquest tema.

I finalment, realment té raó el senyor Riera en el sentit que hi ha unes negociacions i, fins i tot, tinc entès la signatura d'un conveni entre el President del Consell Comarcal i l'Alcalde de Cornellà, senyor Montilla, i el Rector de la Universitat Politècnica, senyor Gabriel Ferrater. No cal dir que això va ser un gest de bona voluntat per part del President i Alcalde, senyor Montilla, que el senyor Ferrater va acceptar, però, pel que es veu —i aquest és un tema en el qual jo no he intervingut directament—, però, pel que es veu, han sorgit diverses dificultats urbanístiques que no han fet aconsellable tirar endavant per aquesta via.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Aplicació i el Desplegament de les Lleis d'Ordenació Territorial, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Gimeno, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula.

Moció subsegüent a la Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Aplicació i el Desplegament de les Lleis d'Ordenació Territorial

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. Ara fa quatre anys, el Parlament de Catalunya aprovava amb l'únic suport del Grup de Convergència i Unió les lleis d'ordenació territorial. Creiem que quatre anys de vigència d'aquestes lleis ens van permetre, amb una certa perspectiva en el Ple passat, fer una reflexió i un balanç del que han significat aquestes lleis en aquests temps i, en conseqüència, impulsar, si s'escau, l'acció de Govern.

De la substanciació de la interpel·lació, el nostre Grup parlamentari en va treure dues grans conclusions. La primera, l'incompliment important, per part del Govern, d'aspectes centrals de les pròpies lleis; ens referim, especialment, a la descentralització de la Generalitat i a la presentació, per part del Govern, de la iniciativa legislativa de província única. En efecte, la Llei 5/87, del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, estableix, a la Disposició Addicional Primera, que —i llegeixo textualment—: «Un cop constituïts els

consells comarcals, en el termini màxim de tres mesos, el Govern presentarà la iniciativa legislativa de província única». I en aquesta mateixa Llei, la Disposició Addicional Segona, diu que: «Simultàniament a la iniciativa anterior» —aquesta de la província única— «i en el mateix termini, el Govern presentarà una proposta de divisió de Catalunya en regions i una proposta de descentralització.»

La segona conclusió és que mai a la història de Catalunya el nivell de complexitat i de confusió de l'Administració ha estat tan gran com avui, absolutament mai; ni en la dictadura franquista, ni en la transició, ni en els primers temps de la democràcia; mai han existit a Catalunya tants nivells d'Administració. Això va clarament en contra dels criteris principals d'un tema d'organització territorial que és la simplicitat, l'eficàcia i que l'Administració no sigui cara.

En definitiva, no s'han complert aspectes fonamentals que les lleis determinaven. Hem construït, estem construint, estan construint vostès una administració que reproduïx els vicis d'allò que, reiteradament, hem estat denunciant, els vicis del centralisme, però també hem de dir que Catalunya ha experimentat, per desgràcia, les conseqüències i la dinàmica negatives que ha comportat l'aprovació d'unes lleis de caràcter constituent, com ho eren les lleis d'ordenació territorial, sense un mínim consens i que, a més a més, no s'han portat a terme aquestes mateixes lleis en els aspectes que podien considerar-se més positius o de més utilitat per als ciutadans.

Aquestes raons ens van portar a presentar la Moció substantiada amb els cinc punts següents. En el primer punt plantejarem que «el Parlament de Catalunya constata l'incompliment pel Govern de la Generalitat de la Llei 5/87, del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, en relació amb la presentació d'un projecte de llei que divideixi el territori de Catalunya en regions». Amb aquesta base, el que proposem és que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a la presentació de l'esmentat projecte de llei abans de finalitzar l'any 91.

El segon punt parla de la transmissió de competències als consells comarcals i el que proposem és: «El Parlament de Catalunya veu amb preocupació la lentitud en el procés de traspasar competències cap als consells comarcals. En aquest sentit, el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a:

»a) Dotar els consells comarcals d'un sistema de finançament que permeti la consolidació definitiva d'aquests.

»b) Accelerar el traspàs de competències cap als consells comarcals.

»c) Elaborar un pla gradual que aportï els mitjans que permetin dur a la pràctica els plans d'actuació comarcal, per tal que hi hagi una actuació tendent al reequilibri territorial.»

No voldria que se'ns digués que les diputacions s'estan buidant, que la Generalitat està passant competències als consells comarcals perquè —el que entenem— la majoria dels traspassos són traspassos de recursos finalistes, és a dir, traspassos en què es diu als consells comarcals: «Us passem tants de diners per fer aquesta, aquesta, aquesta i l'altra actuació», i l'únic que ha de fer el consell comarcal és repartir els diners i justificar els ingressos i que les despeses hagin estat correctes. És a dir, els consells no tenen competències, els consells el que fan és administrar recursos aliens. I això entenem que no és un traspàs de competències.

El tercer punt de la Moció planteja que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu perquè adopti les mesures que consideri més efectives per tal de procedir al buidat de les diputacions amb les transferències dels recursos econòmics corresponents. El Conseller Gomis, a la interpellació i després en diverses declaracions a la premsa, deia: «No té sentit la província única si no hi ha buidat de les diputacions». El buidat de les diputacions és un imperatiu legal d'aquestes mateixes lleis i el que demanem aquí és que es procedeixi, de la forma que el Consell Executiu consideri més efectiva a aquest buidat i procedeixi en conseqüència a complir els altres aspectes de la Llei.

En el punt quatre diem que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a desenvolupar una política municipal, potenciadora de l'autonomia municipal. En aquest sentit el Parlament insti el Consell Executiu a la creació del fons de cooperació municipal, tantes vegades demanat, i a la presentació urgent al Parlament de Catalunya d'un projecte de llei sobre competències urbanístiques dels ens locals que, si més no, iguali les competències municipals en matèria urbanística dels ajuntaments catalans a les dels ajuntaments de la resta de l'Estat.

I finalment, un cinquè punt, més referit a l'àmbit metropolità de Barcelona, on diem: «El Parlament de Catalunya constata, després de quatre anys de vigència de la Llei 7/87, per la qual s'estableixen i regulen actuacions públiques especials a la conurbació de Barcelona i a les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa, les greus insuficiències d'aquesta i insti el Consell Executiu a presentar enguany un projecte de llei que reguli el fet metropolità del conjunt de la regió I, inspirat en el principi de respecte de l'autonomia local i amb criteris de simplicitat i eficiència».

Entenem que tota aquesta Moció el que fa és recordar algunes de les obligacions que té el Govern, algunes que especialment té el Govern de Convergència i Unió, ja que va ser el que va impulsar i aprovar les lleis de la forma que estan redactades i, per tant, aprovades i que, fruit d'aquesta lògica de demanar el que és llei, ens votaran afirmativament tots els grups de la Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. No s'han presentat esmenes en aquesta Moció i, per consegüent, es pot passar directament a la intervenció dels grups que ho sol·licitin. L'Agrupació parlamentària del CDS; té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. La Moció que ens planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya pretén definir l'alt grau d'insatisfacció d'aquest Grup pel nivell de compliment de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, d'abril de 1987.

Començarem per dir, senyor President, que compartim plenament aquesta insatisfacció. En la Moció se'ns parla bàsicament de quatre qüestions: una primera qüestió és la que fa referència a les diputacions i a la província única; una segona qüestió seria els consells comarcals; una tercera qüestió seria l'autonomia local, i finalment, la quarta qüestió seria la conurbació de Barcelona.

Pel que fa a la primera de les qüestions esmentades, tenia raó l'altre dia en la resposta a la interpellació quan el Conseller de Governació parlava que si tots plegats no érem capaços de resoldre satisfactòriament no ja la qüestió del buidat competen-

cial de les diputacions provincials, sinó, el que és més important —perquè en definitiva el buidat és una derivació del que diré—, el nou model interadministratiu per Catalunya. No cal parlar de província única, ni de la divisió de Catalunya en regions.

Es tracta, doncs, d'un problema merament operatiu del que estem parlant. Si ja al molt complicat mapa administratiu de què «gaudim» —entre cometes— avui a Catalunya afegim aquestes noves qüestions no farem més que complicar la vida al ciutadà, que és en definitiva l'últim destinatari de l'acció de totes les administracions. És per això, senyor President, que ens abstindrem als tres primers punts d'aquesta Moció: al punt 1, al punt 2 i al punt 3.

El punt 4 és un càntic a l'autonomia municipal, que compartim plenament i per això votarem favorablement aquest punt de la Moció. En aquest càntic es continua demanant la creació d'un veritable Fons de Cooperació Municipal que ja ha esdevingut una vella aspiració dels municipalistes d'aquest país, que any rere any anem reclamant-lo, si més no en la discussió dels Pressupostos de la Generalitat de cada any.

Finalment, manifestar que votarem en contra del punt cinquè de la Moció, perquè el seu contingut no s'adapta al nostre model territorial per Catalunya. Un dels més greus errors que ha comès el Govern de Convergència i Unió ha estat promoure l'extinció de l'antiga Entitat Metropolitana de Barcelona. Els que creiem que el fet metropolità és un fet molt important; els que considerem que la conurbació barcelonina hauria d'haver tingut el tractament d'una comarca especial, que a nosaltres ens agrada dir «la comarca metropolitana de Barcelona», amb més extensió de la que ja tenia l'antiga entitat metropolitana, i també amb més competències; els que creiem tot això no podem donar suport a aquest punt cinquè de la Moció.

En conseqüència, senyor President, i a la vista del que hem exposat, demanaríem votació separada dels punts 1, 2 i 3, conjuntament, i del 4 i el 5, individualment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem favorablement el text íntegre de la Moció presentada per Iniciativa i ho farem amb el convenciment ple que el Govern de la Generalitat està incomplint la legislació emanada d'aquest Parlament, una manera aquesta de reduir encara més la modestíssima sobirania d'aquesta Cambra, en aquest cas per un clar pecat d'omissió, de manca de voluntat política nacional d'un Govern que en aquest tema concret no té l'excusa —ara no, tampoc— d'adjudicar les culpes a l'enemic extern, és a dir, al Madrid de sempre.

Descentralitzar Catalunya, descentralitzar l'Administració de la Generalitat, creant regions, donant més contingut als consells comarcals i als ens locals, i alhora buidant les diputacions de poder econòmic i polític, és un objectiu que s'adiu perfectament amb els nostres.

En definitiva, es tracta, i d'aquí ve el nostre vot favorable, de superar la fase eixorca i prehistòrica del provincialisme espanyol i iniciar el camí d'una administració realment àgil, moderna, eficaç i catalana. Si mai una cosa així s'arribava a aconseguir seria —pel seu caràcter insòlit— una novetat magnífica.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Exclusivament, per anunciar la nostra abstenció a aquesta Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, per posicionar-me respecte a la Moció presentada. Dir-los que l'altre dia vaig escoltar amb molta atenció la intervenció que va fer el Diputat interpellant, i també la resposta de l'Honorable Conseller de Governació, el senyor Gomis. Saben que aquest tema a mi, personalment, m'interessa moltíssim i, per tant, aquest tipus d'interpellacions i de diàlegs, doncs, els segueixo amb molta atenció.

D'aquell debat, i després del que he llegit en els extractes del plenari passat, he tret unes consideracions, que és que el Diputat interpellant es preguntava dues coses fonamentals, que eren el grau de compliment de política territorial i la incidència d'aquestes lleis a la societat catalana; aquests eren els dos eixos vertebradors de la seva interpellació.

I també de la resposta de l'Honorable Conseller en vaig treure uns trets, la veritat, uns trets molt importants, al meu entendre, que és que en el seu discurs apareixen expressions noves, com, per exemple, ja parla de transferències de serveis de les diputacions a la Generalitat. Aquest és un concepte, si ho volen, gairebé programàtic: que les diputacions, les seves competències queden resumides en el que diuen les lleis bàsiques, tant de l'Estat com de la Generalitat, i que la resta són serveis que fa en substitució d'una altra administració, que és qui té la competència —que és la Generalitat—, que ha de decidir si delega a aquestes administracions aquests serveis o bé se les queda, les exerceix directament; però, en qualsevol cas, que les diputacions no tenen altres competències que les que estableix la Llei Municipal, les lleis d'ordenació territorial de Catalunya i la Llei Bàsica de Règim Local. Això és molt important; es un tema conceptual que nosaltres li donem un valor immens.

El segon és que el senyor Conseller parla del redimensionament de les administracions locals, i molt concret del redimensionament de les diputacions. Això significa un canvi d'opinions positiu, respecte al paper d'aquestes institucions, i especialment de la seva tasca territorial, que desenvolupen tant en els àmbits de Tarragona, Lleida, Girona com de Barcelona.

I finalment que les competències dels consells comarcals no són competències que es treuen d'una màniga, o que vénen d'aquí o que vénen d'allà, sinó que les lleis són molt clares, diu que vénen de lleis sectorials, i que aquestes lleis sectorials s'han d'aprovar pel Parlament de Catalunya, i que el Parlament de Catalunya les anirà aprovant d'acord amb les necessitats i la voluntat del Consell Executiu, cosa que nosaltres compartim. I que si es fan bé les coses, aquest tema no ha d'ocasionar cap tipus de problema, com no ha ocasionat, fins ara, cap tipus de problema la Llei de Museus, i que, per tant, a nosaltres ens sembla una via correcta.

D'aquí constatem, doncs, per una banda, que el que deia el senyor Saura l'altre dia tenia raó, és a dir, hi ha un incompliment

ment en l'aplicació de la Llei, que pràcticament no s'ha desplegat la LOT, potser això no és una mala notícia, potser és una bona notícia que no s'hagi desplegat, perquè ha permès o pot permetre reflexionar entorn al seu futur, i que el Grup Socialista, des de l'inici d'aquesta última legislatura, i com a conseqüència del seu paper molt actiu en les lleis de política territorial, en el seu moment, i després, posteriorment, en els debats subsegüents, hem estat demanant i formulant, interpellant, demanant al Consell Executiu un desplegament acurat i realista per evitar la divisió entre una Catalunya real i una Catalunya oficial; és a dir que no es produís a Catalunya el que s'ha produït en altres indrets.

Però això ens porta a dir que com que hi ha indicis de reflexió en el Govern; com que veiem que segurament poden canviar coses en el futur; que estem a les portes d'una nova legislatura d'administració local, que vol dir que hi poden haver canvis de persones o de composicions en les administracions locals, ens sembla que en aquest moment no té molta importància —ho dic sincerament— si s'ha fet o no s'ha fet aquella llei, si s'han dotat o no s'han dotat econòmicament uns consells comarcals, si s'han donat més o menys competències a aquests consells, sinó que del que es tracta és que d'ara endavant s'arreglin els problemes derivats d'aquelles —segurament, en bona part— males lleis. Entre elles..., abans el senyor Diputat que m'ha precedit ho ha dit molt clarament, perquè en el tema metropolità hi ha una mala legislació entorn a la solució del tema metropolità que cal corregir.

D'aquí que, una vegada més, nosaltres diem que el que cal és parlar d'aquestes lleis; el que cal és retrobar el consens que en el seu moment no es va saber trobar; el que cal és redefinir les lleis, tornar-les a valorar, tornar-les a definir i segurament retocar-les, per fer-les més actives, més positives i segurament que responguin a les necessitats de la societat catalana, que és el que es preguntava el meu company, el Diputat senyor Saura, l'altre dia, quan interpellava respecte al futur d'aquestes lleis.

I en aquest sentit dir que nosaltres el que farem és abstenir-nos en els punts 1, 2, 3 i 5, en tant que creiem que en aquest moment el tema no és a favor ni en contra, sinó tornar a aconseguir nous nivells de diàlegs i de discussió entre totes les forces parlamentàries, i que sí que votarem el punt 4, perquè no té res a veure amb les lleis de disposició territorial, i que es diu una cosa molt important, que és que d'una vegada per sempre —ho hem dit ja potser deu, dotze, quinze, vint vegades, no ho sé, moltíssimes vegades, desenes de vegades— es creï un Fons de Cooperació Municipal per als municipis de Catalunya i s'atorgui a aquests municipis el mateix tractament legislatiu, quant a la seva competència legislativa, en matèria urbanística.

Dissortadament, i per una decisió del Consell Executiu de la Generalitat, els municipis de Catalunya estan discriminats respecte als municipis de fora de Catalunya en matèria urbanística, i que el que demanem —i amb això ens sumarem al vot— és que aquests municipis tinguin les mateixes facultats i les mateixes competències, i que si fos així i s'aproves per unanimitat, hauríem fet un pas endavant molt important per a la vida dels nostres municipis i, per tant, per a la vida dels nostres ciutadans.

Ho reitero: 1, 2, 3 i 5, ens abstindrem, i el punt 4 el votarem a favor.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió vol manifestar, en relació amb la Moció que estem debatent, que coincidim amb l'exposició que va fer el senyor Conseller, i nosaltres creiem que les lleis en aquest moment s'estan desenvolupant i que el que cal fer és complir-les, portar-les endavant i, dintre de tot aquest conjunt de les quatre lleis d'ordenació territorial, donar una prioritat al desenvolupament de l'organització comarcal de Catalunya.

El senyor Conseller ho va explicar clarament i nosaltres no hem de fer res més que ratificar-ho.

Sí que m'agradaria, abans de començar el comentari dels diferents punts de la Moció, fer una manifestació davant de la Cambra. L'altre dia el Diputat que va fer la interpellació ho va dir, i avui ho ha tornat a dir el Diputat que ha defensat la Moció: «aquestes quatre lleis que vostès es van aprovar tots sols»; això no és cert. Aquestes quatre lleis no van ser aprovades únicament pel Grup de Convergència i Unió, sinó que van ser aprovades amb majories diferents, amb el vot de força grups, i que aquestes lleis en molts punts, amb els diputats que en aquell moment del Grup del PSUC que el portaven, vam tenir amplíssimes coincidències, i penso que les lleis van sortir força millorades d'aquest treball conjunt.

Per tant, vull manifestar explícitament que no és cert que aquestes lleis vagin ser aprovades només amb els vots del Grup de Convergència i Unió, sinó que van ser votades per diferents grups i amb majories variables —això és veritat— i que, potser sí, destacar que hi va haver un grup que clarament es va quedar sol en aquesta Cambra defensant altres posicions.

Passem a tractar els quatre punts de la Moció, perdó, els cinc punts.

El primer punt fa referència al compliment de les disposicions addicionals de la Llei de diputacions. L'altre dia també, quan es va fer la interpellació, es parlava de les dues addicionals; sortosament, a la Moció això ja s'ha corregit i només es parla de l'addicional segona, perquè l'addicional primera ha estat complerta pel Govern de Catalunya. El Govern de Catalunya, el dia 19 d'octubre de 1988, va aprovar una proposta concreta per donar una estructura uniprovincial a Catalunya que la va enviar al Parlament; la Mesa del Parlament, en sessions del 4 i de l'11 de novembre de 1988, ho va tractar, i va acordar —cert, per majoria— d'enviar aquesta Proposta a la Comissió primera perquè constituís una ponència conjunta que tractés les qüestions de les addicionals primera i segona. Per tant, aquesta qüestió en aquests moments, i des de fa mesos, està a disposició del Parlament de Catalunya. Nosaltres no podem aprovar instar ara el Govern d'una cosa que el Govern ha fet, ha enviat al Parlament, i que el Parlament té. Per tant, el nostre vot serà negatiu en relació amb el primer punt de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

En relació amb el punt segon: el punt segon de la Moció parla de la lentitud del procés de traspàs de competències als consells comarcals. Evidentment, el procés de traspàs de competències o el procés de traspàs de serveis, o aquest procés d'anar dotant els consells comarcals de competències i de recursos té sempre una doble vessant. Per una part, de les compe-

tències i recursos que li puguin venir des de la Generalitat de Catalunya i, per altra, les que li puguin venir des dels serveis, perdó, des de les diputacions.

En aquest cas la Moció, en el punt segon, sembla que només fa referència a la Generalitat de Catalunya. Nosaltres no podem votar aquest punt. Creiem que tan important com puguin ser els traspassos des de la Generalitat són els traspassos des de les diputacions i, per tant, nosaltres no podem donar suport a aquest segon punt.

El tercer punt; el tercer punt de la Moció fa referència concretament al buidat de les diputacions. Aquí el senyor Conseller va fer-hi referència i molt concreta, i jo també voldria insistir-hi.

A veure, hi ha dues situacions aquí; una situació, la que voldríem els diputats del Grup de Convergència i Unió; nosaltres voldríem que el tema de donar una estructura uniprovincial a Catalunya hagués avançat, que fos ja aprovada i, evidentment, aleshores no caldria que parléssim del tema diputacions, perquè, en tenir Catalunya una estructura uniprovincial, les diputacions haurien desaparegut i s'haurien integrat al Govern de la Generalitat. Aquesta seria la situació que nosaltres voldríem; però no la tenim, aquesta situació; en tenim una altra en la qual les quatre diputacions continuen existint i nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, sempre volem ser molt respectuosos amb totes les lleis. Per tant, també hem de respectar que existeix un nucli de competències de les diputacions que nosaltres no podem treure. Hem de respectar aquest nucli.

Per tant, fer servir la terminologia de «buidat de les diputacions», ara com ara, nosaltres no hi podem estar d'acord. Nosaltres podem estar d'acord amb un redimensionament de les diputacions, d'anar passant totes aquelles competències i recursos que es puguin, sigui als consells comarcals quan això sigui possible, quan, perquè es necessiti una actuació coordinada, hagin de passar a la Generalitat, tota la voluntat de redimensionar a la baixa les diputacions, però no aquesta terminologia d'un «buidat de les diputacions». Per tant, nosaltres tampoc en aquest punt tercer podem donar-hi suport.

Passem al punt quart, sobre el tema de potenciar l'autonomia. Home!, potenciar l'autonomia, en general, nosaltres hauríem de votar-ho afirmativament. Imagino que tots els grups de la Cambra estan d'acord que l'autonomia municipal ha de ser mereixedora de tot el respecte i que totes les administracions l'han de potenciar.

Ara, anem a verure explícitament quins són els dos punts amb què ens concreta el Grup d'Iniciativa aquesta acció potenciadora de l'autonomia municipal. Per un costat, el fons, la creació del fons de cooperació municipal. Bé, com saben les senyores i els senyors diputats, els pressupostos de la Generalitat de Catalunya tenen un Fons de Cooperació Local. Aquest Fons de Cooperació Local es dotat cada any pel Govern de Catalunya i aleshores va destinat fonamentalment i únicament als consells comarcals. Per què? Home, doncs perquè la redistribució que nosaltres voldríem poder fer, aquest Parlament tindria dret, d'acord amb el que estava en l'Estatut, l'article 48.2, que els ingressos dels ens locals de Catalunya poguessin ser percebuts des de la Generalitat, però redistribuïts d'acord amb els criteris legals existents. D'aquest article 48.2 se'n fa una lectura, a parer nostre, completament esbiaxada i es deixa únicament i exclusivament la Generalitat com a ens pagador de les subvencions que vénen de l'Estat.

Donada aquesta lectura, que ens impedeix que els consells comarcals puguin tenir cap dotació econòmica; també donada la prohibició explícita en la Llei de Finançament de les Entitats Locals que els consells comarcals puguin rebre altre tipus de finançament, comprendran que és lògic que ara per ara la Generalitat de Catalunya destini el Fons de Cooperació Local íntegrament als consells comarcals. Per tant, per aquest motiu, nosaltres tampoc podem votar el punt número 4.

Certament, el punt número 4 té un segon punt, que és el tema de les competències urbanístiques. Aquest tema, o aquesta qüestió, és més delicat. El nostre Govern pensa que sí que s'hi hauria de donar una solució i que els municipis, els municipis grans, haurien de poder desenvolupar aquestes competències urbanístiques. Però, en canvi, quant als municipis petits, també pensa el nostre Govern que fóra bo que fossin els consells comarcals qui poguessin aprovar els plans parcials i els plans especials. Aleshores cal buscar una solució entre que els municipis grans, que tenen serveis, s'ho puguin fer ells, i els municipis petits que ho puguin delegar als consells comarcals. Aquesta és una qüestió, per part del Govern de Catalunya, en estudi, i en aquest moment nosaltres no estem en situació de poder aprovar aquest punt 4 amb el redactat que ha presentat el Grup d'Iniciativa.

Queda, finalment, el punt cinquè de la Moció del Grup d'Iniciativa, que és el que fa referència al tema de la regió I i el tema del fet metropolità. Nosaltres tampoc donarem suport a aquest punt perquè creiem que els treballs que s'estan desenvolupant del Pla territorial parcial o, si ho volen d'una altra manera, del Pla Territorial Metropolità de Barcelona, és un camí per resoldre els problemes i les necessitats en matèria, sobretot, urbanística i d'ordenació del territori de tota la regió I. Creiem que aquest és un bon camí i que el que cal fer és impulsar els treballs d'aquest Pla Territorial Metropolità de Barcelona. I, per acabar, només recordar que des de Convergència i Unió tenim tota la voluntat de continuar desplegant les lleis d'organització territorial amb diàleg, amb voluntat de negociar, buscant sempre els màxims consensos, però sí amb una limitació, i aquesta limitació d'aquest desplegament és el compliment de les quatre lleis que el Parlament de Catalunya, l'any 1987, va aprovar.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Passarem a la votació. Votarem separatament els tres primers punts de la Moció, conjuntament tots tres: primer, segon i tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests tres primers punts de la Moció han quedat rebutjats per 5 vots a favor, 50 en contra i 15 abstencions.

A continuació se sotmet a votació el punt número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El quart punt ha quedat rebutjat per 19 vots a favor, 50 en contra i 1 abstenció.

Es vota a continuació el punt cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El cinquè punt ha quedat rebutjat per 5 vots a favor, 51 en contra i 15 abstencions.

Ara aquesta Presidència sol·licita l'assentiment del Ple per alterar l'ordre del dia en el sentit de tramitar en primer lloc el punt número divuit abans del disset. Ha estat sol·licitat per dos grups parlamentaris, tal com preveu el Reglament.

Té la paraula... O sigui, es tramita el punt número 18, divuitè, interpellació sobre la integració de l'atenció de la salut mental en el Servei Català de la Salut, que defensarà la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

**Moció subsegüent a la interpellació
sobre la Integració de l'Atenció de la
Salut Mental en el Servei Català de la Salut**

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores, senyors diputats, amb la substanciació de la interpellació sobre la Integració de la Salut Mental en el Servei Català de la Salut el nostre Grup parlamentari saludà positivament l'evolució de l'assistència a la salut mental a Catalunya en els dos darrers anys. Ho fèiem fonamentalment per tres raons: perquè hi ha hagut un primer nivell de traspàs de la Diputació a la Generalitat mitjançant un conveni entre les dues institucions que ha determinat que la Diputació delegui funcions en favor de la Generalitat; l'aprovació de la Llei d'Ordenació Sanitària, on es situa clarament que l'atenció en salut mental és una activitat del Servei Català de la Salut i defineix com s'ha de fer el traspàs i amb quins continguts, i per l'anunci en un decret del 28 de maig de la creació d'un programa de salut mental per a tot Catalunya. Per tant, fem una valoració positiva de la tendència d'aquesta problemàtica i també ho fem en relació amb l'inici dels treballs de la Conselleria pel que fa referència a la planificació i a la programació de l'atenció a la salut mental a partir dels recursos existents amb la participació dels professionals.

Tanmateix expressàvem quatre preocupacions; la primera, l'existència d'una territorialització no coincident entre la xarxa de salut mental i la xarxa sanitària general; la segona, l'actual divisió de l'atenció en salut mental entre la xarxa provinent de la Diputació i els neuropsiquiatres; la tercera, i aquesta molt important, l'actual situació de descapitalització amb absència notable de recursos intermedis: tenim un sector amb manca de recursos intermedis, d'ambulatoris, d'un seguit de prestacions sanitàries en el tema de la salut mental que, si no s'inverteix aquesta tendència, podria significar cronificar l'atenció en salut mental, i la quarta preocupació seria l'existència d'una xarxa d'atenció a les drogodependències separades de la salut mental.

Preocupacions, dèiem, que calia superar incidint en aquest punt amb les manifestacions de l'Honorable Conseller senyor Trias. En aquest sentit, proposem el contingut de la Moció:

«El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a:

»Primer, prosseguir els treballs d'elaboració del Programa de Salut Mental per tal que s'aprovi en el decurs de 1991. El Programa de Salut Mental, de caràcter quadriennal i dotat dels suficients recursos econòmics per superar l'actual situació de descapitalització del sector, potenciarà els recursos assistencials a nivell ambulatori i els sistemes d'hospitalització parcial i d'atenció a domicili que redueixin el màxim possible la necessitat d'hospitalitzacions amb especial atenció a la psicogeria-

tria, a la psiquiatria infantil i que contribueixi a l'acabament de la marginació dels malalts psiquiàtrics.

»Segon, prosseguir el procés d'integració de l'assistència psiquiàtrica en el sistema de cobertura pública del Servei Català de la Salut d'acord amb allò que preveu la Disposició Addicional Sisena de la Llei d'Ordenació Sanitària per tal que sigui efectiva en el decurs de 1991.

»Tercer, definir una territorialització dels recursos en salut mental coincident amb la xarxa sanitària general; integrar les xarxes assistencials avui diferenciades dels CAPIPS, CAS i circuits assistencials en salut mental.»

Els demanem, senyores i senyors diputats, el vot favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Ha presentat esmenes el Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Comentarem els tres punts de la Moció i defensarem al mateix temps les esmenes.

El primer punt, que diu fonamentalment que és la idea de prosseguir els treballs de l'elaboració del Programa de Salut Mental per tal que s'aprovi el 91, hem de dir que estem d'acord amb aquesta afirmació fonamental del punt, que fa referència als acords entre les diputacions catalanes i la Generalitat respecte a la presentació d'unes propostes d'integració de la xarxa psiquiàtrica a la xarxa general dins de l'any 1991 i en el marc de la Gerència d'Atenció Psiquiàtrica de la Generalitat, i consegüentment ens sembla bo donar suport a través d'aquesta Moció a aquesta afirmació que es fa.

Tanmateix, el segon paràgraf a partir del Programa de Salut Mental ens sembla que caldria fer alguna observació, que és que s'intenta dir en aquest paràgraf segon del primer punt com ha de ser aquest programa a presentar o aquestes propostes a presentar el 1991 i fonamentalment ho argumenta sobre la base del foment dels nivells d'ambulatoris, d'hospitalització parcial i de dia i d'atenció a domicili, la qual cosa és certa. És a dir, és un dels puntals, un dels eixos, una de les opcions prioritàries que, d'alguna manera, les propostes del programa haurien de contenir. Però hem de dir també que en trobem a faltar un segon, de punt, un segon puntal, un segon objectiu fonamental, que qualsevol reforma de l'atenció psiquiàtrica ha de contenir alhora aquesta, que és la reconversió dels hospitals psiquiàtrics. És inútil parlar de foment d'equipaments intermedis si no parlem alhora de reconversió i desmantellament dels hospitals psiquiàtrics, i pensem que el repte fonamental de la xarxa psiquiàtrica avui no és altre que aquest: la reconversió dels centres psiquiàtrics, dels hospitals psiquiàtrics, cap a centres pluridisciplinars, basats en els serveis socials i la transferència de l'hospitalització de malalts aguts cap als hospitals generals. Això és el que diuen les lleis que s'ha de fer, i això és el que ens sembla a nosaltres que s'ha de dir o s'hauria de dir a la Moció; alhora que diem «foment dels equipaments intermedis» hem de dir també «reconversió definitiva i franca dels hospitals psiquiàtrics», o tal com dèiem nosaltres a l'esmena «mesures per a la plena i definitiva desinstitucionalització dels malalts mentals residents en els hospitals psiquiàtrics».

Per tant, diríem que ens agradaria veure reflectida en aquest primer punt aquesta observació que fèiem, en el qual cas nosaltres votaríem favorablement.

Respecte al segon punt, que diu fonamentalment «que s'ha de prosseguir el procés d'integració de la xarxa psiquiàtrica dins del sistema general», hem de dir que lògicament donarem suport a aquesta afirmació; és un repte pendent i antic de la xarxa psiquiàtrica, volgut. També he de dir que és probablement un dels últims indrets del conjunt de l'Estat on això es produeix. Pensar, per exemple, que al País Valencià, en aquests moments, no n'hi ha, d'hospitals psiquiàtrics; tampoc n'hi ha a Andalusia i altres indrets del conjunt espanyol; anem a la cua en aquest sentit, però hem de dir que, encara que potser tard, és bo que una moció digui que s'ha d'integrar definitivament dins la xarxa general la psiquiatria, i que a més s'ha de fer d'acord amb la disposició addicional sisena de la Llei d'Ordenació Sanitària, que varem elaborar i que diu això: la virtualitat de la Moció és una, i és que a més de dir això i fer referència a la Llei d'Ordenació Sanitària, diu que això s'ha de fer el 1991, aspecte aquest que ens sembla positiu també, perquè com abans es faci millor. Conseqüentment, donarem suport al segon punt.

I el tercer punt, que diu: «definir la territorialització d'acord amb la general del sistema sanitari», òbviament també hem de donar suport a això, encara que nosaltres voldríem aquí establir algun aclariment, que és que ens sembla que la redacció de la Moció té algun nivell de confusió o, per no dir-ho confusió, diuen algun nivell de complicació que a nosaltres ens agradaria veure obviat. Per exemple, és la cita a la xarxa de drogodependències, i si bé ens sembla entendre pel redactat que el redactor no ho pretenia, ens sembla a nosaltres que es podria donar una confusió i això té els seus efectes, les seves conseqüències, que és entendre que la xarxa d'atenció a les drogodependències, o a les persones que pateixen drogodependències, s'ha de fer en el marc de la xarxa d'atenció a la psiquiatria, i aquesta és una vella polèmica, també, una vella polèmica que ens sembla que no hauríem de reiterar, perquè l'atenció als drogodependents s'ha de fer, però s'ha de fer en paral·lel i separatament de l'atenció als malalts mentals. Conseqüentment, tant una xarxa com l'altra han de ser integrades en el sistema general, però amb la seva personalitat pròpia. Proposaríem, en aquest cas, una tercera esmena, una tercera esmena que ens sembla a nosaltres que dient el mateix, que és de fet donar suport a aquesta idea de coincidència de territorialització i de combat contra la pluralitat de xarxes i l'establiment de xarxes paral·leles, que és el sentit del punt. Ens sembla que donant satisfacció a aquesta preocupació simplifica una mica la redacció i obvia el problema que ens semblava constatar.

Conseqüentment, resumint, direm, votarem a favor del primer punt, en el cas que s'acceptin les dues primeres esmenes. En el cas que no s'acceptin, votarem a favor del primer paràgraf del primer punt i ens abstindrem en el segon; votarem a favor del segon punt, i votarem a favor del tercer punt, en el cas que s'accepti igualment la tercera esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per l'Agrupació del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. En el primer punt de la Moció se'ns proposa prosseguir els treballs d'elaboració del Programa de Salut Mental per tal que s'aprovi en els decurs de 1991. Moltes vegades ja hem expressat des de la nos-

tra Agrupació parlamentària la necessitat que la planificació de l'assistència psiquiàtrica sigui assumida amb rigor i seriositat. De tota manera, avui volem recordar que un programa de caràcter quadriennal, com el que se'ns proposa, hauria de contemplar els següents punts, quatre punts; un primer punt d'establiment de criteris de prioritats assistencials; un segon punt, de necessitat de definir els recursos necessaris; un tercer punt d'adequació dels hospitals psiquiàtrics i dignificació en ells de les condicions de vida dels malalts. I, finalment, un quart punt, de necessitat de portar a terme una prevenció als efectes d'evitar accions que desbordin el quefer psiquiàtric.

Tot i estar d'acord amb la potenciació dels sistemes d'hospitalització parcial i d'atenció a domicili, el que altres en diuen psiquiatria comunitària com a intent de desinstitucionalització a l'objecte de restituir els drets civils dels malalts i la recerca d'humanització de les seves condicions de vida, volem cridar l'atenció perquè això, evidentment, no és gens fàcil ni senzill, i recordem l'experiència que a aquest efecte s'ha portat a terme en altres països.

És necessari, i estem d'acord amb el segon punt de la Moció, de realitzar un esforç coordinador de les accions entre les diferents institucions a l'objecte d'afavorir i accelerar la integració de l'assistència psiquiàtrica en el sistema de cobertura pública del Servei Català de la Salut. Des de la nostra Agrupació parlamentària, propugnem un apropament de la psiquiatria a la comunitat que faci possible un millor tractament dels trastorns mentals i eviti la marginació que pateix el malalt psiquiàtric. Per això estem d'acord amb la necessitat de definir la territorialització dels recursos en salut mental en la xarxa sanitària general i establir un veritable pla general d'assistència psiquiàtrica, és a dir, apostem per un pla que inclogui la creació d'una xarxa assistencial psiquiàtrica basada en criteris d'apropament comunitari i integrada dins la xarxa sanitària general. Aquests principis creiem que estan recollits en la Moció, per la qual cosa anunciem el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció secundària a la interpellació que vam tenir a l'últim ple, és una moció que hem de votar favorablement tenint en compte que ens mana prosseguir una sèrie de coses que la Conselleria ja ha endegat. Jo penso que és una moció que deixa en un bon lloc la Conselleria, es parla del Programa de Salut Mental com a prevenció de les malalties psiquiàtriques amb potenciació dels recursos assistencials tant a nivell ambulatori com d'hospitalització, tenint en compte la potenciació de les hospitalitzacions parcials —hospitals de dia, centres a mig termini—, totes aquestes coses fan que avui dia la psiquiatria tendeixi a buidar els hospitals psiquiàtrics i tot això és bo de cara a la reinserció del malalt. Per tant, aquest primer punt de la Moció, nosaltres el votarem totalment.

Quant al segon punt, que és la integració de l'assistència psiquiàtrica en el sistema de cobertura pública del Servei Català de Salut, amb el qual també estem totalment d'acord, doncs, també el votarem. I quant al tercer punt, jo també, per claredat, demanaria a la Il·lustre senyora Diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, Rosa Fabian, que és qui porta la Moció, la defen-

sa de la Moció, perquè també em sembla més clara l'esmena presentada pel Grup Socialista, si poguéssim fer la transacció d'incorporar-hi la paraula «funcionalment» després de «la xarxa sanitària general i integrar-hi «funcionalment...» la redacció que té el Grup Socialista, que quedaria; quedaria: «definir una territorialització dels recursos en salut mental, coincidint amb la xarxa sanitària general, i integrar-hi funcionalment les diferents xarxes assistencials relacionades amb l'assistència psiquiàtrica». En el cas que ells dos arribessin a aquest acord, doncs, nosaltres també la votaríem afirmativament.

Res més, moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyor Font, respecte a la primera esmena, jo no he entès quina ha estat la seva defensa, em sembla que no l'ha fet, i que només era per fer un punt d'addició que demanaria fer efectiva l'assistència psiquiàtrica. Senyor Font, de la nostra moció i l'impuls de la nostra interpellació justament és això, fer efectiva l'assistència psiquiàtrica; per tant, estem absolutament d'acord amb aquesta proposta.

Quant a la segona esmena, vostè ha dit que estava d'acord amb el nostre interès, també que diu en el segon punt, que és que es redueixin al màxim possible les necessitats d'hospitalització per endegar els sistemes intermedis; amb la seva esmena el que fa és donar un contingut més fort, més radical a aquesta proposta que compartim perfectament amb el Grup Socialista. Nosaltres ho diem de manera més suau: «que contribueixi a l'acabament de la marginació dels malalts psiquiàtrics». Atès que el Grup de Convergència i Unió assenyala que ens votaria favorablement aquests dos punts, aquests dos primers punts, tal com els ha redactat el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya, jo li demanaria al senyor Font que considerés la possibilitat de retirar les seves esmenes, que crec que recullen exactament el nostre esperit i, en tot cas, li diem que en el contingut de les paraules que acaba de dir, en la defensa de les seves esmenes estem absolutament d'acord, però que a fi de donar llum verd al fet que la Moció sigui aprovada per tots els grups de la Cambra i poder fer realment un seguiment d'aquest anhel que em consta que vostè té i que nosaltres també tenim, de fer efectiva l'assistència psiquiàtrica, ens sembla políticament més important que aquesta Moció pugui ser aprovada, i, per tant, tenir més eines per aconseguir aquest objectiu que a vostès i a nosaltres, i a tota la Cambra, ens impulsa a estar aquí discutint aquesta Moció, que deixar que aquesta Moció no s'aproves només per donar-li un caire, que, insisteixo, compartim totalment.

Quant a la tercera esmena, senyor Font, absolutament d'acord, i a més li agraim que ens hagi corregit en ares a la claredat de la redacció del nostre punt tercer. Per tant, i també perquè pugui ser aprovada per tota la Cambra, jo acceptaria la proposta del Grup de Convergència i Unió d'afegir «funcionalment»; li proposaria al Grup Socialista aquesta transacció i si s'acorda així, quedarien aprovats els tres punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El que passa és que el senyor Font no és qui per retirar; és vostè qui ha de decidir si ho accepta o no accepta.

La Sra. FABIAN: Jo l'acceptaria incloent-hi la paraula «funcionalment».

El Sr. PRESIDENT: «Funcionalment»; la tercera. I les altres?

La Sra. FABIAN: Les altres, en ares que s'aproves la Moció, no les acceptaríem.

El Sr. PRESIDENT: No les accepta. Moltes gràcies.

Sí, senyor Font.

El Sr. FONT: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Suposo que em demanarà votació separada, no?

El Sr. FONT: Separada dels dos paràgrafs del primer punt i per dir que acceptem la introducció de la paraula «funcional» al tercer punt de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem, doncs, a la votació en primer lloc, el primer paràgraf del punt primer.

Vots a favor?

Aquest paràgraf ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es vota el segon paràgraf d'aquest punt primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon paràgraf ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Votem ara, conjuntament, els punts segon i tercer de la Moció.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Autopistes, Autovies i Carreteres Dependents de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Esteve Tomàs; té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Autopistes, Autovies i Carreteres Dependents de la Generalitat de Catalunya

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, hi ha dies que un comença anant en tren i acaba anant per autopista, vull dir que... paciència.

Doncs, novament aquí per substantivar la Moció de la interpellació que vaig formular al Consell Executiu... *—(veus de fons) té xarampió, em sembla (remor de veus i rialles)—*, la interpellació que varem realitzar en el darrer Ple respecte als propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre autopistes, autovies i carreteres que depenen de l'Administració de la Generalitat.

Haig de dir-los, per això, d'entrada —i ho dic amb un cert orgull—, que aquesta interpellació o aquella interpellació ja ha tingut..., ja ha produït fruits, i d'això, n'estic molt content, perquè és difícil que una interpellació en matèria d'obra pública doni resultats tan aviat; resultats només en deu dies. I m'explicaré: per exemple, la interpellació que vaig formular ja ha obligat a definir-se el Consell Executiu a dir que construirà l'autopista Mataró-Granollers, que serà lliure de peatge i que es farà immediatament.

Espero, senyores i senyors diputats, que no passi, una altra vegada, com en unes altres eleccions —em sembla que eren les autonòmiques—, que també es va prometre el mateix i es va dir que començaria de seguida, i encara està per fer. Espero que aquesta vegada no sigui així, i, per tant, que el meu orgull no quedi ferit per una actitud purament electoralista.

El segon, que ja ha provocat, en el si del conjunt de quadres institucionals locals de Convergència i Unió, que es demani la construcció d'una carretera entre Manresa, Igualada i Vilafranca, i que sigui l'eix vertical vertebrador de la Catalunya, diguem-ne, profunda, central cap al litoral penedesenc. I em satisfà perquè és un gest que suma els esforços realitzats per aquest —humilment— diputat, en demanar —no fa gaires mesos, em sembla que fa tres mesos, tres mesos només!— que es fes aquesta carretera perquè era una carretera molt important, i que ja figurés una partida pressupostària en els Pressupostos del 91. Fa tres mesos es votà en contra; segurament, la intervenció meua d'aleshores ha produït el seu «xup-xup» que se'n diu —entre cometes— no?; vol dir que després se n'ha parlat, i finalment aquests quadres locals han dit: «Aquesta carretera fa falta».

Dic això, i, sincerament, vull dir-los que ja l'Alcalde de Vilafranca es posarà en contacte, ràpidament, amb els alcaldes afectats pel daixò per dir que fem la pinya —per dir-ho d'alguna manera— perquè aquesta carretera sigui possible que es faci de seguida.

Finalment, també he de dir que aquella interpellació provocà rodes de premsa, posteriors, del Conseller, la qual cosa vol dir que això és bo; vol dir que el Conseller ha parlat una vegada més de carreteres, que les carreteres han estat dins l'opinió pública i que les carreteres són tema de conversa, i, per tant, vol dir que va agafant un to de prioritat en el si de la discussió política del nostre país.

Dit això, passaré ja directament a la Moció —és un preàmbul necessari per a l'exposició de la Moció que presentem—, i dir-los que, en el primer punt, diem que: «El Parlament de Catalunya constata que els preus per quilòmetre de les autopistes i túnels de peatge dependents de la Generalitat són els més elevats de Catalunya.»

El senyor Conseller em va dir que no era veritat; jo procuro documentar-me bé del que dic, i, en tot cas, si estic errat, ho reconec, no passa res; però... Per tant, he fet un estudi acurat de totes les autopistes, dels concessionaris —ACESA, Iberpistas, Europistas, AUMAR, Vasco-aragonesa, AUCAL, AUDENASA, AUTEMA, Túnel del Cadí, etcètera—, i els haig de dir que sí, que la més cara..., les autopistes més cares, el quilòmetre més car d'autopista són les que depenen de l'Administració de la Generalitat, però de molt. De tal manera que, per exemple, el tema, la mitjana d'Espanya és d'11,18%, i que aquí són de 15,97; és a dir, quatre pessetes més per quilòmetre. I si parlem del túnel del Cadí, sumant tot el traçat, no només el túnel, és de 31 pessetes.

Per tant, constatem i es constata amb números i amb realitats que els preus són els més cars. Per què són els més cars? Ja ho vam discutir l'altre dia: segurament hi ha fórmules de ratificar aquesta errònia conducta en matèria de preus de peatge d'autopista, però, en tot cas, no el tocaré avui perquè no tinc temps.

El segon punt era el tema dels impactes ambientals. Diu que... Se'm va dir que la nostra Administració era l'única que aplica el Decret d'avaluació de l'impacte; escolti, presentarem

una iniciativa parlamentària perquè retiri aquest Decret, perquè si aquest Decret és el que ha provocat l'impacte ambiental en autopistes com Terrassa-Manresa o la del Garraf és que no serveix. Però, en qualsevol cas, en qualsevol cas, s'ha de passejar un per les carreteres i per les noves obres de Catalunya, i veure que l'impacte ambiental, la destrossa, el factor sobre l'ecosistema amb les obres que s'autoritzen des del Departament que hi ha al costat de la butaca del senyor Farreres, segurament és dels més elevats. I, per tant, s'ha de constatar perquè es modifiquin les polítiques.

El tercer és que l'estat de senyalització no és bo, no és bo. Jo els invito a un apassionant viatge per les carreteres catalanes que depenen de la Generalitat, i veuran com estan senyalitzades, de quina manera, com està l'asfalt, com estan les sortides i les entrades... Jo els hi invito. Perquè no es tracta, aquí, de parlar de números; segurament, el senyor Martínez, que aquest matí ha començat parlant de trens i ara també acabarem parlant de carreteres, i molt bé i amb molt de gust, de tractar-ho amb vostè, senyor Diputat... Em sortirà amb números, i em diràs no sé què i no sé què més, i compararà... No, escolti, passegem-nos per les carreteres, vinguin amb mi, vinguin amb mi, i jo els ensenyaré... (*Remor de veus.*) No, ho dic molt seriosament, perquè el que jo voldria és lluir de bona administració, i dir: «Les carreteres que depenen de la meua Generalitat són les millors de Catalunya i són les millors d'Espanya i són de les millors d'Europa»; això és el que jo voldria dir, no el que estic dient. (*Veus de fons.*) ...I són les millors de la Generalitat. (*Rialles.*)

El quart punt seria que hi ha una manca de revisió del Pla de Carreteres, que manté —demanem, es constata una manca de previsió del Pla de carreteres— criteris obsolets i de valoracions estadístiques superades per les dades reals, que ha provocat greus perjudicis a la solució del trànsit que circula per les vies dependents de la Generalitat.

Novament se'm va dir que això no es correspon..., jo els remeto que mirin la pàgina 105 —n'he fet la fotocòpia, per si algú en dubta— del Pla de Carreteres, on es diuen els números de vehicles per mil habitants —que jo l'altre dia els vaig llegir— i que el senyor Conseller em va dir que no era veritat. Jo, sincerament, si aquest Pla de Carreteres està superat, vol dir que n'hi ha un altre?... No ho sabem, des de les files del Grup Socialista no ho sabem; però com que molt ens pensem que no és veritat, el que sí que és cert és que els números amb referència al volum de trànsit, els vehicles que circulen per les carreteres, el volum de mercaderies que es transporten, etcètera, són xifres que no s'ajusten a la realitat, que no han contemplat la superació de la crisi econòmica, i que, per tant, si continuem treballant amb aquests paràmetres, segurament no resoldrem el problema del trànsit, i l'hem de resoldre, perquè si no es resol des dels principis, les bases, els paràmetres amb els quals es van formular els plans de carreteres, serà molt difícil, encara que tripliquem —i segur que ha triplicat— el volum, com va dir l'altre dia el senyor Conseller, encara que tripliquem les inversions o quadripliquem, com que encara són..., no estem en paràmetres adequats, són recursos encara insuficients, anem incrementant l'acumulat dels dèficits, vol dir que mai no en sortirem i que la pesseta gastada des de l'Administració de la Generalitat en matèria de carreteres mai serà rendible, mai serà útil, i que, per tant, cal revisar els paràmetres inicials per formular projectes adequats a la realitat actual de Catalunya.

Em penso que el que estic dient és molt sensat; és, simplement, dir: «Doncs, sí, no s'ha revisat; doncs, sí, les xifres que tenim no són les adequades; doncs, sí anem-les a revisar», que és el que nosaltres demanem en la nostra Moció.

I, finalment, que la construcció —és el darrer paràgraf del primer punt—, que la construcció dels grans eixos han sofert importants retards, i això el mateix Conseller Molins, en les últimes declaracions, va dir que és veritat, que no té cap obligació de fer l'eix transversal fins al 2004. Consta que hi ha un retard fins al 2004. Escolti, si era per al 2004, segurament que els qui en surten afectats són els ciutadans que viuen en la influència de l'eix, però també de tots els catalans que esperàvem molt d'aquest eix; però és que, a més a més, aquest eix se'ns va prometre l'any 80, 81, 82, 83, 84, 85...

Per tant, s'ha promès una cosa que ara, com a resposta, es diu: «Escolti, jo, fins al 2004 no tinc cap obligació. No hi ha cap retard.» No és cert: hi ha un retard, hi ha un retard considerable en aquest eix com hi ha un retard important a l'eix de l'Ebre, encara que s'hagi fet alguna obra... És clar, és que els diners que s'hi destinen, si no es fa cap obra, seria fatal; vol dir que anem a abordar l'eix de l'Ebre...; no s'acaba la 152, jo vull recordar la 152, i crec que ho vaig dir també des d'aquest faristol anys enrere, el Conseller aleshores d'Obres Públiques, el senyor Cullell, ens va dir: «Escolti, s'anirà de Vic a Barcelona en trenta minuts» —això, l'any 83. Sí, de Vic a Barcelona, l'any 91 no s'hi va en trenta minuts ni el tema de la 152 està solucionat. I ara no es pot sortir dient: «Escolti, és que ara la convertirem en una autovia». Això no es pot dir, això no es pot dir.

Vol dir que hi ha un retard, i que aquest Parlament ha de constatar la feina mal feta que s'està fent des d'aquest Departament, i, per tant, buscar solucions, i això és el que nosaltres diem en el segon punt, i penso que és una proposta molt constructiva, de dir: «Escolti, com que partim de paràmetres, de números, de coeficients erronis, que estan portant a polítiques errònies..., només demanem una cosa: que el Consell Executiu faci un nou pla de carreteres i que en aquest nou pla es corregeixin, com a mínim, els errors que hem dit i, segur, molts més, molts més que jo no he pogut dir per falta de temps i potser de coneixements; però segur que n'hi ha molts més, d'errors. I si fem aquest pla i es fa dins d'aquest any, és molt possible que encara estiguem a temps de rectificar una mala gestió en matèria de carreteres.

Vostès em poden sortir i contestar tot al contrari; ho podem fer, tenen la majoria, poden votar i ens poden omplir ara de números que nosaltres no en tenim ganes; de números, si volen, en podem parlar el dia que vulguin i quan vulguin; però ara, en aquest moment, no en tenim ganes, perquè ja ho vàrem dir l'altre dia. Poden fer-ho, poden fer-ho, però, segurament, qui en sortirà perjudicat és el país, i dirà que la nostra obligació és que els grups parlamentaris detectem els problemes i presentem les solucions i les alternatives en aquest Parlament. I, si és així, ens sentirem molt honrats.

I ho repeteixo —ho he dit aquest matí en el tema de transports per ferrocarril—, i em refereixo en transports per carretera o em refereixo a ferrocarrils i carreteres: el nostre Grup està disposat a col·laborar fins on convingui, fins on calgui, amb qui calgui i amb qui convingui, per solucionar els problemes de transport en carreteres i en ferrocarrils, o amb el mitjà de comunicació

més pertinent, dins de Catalunya o de Catalunya amb l'Estat, o de Catalunya cap a l'estranger, on es vulgui, perquè és una prioritat que tenim, el nostre Grup, dins de les nostres prioritats polítiques i perquè és una urgència per al país.

Senyor President, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Ara poden intervenir, per fixar posició, els diferents grups. L'Agrupació parlamentària del CDS: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Per manifestar el nostre vot afirmatiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup parlamentari de Convergència i Unió, per fixar posició? (Pausa.) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Frederic Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Esteve Tomàs, la Moció que vostè ens ha presentat diu el que diu, no el que ens ha dit. Si vostè vol sentir números o no en vol sentir, és molt lliure de fer-ho, però les coses se sostenen amb arguments sòlids, no solament amb criteris subjectius. Tots podem pensar que Catalunya, que casa nostra, podria ser millor, per què no? Però Catalunya, casa nostra, és la que és i aquesta és la que hem de defensar.

En la seva Moció, vostè ens explica, en el seu primer apartat, en els subpunts 3, 4 i 5, i tot el segon apartat, ens parla de la modificació del Pla General de Carreteres. Parlem, doncs, del Pla General de Carreteres, però el Pla General de Carreteres, vostè sap, tots els que l'han llegit saben que és una obra estrictament tècnica; no sé com vostè és capaç de fer l'abstracció de parlar d'una obra tècnica sense tenir números a l'abast. Jo no en sé prou. Per tant, perdoni'm, però ho faré amb números.

El «muntant» total de l'actual Pla de Carreteres, en dades de 1984, any de redacció, era de 326.912 milions de pessetes, dels quals corresponen 91.882 al Govern de l'Estat, 222.857 a la Generalitat, 1.506 a les diputacions i, en aquell moment, 10.667 a l'extinta Corporació Metropolitana.

Parlem de ritmes de treball, que a vostè li agrada. No els cansaré amb dades, però els faré només un parell d'observacions perquè situem el tema adequadament. 1985, dades del MOPU referides a 1989: inversió del MOPU, 2.726 milions; temps d'execució del seu Pla, trenta-quatre anys. Generalitat de Catalunya: inversió el 1985, 11.418 milions; temps d'inversió del seu pla, dinou anys. Dinou - trenta-quatre.

Mirem el 1987. A l'Estat: 2.024 milions de pessetes; termini d'execució, quaranta-cinc anys. Generalitat de Catalunya: 10.325; termini, vint-i-un anys.

Més cap aquí; 1988. L'Estat: 5.241, disset anys —ha millorat, ha millorat. Generalitat: 10.585 —es manté—; vint-i-un anys. En això, no hi compto —i vostè ho sap— els increments que es deriven del pas del temps ni tampoc el de la poca capacitat inversora inicial. Una perla del MOPU; del Ripollès, evidentment, perquè, jo, és on puc parlar —jo sí que viatjo; vostè, suposo que també—, però li puc prometre que jo conec més quilòmetres de Catalunya que molts altres.

Segons el Pla de Carreteres, el MOPU havia d'invertir 459 milions de pessetes en el tram Ripoll-Ribes: estava previst en el Pla General de Carreteres de l'Estat, en el primer quadrienni; doncs miri, es va adjudicar al segon, i es va adjudicar per 1.000

milions –més del doble del previst. Sap quan n'han pagat? 1.500. Ho han acabat fa un mes.

Més dades: Pla General de Carreteres. En les dades inicials parlàvem –parlaven els tècnics– de 410 vehicles per 1.000 habitants, en l'estimació baixa, i de 500 en l'estimació alta; això, referit a l'horitzó de l'any 2000. Aquesta dada fou rectificada en el moment de la publicació del Pla i es pujà a 540 vehicles, a l'horitzó de l'any 2000, per 1.000 habitants. Una observació, perquè, vostè, penso que de tant en tant fa uns jocs de números, malgrat que no en parla: en cap moment, en el Pla, es refereix a dades de vehicles per 1.000 habitants que no siguin de l'horitzó del 2000.

Parlem també de saturació de carreteres, si vol, senyor Esteve Tomàs, quan m'escolti. Si vol, en parlem. Als Estats Units, el 1985, les dades per 1.000 habitants eren de 540 vehicles, i si vostè fa el compte –que es pot fer una mica el compte de la vella–, d'agafar 1.000 habitants teòrics, descomptar-ne aquells que encara no estan en edat de conduir, descomptar-ne aquells que tenen limitacions físiques que els ho impedeix, i descomptar-ne aquells poquets –que sempre n'hi ha– que no volen conduir, se situarà molt a prop dels 540 vehicles per cada 1.000 habitants. Vostè em podrà dir: «Home, però hi ha gent que té dos o tres cotxes...». Cert, però no he vist ningú que els condueixi a la vegada. (Rialles.)

Parlem de terminis? Parlem de terminis. El Pla General de Carreteres marca objectius, no marca terminis, i aquí és on vostè em penso que s'ha confós: de tant en tant és bo repassar els documents que ens donen i que, desgraciadament, moltes vegades trobem a la paperera –no sé, potser n'hi havia algun de vostè: les papereres en són plenes. El Pla de Carreteres només conté objectius, en cap cas terminis; per tant, sempre que els objectius que marca el Pla de Carreteres s'assoleixin amb la fita del 2000, no hi haurà endarreriment. Això és el que li va voler dir el Conseller. Altra cosa, suposo, és el que vostè va entendre.

Parlem d'inversions i vol que parlem de ritmes? Des que això s'ha endegat, la Generalitat ha invertit 115.874 milions de pessetes i, per a aquest any, se'n preveuen 26.499. Miri, senyor Esteve Tomàs, per a nosaltres, els que van redactar el Pla de Carreteres eren i són uns excel·lents tècnics, i així ho considerem i així ho defensem. Jo em pensava que, algun d'ells, vostè el coneixia millor, jo em pensava que sí; penso que el coneix molt bé; no creia que tingués aquest criteri d'ell, que fos tan mal tècnic a l'hora de redactar un pla. En tot cas, li ho faré saber. (Rialles.)

Canviem de tema: parlem de l'impacte ambiental? En aquelles autopistes que foren realitzades abans d'aprovar la normativa, respecte del medi ambient, s'hi van adoptar les mesures que es van creure adients, i permetin-me dir que crec que són força importants; no sé si podem dir el mateix del MOPU.

Quant a l'autopista del Garraf, senyor Esteve Tomàs –que, a més a més, l'afecta territorialment–, suposo que sap perfectament que va ser el MOPU..., perdó, que va ser el PSC qui va denunciar la Generalitat de Catalunya davant les Comunitats Europees, i que, d'aquella actuació –lícita, per altra part– se'n va derivar –deixi'm-ho dir amigablement– una fregada d'orelles, i, a partir d'aquí, unes determinades actuacions per part de la Generalitat. Sàpiga, per si no ho sabia, que, en aquell moment, davant de la CEE, no hi havia..., sí que n'hi havia una de

la Generalitat, però n'hi havia onze del Govern de l'Estat, de les quals mai més hem sabut res. Mai més. Aleshores, si vol, en aquest tema... Parlem del Garraf: a partir de les mesures correctores..., i em remeto a una obra estrictament tècnica. En llegiré un paràgraf, diu: «Probablemente...» –ho sento: està en castellà– «Probablemente, más eficaz...» (Remor de veus.) Senyor Nadal, quan tingui el torn, li agrairé que pugi. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: Procuri no substituir la Presidència, eh? (Rialles.)

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Demano perdó. «Probablemente, más de un eficaz administrador considerará tanto túnel como un dispendio exorbitado» –estem parlant del Garraf– «y el coste de la replantación como poco menos que una malversación de fondos.» –s'està referint a l'actuació de la Generalitat a l'autopista del Garraf– «Probablemente, los ecologistas más radicales continuarán hablando del brutal impacto y de destrucción salvaje, la mayor parte sin conocer el trazado ni haber estado en el Garraf.» Una miqueta més avall diu: «Esta es, precisamente, una de las garantías de que se ha empleado, por una vez, la razón y la sensibilidad conjuntamente.» I acaba dient: «Esperemos que el ejemplo –el buen ejemplo, en este caso– de la obra pública se contagie a todos los otros campos de la actividad humana.» Nosaltres també ho creiem.

Vol que parlem de la vall de Sant Daniel? Parlem-ne. Qui ha vist el pla o les mesures d'impacte ambiental? Qui ha vist l'estudi? No l'ha vist ningú. En tot cas, potser, el germà d'aquell senyor, però ningú altre, i em penso que hauria d'estar en exposició al públic.

Vol que parlem del TGV? Parlem del TGV i de l'impacte ambiental –no el del tren, és clar: els ho estalviaré. Parlem del TGV. Miri què diu –és clar, referit a l'altre, a l'únic que hi ha–: «Es tracta d'un estudi previ, d'un estudi de detall d'impacte ambiental. S'executa sobre un projecte perfectament definit i, per tant, amb escasses possibilitats de modificar el traçat. No té caràcter vinculant.» TGV Madrid-Sevilla.

Parlem un moment del TGV de Barcelona a la Jonquera? Parlem del TGV: d'impacte ambiental tot, evidentment, és clar: «La gestión ambiental integral desde la fase del anteproyecto ha permitido escoger una alternativa más compatible...» Me la salto, perdonin, eh?, compreguin-ho. (Rialles.) Però vull dir que es nota la diferència.

Miri, escolti, senyor Esteve Tomàs, a mi m'agradaria molt allargar-me, però no voldria caure en temptacions d'altres moments no molt llunyans. Només li voldria recordar una cosa –i amb això intentaré fer una passada final a tot el tema de la seva Moció–: A Catalunya, tenim el 15% de la població, el 6% del territori, i contribuïm amb el 21,5% del pressupost. Sàpiga que tenim el 6,2% de les carreteres de l'Estat, i l'Estat només hi inverteix el 4,75 del seu pressupost –el 4,75–; Madrid només té el 2,3 de les carreteres estatals, i el Govern hi inverteix el 8,75; Andalusia té el 14% de les carreteres estatals, i el Govern hi inverteix el 21,14. Jo només li faré una pregunta, senyor Esteve Tomàs: on és la solidaritat? On és l'esforç olímpic?

No m'allargaré més perquè vull ser respectuós amb el temps. Tinc moltes més coses per dir-los, però, per tot el que li he dit, comprendrà que, aquesta Moció seva, no la podem votar a favor.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martínez. Passem, seguidament, a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

**Mocions subsegüents a les interpeHacions
al Consell Executiu sobre la Seguretat
de les Instal·lacions Industrials
i sobre la Política de Joventut**

Les Mocions que constituïen els punts 19 i 20 de l'ordre del dia han estat retirades. Per consegüent, s'aixeca la sessió.
(És un quart de set de la tarda i deu minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

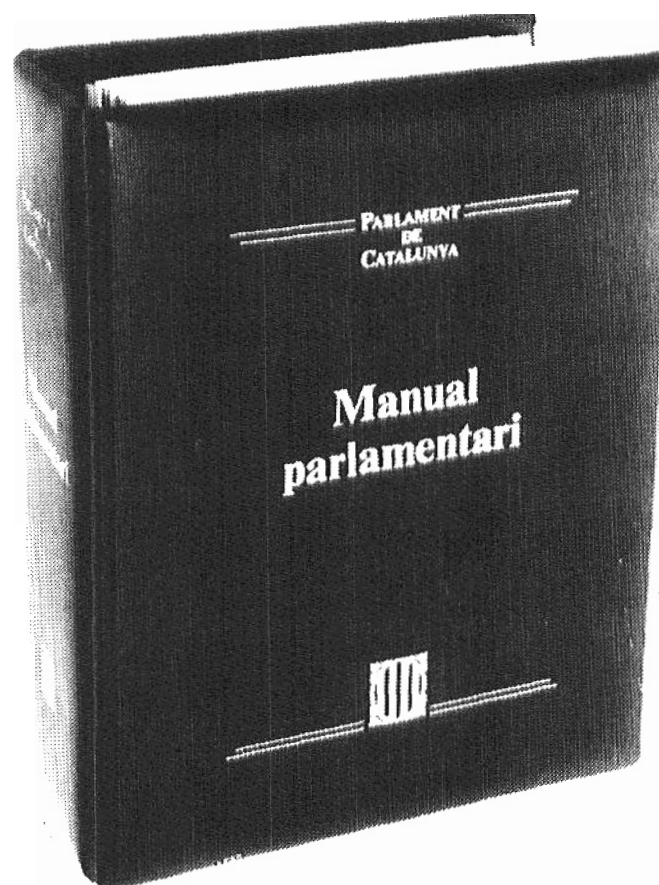
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté: A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític) A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític) A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític) A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític))	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté: A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté: A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Impress per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

